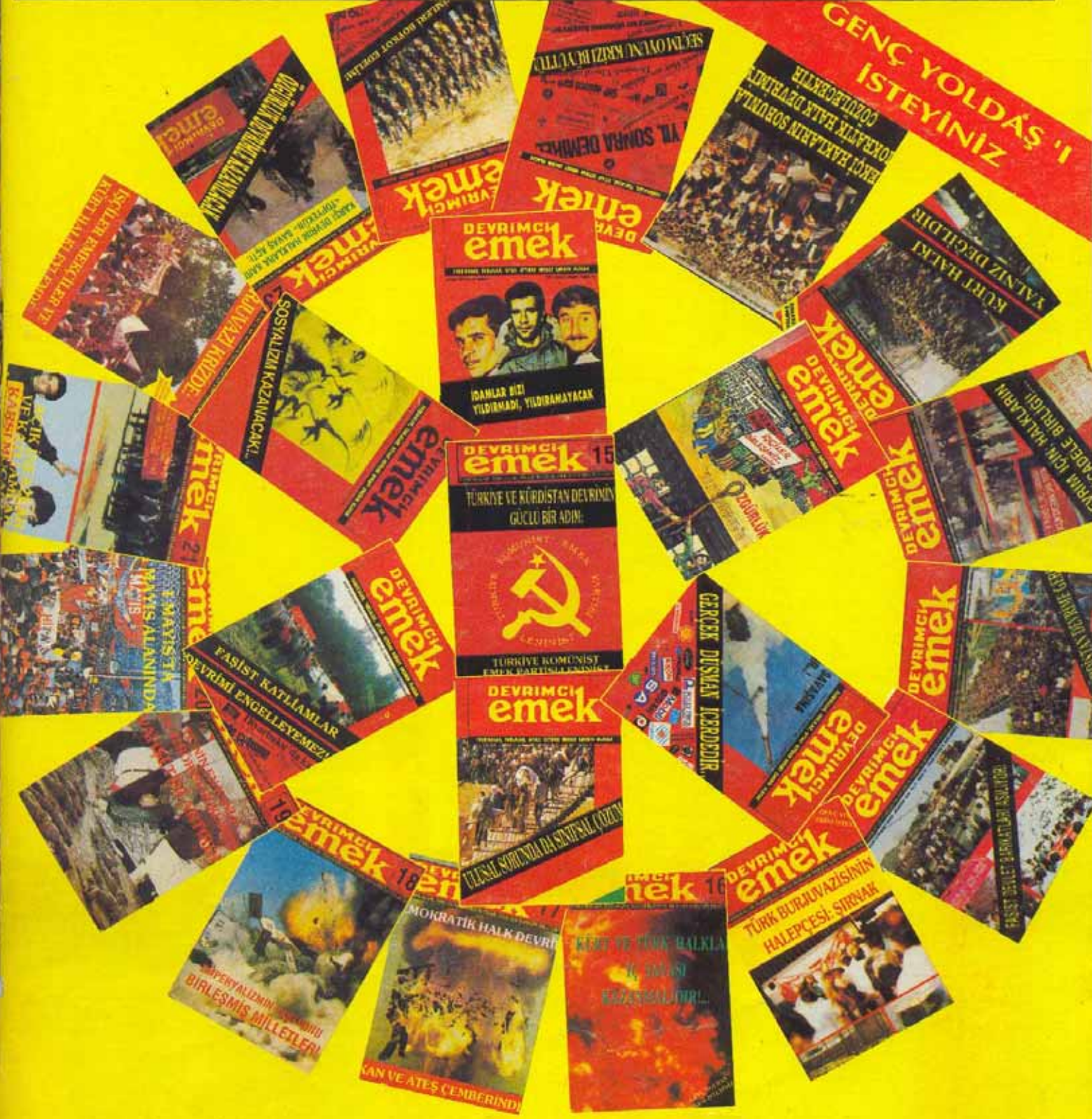

DEVRİMCİ emek

24

KDV DAHİL 10.000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

SUSTURAMAZSINIZ

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl:4/Sayı:24/Eylül - Ekim 1993

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

M. Erhan İL

Genel Yayın Yönetmeni

M. Reşat GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü

M. Erhan İL

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık ..... 50.000 TL

1 Yıllık ..... 100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık ..... 60 DM

1 Yıllık ..... 120 DM

Hesap No

M. Erhan İL

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Küçükdanga Şubesi 08613/2

Adres**Merkez:**

İnebey Mah. Küçükdanga Cad.

Hürgeç Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi:

850. Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/404

Konak / İZMİR

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000

Bern 1 Ann

İSVİÇRE

Baskı

Aydınlar Matbaacılık

Şirinevler/İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.**İÇİNDEKİLER**

Birleşik Devrim	2
Devrimci Duygular ile Maoçu Düşünceler Arasında Bocalayan Emeğin Bayrağı'nın Düştüğü Traji - Komik Açmaz Üzerine	6
Bu Yürek Hiç Susmayacak	12
93 Yazı Satış Sözleşmeleri ve Çıkarılan Dersler	14
Panel	16
Okurlardan	18
Gündem	24
Okurlardan	26
Kamu Çalışanları	35
İşçi - Sendika	28
Haber - Yorum	40
Çeviri	44
Dizi Yazı	46

Sunu,

Gecikmelide olsa yeniden merhaba demenin onurunu paylaşıyoruz.

Yine geciktik. Hemen bütün okurlarımızın bildiği bir gerçek var ki, devlet sosyalist yayınları kapatmayı, susturmayı amaçlıyor. Sermayenin engelleme girişimlerine ülkelerimizin içinden geçmekte olduğu dönemin zorlukları ve bizim özel sıkıntılarımızda eklenince bu gecikme ortaya çıktı. Ama yine de sizlere yeniden merhaba diyebilmenin mutluluğunu, onurunu paylaşıyoruz.

Her sayımız çıktıktan sonra yaşanan süreç ve gündem alabildiğine yoğunlaşıyor. Yazılarımızın güncelle ilişkin olanları hızla eskiyor. Yazılan yazı bir-iki gün içinde güncel önemini kaybetmiş gibi görünüyor. Ama bütün bunlara karşın o yazılarda var olan teorik belirlemeler önemini ve güncelliğini koruyor.

Kürdistan'da devlet katliamları bütün hızıyla sürüyor. Hatta devlet, milletvekillerini bile öldürmeye başladı. DEP milletvekili Mehmet Sincar'ın katledilmesi, cenazesinin kaldırılmasına yönelik gösterilen tahammülsüzlük ve yine devletin cenaze evini bombalaması Kürdistan'ı devletin artık kaybettiğinin açık göstergeleridir.

Yine kamuoyunu uzun bir süredir işgal eden İLKSAN, İSKİ ve İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun yolsuzluk dosyaları sistemin çivisinin iyice çıktığının aleni belirtileridir. Bunun üzerine Cumhurbaşkanı Demirel'in açıklamaları devlet terörünün nasıl finanse edildiğini, kontrgerilla, Hizbulkontra safsatalarının ne olduğunu ortaya sermeye yetiyor.

Kamu sektöründe çalışan işçilerin TİS'lerinin imzalanması, özelleştirmeler ve bu konuda sendikaların sergiledikleri tavır, sendikaların sistemle bütünleşmesi ve verdikleri destek, artık sendikaların devrimci mücadele açısından konumunun yeniden değerlendirilmesinin ve işçi sınıfının buna uygun davranmasının ne kadar elzem olduğunu ortaya koyuyor.

Bu ay dergimizin sahibi ve yazışleri müdürü Müştak Erhan İl tahliye oldu. Hakkında açılan davalar ise artarak sürüyor.

Artık belirtmeden edemeyeceğimiz bir konu daha var. Dost çevrelerden Özgür Gündem gazetesinin ısrarla sürdürdüğü tavır. Defalarca görüşmemize, konuşmamıza karşın bizimle ilgili haberlerde yansız haberciliği de aşarak olayları farklı yansıtmayı, üzerinden atlamayı karşısında burada bunu yazmadan edemedik. Biz Devrimci Emek çalışanları olarak bugüne kadar karşılaştıkları hiç bir sorunda onları yalnız bırakmamaya, özgür basın birbiriyle dayanışmasının gerekliliğine olan inancımızla onları desteklemeye çalıştık. Ancak onlar bu tavrımız karşısında, sosyalist basına yönelik baskılara ilişkin paneli haberleştirirken, Devrimci Emek'in panelistliğini dahi yazmayarak bu tutumlarını sürdürdüler. Burada bir kez daha bu dostlarımıza kısaca eleştirimizi iletiyoruz.

25 Ağustosda polis tarafından vurulan ve 27 Ağustosda ölen Yaşar Bulut'un 30 Ağustosdaki cenaze törenine katılan muhabirlerimiz Bülent Gedik ve Özgür Öktem mezarlıkta polis tarafından gözaltına alındı. Aynı gece serbest bırakılan muhabirlerimize yapılan işkenceler sonucu Adli Tabiblik tarafından Bülent Gedik'e 5 günlük rapor verildi. Muhabirimiz polis hakkında suç duyurusunda bulundu. Aynı gece polis tarafından evi basılıp, ailesi tehdit edildi. Diğer muhabirimiz Özgür Öktem'i ise savcılık Adli Tabibliğe dahi sevk etmeyerek rapor almasını engelledi.

Yeni sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle...

**DEVRİMCI
emek**

BİRLEŞİK DEVRİM

Ezen ve egemen Türk ulusu, devlet güçleri, gerici-faşist politik ve toplumsal kurumlarıyla Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı giriştiği "topyekûn" saldırının kapsamını genişletti ve yoğunlaştırdı. Faşist devlet terörü Kürdistan'da en açık ve vahşi biçimiyle yaşanıyor. Yüz binlerce askerin katıldığı askeri yok etme harekâtı sonucu binlerce insan toprağın-dan göç ettirildi; binlerce insan kendi toprağından uzaklarda yaşamaya zorlandı, zorlanıyor. Kalanlar ise her tür öldürücü silahtan sonra şimdi de kimyasal silahların tehdidi altında bulunuyorlar. Bilinen

normal silahlarla sonuç alamayan TC, artık kimyasal silah kullanıyor. Öldürücü kimyasal silahların kullanılmasıyla pek çok Kürt gerilası ve Kürt insanı yaşamını yitirdi. TC, Saddam'ın Halepçe'de uyguladığı ve binlerce Kürt köylüsünün toplu ölümüyle sonuçlanan kimyasal silahlı katliamı, Kuzey Kürdistan'da denemek istiyor. Şimdiye kadar kullanılan napalm silahı, TC'nin Kürt halkına karşı girişeceği kitlesel katliamın ilk adımlarıdır. Toplu katliama girişme bakımından faşist TC'nin, ırkçı-İlhakçı politikası ile katil Saddam'ı geçeceği kesindir. Faşizmin tüm hazırlıkları bu yöndedir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin has temsilcisi T. Çiller, Kürt halkı başta olmak üzere tüm halklara karşı "tüm cephelerde büyük taarruz" başlatacaklarını açıkladı. TC'nin kaleşörlerinden E. Özkök'te faşizmin sesi olan Hürriyet Gazetesinde devletin "balkan harbinden bu yana en büyük harekâta" hazırlandığını yazıyor. Tüm bunlar Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı sermaye ve faşizmin girişeceği askeri saldırıların hazırlıklarının yapıldığını gösteriyor. Sürekli silahlanan devlet, bununla da yetinmeyerek kendi sivil-faşist güçlerini de silahlandırıyor. Sivas'ta yaşanan olaylar devletin dinci-faşist kitleyi nasıl silahlandığını ve harekete geçirdiğini gösterdi. Devletin kendi des-

tekçilerini silahlandırmasının Sivas'la sınırlı olmadığı açıktır. Gerici kitlenin silahlandırılması tüm alanlarda yaygınlaştırılıyor. E. Özkök, Demirel'in sözleriyle Erzincan'ın Sünni köylerini nasıl silahlandığını ve bunu savunduğunu açıklıyor. Şimdiye kadar alttan alta yapılan bu hazırlıklar, artık açık olarak yapılıyor ve açık olarak da savunuluyor. Sömürücü ve baskıcı kapitalist düzen, tüm toplumsal ve askeri güçleriyle "topyekûn saldırı" stratejisini pratiğe geçirme hazırlıkları içindedir.

Hükümetin kararını aldığı, ordu ve Cumhurbaş-

kanının onayladığı "özel ordu" hazırlıkları sermayenin iç-savaş'ta halkları yenilgiye uğratmak için nasıl bir yönelim içinde olduğunu gösteriyor; yoksa "özel ordu" TC Ordusu yanında nedir ki. TC Ordusu ve Polisi sayı olarak yaklaşık 1 milyon civarındadır. Sermaye kurmayları düşündükleri "ordu"nun adını ne koyarlarsa koysunlar, açık olan bir gerçek var: karşı-dev-

rim tüm toplumsal ve askeri güçleriyle mevzilenmiştir.

İlhakçı ve işgalci faşist devletin Kürt halkına yönelttiği saldırılar açık askeri çatışma, tutsak alma, toplu işkence, tecavüz ve açık infaz yöntemiyle sınırlı değil; bunun yanında gözaltında kaybetme yöntemi dahil daha pek çok yöntem başvuruyor. Daha şimdiden yüzlerce insan bu şekilde kaybedildi. Yönelim bundan sonra çok daha büyük bir kitlenin gözaltında kaybedileceğini gösteriyor.

Karşı-devrimci şoven cephenin yaptıkları, hazırlıkları ve yönelimi böyledir. Kürdistan'ın devrim cephesinin durumu nedir? Şoven-faşist devletin ne şimdiye kadar yaptıkları ve ne de bundan sonra yapmayı düşündüğü "büyük taarruz" Kürt halkını bir adım bile geriletmedir bir adım geriletmedi ancak, onlarca adım ilerlemesini getirdi. Onca baskıya, katliama ve saldırıya rağmen Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi yeni alanlara yayılarak geli-

Tekelci sermaye ve tüm gerici güçler, şimdiye kadar Kürt halkının ayağa kalkmasından çok korktular, ama asıl olarak Türkiye proletaryasının ve Kürt halkının ortak davranmasından korkuyorlar. Bunun için tüm güçlerini kullanarak işçilerin eyleminin önüne geçmeye çalıştılar.

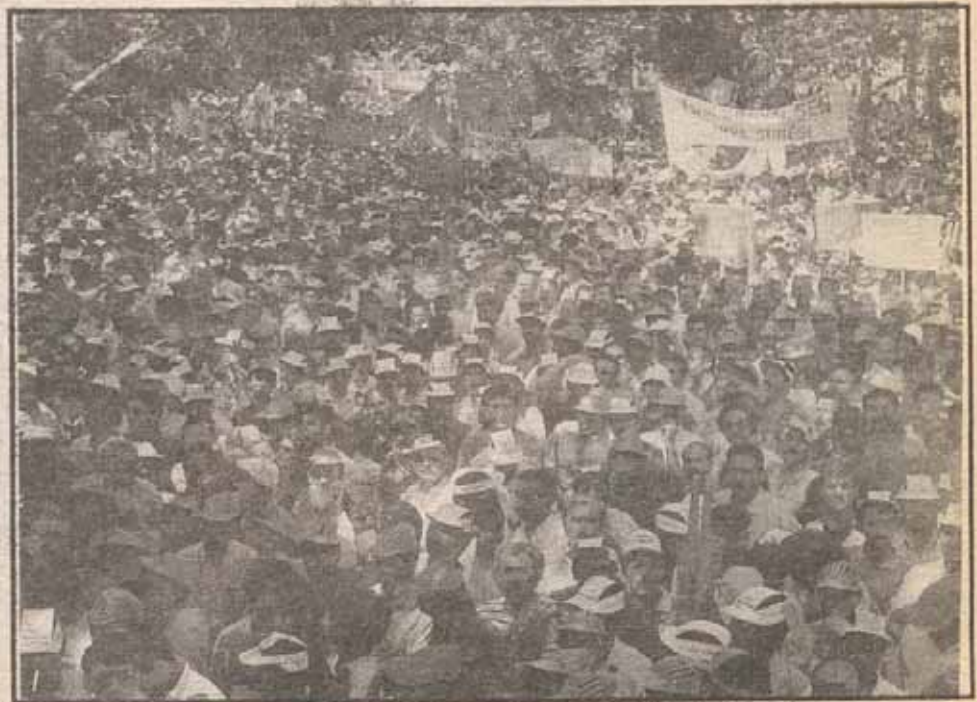
şiyor. Hareketin ulusal yönü öne çıkmakla birlikte, bu haliyle bile ulusal hareket "klasik" ulusal hareketlerden farklıdır. Kapitalizmin Kürdistan'da egemenliğinden dolayı, buradaki ulusal hareket tüm toplumu kucaklamıyor. Toplum sınıflara bölünmüştür ve sınıflararası mücadele sürüp-gidiyor. Kürt burjuvaları, kendi uluslarını ezen Türk burjuvalarıyla bütünleşmiştir; bu anlamda Kürt ulusunun ulusal hareketinin dışındadır ve karşısındadır. Geriye proletarya ve orta sınıflar kalıyor. Burada yaşanan yalnızca ilhakçı ve işgalci güçlere karşı bir "topyekûn ulusal ayaklanma" değil aynı zamanda iç burjuva güçlere karşı bir sınıfsal kurtuluş mücadelesidir. Böylece Kürdistan'da birçok toplumsal ve sınıfsal çelişki ulusal çelişki ile birlikte yürüyor; mücadele de bu çelişkiler temelinde farklı içerik ve biçimlerde yürüyor. Somutlarsak: bir taraftan TC'ye karşı gerilla mücadelesi verilirken, bir taraftan Türkiye'yi sarsan işçi eylemleri ve memur eylemleri yapıyor. Bir taraftan ulusal içerikli sloganlar atılıyor ve aynı kitle diğer taraftan sınıfsal içerikli sloganlar atıyor. Bu anlamda burada yürüyen mücadele yalnızca "klasik" ulusal kurtuluş savaşı değil; esas olarak ulusal-sınıfsal kurtuluş savaşıdır.

Kürdistan devrim mücadelesinin gelişim seyri nedir? Mücadelenin hem alan olarak genişlediğini ve hem de kitle olarak genişlediğini söyledik. Mücadele, kapitalizmin ulusal çitleri yıkmasının sonucu olarak yalnızca Kürdistan sınırları içinde kalmayıp, Türkiye metropollerinde de sürüyor. Mücadele bu alanlara da kaydı. Ne Kürdistan'daki devrim mücadelesi ne de Türkiye'deki devrim mücadelesi kendi sınırları içinde kalamaz ve kalmadı. Birleşik devrim mücadelesi ulusal çitleri aşarak diğer ülkelere doğru yayılıyor. Bu anlamda ne Kürdistan'daki devrim mücadelesi "ulusal"dır ne de Türkiye devrimi "ulusal çitler içinde" kalabilir; Türkiye ve Kürdistan devrimi "ulusal değil" **uluslararası bir devrimdir**. Kürt halkının devrim mücadelesi Kürdistan'ın yanında Türkiye'de de yürüyor. İstanbul, İzmir, Adana, Mersin gibi büyük illerde yaşayan Kürtler, kitlesel olarak eylemlere katılıyor-

lar. Bunun yanında Kürt ulusal hareketi dışında birçok devrimci örgütün Kürdistan'da örgütlenmesi ve mücadelesi var. Ulusal sorun, Kürdistan devriminin kalkış noktası oldu; ancak son nokta olmayacaktır; ulusal kurtuluş sınıfsal kurtuluş özcesi toplumsal kurtuluş mücadeleninin esas içeriğidir ve öyle kalacaktır.

Kürdistan'ın özgürlük ve kurtuluş hareketi şimdiye kadar kendi yolunda yürüyerek ve kendi özgüçüyle bir noktaya kadar geldi; bundan sonra bu hareketin başarıya ulaşması kesinlikle Türkiye halklarıyla mücadele birliğine bağlıdır. Biz bunu teorik olarak söylerken halklar pratikte söylediğimiz şeyi yaşama uyguluyorlar bile. Ortak ve aynı düşmana karşı halklar pratikte ortak karşı koyuyorlar. Kamu emekçilerinin miting ve yürüyüşüne tüm uluslardan emekçiler katıldı; gene bir milyona yakın işçinin eylemi Kürt-Türk ve tüm ulusal topluluklardan işçilerin katılımıyla gerçekleşti. Proletarya, kendisini milliyetlere bölmek isteyen sermaye güçlerine rağmen, kendi içinde bütünlüklü davranarak proletaryayı milliyetlere bölme oyunlarını boşa çıkartıyor. Ezen ulus şovenizmi proletaryanın kendi içinde bütünlüklü ve enternasyonalistce davranmasını önleyemiyor. Birleşik devrim, uluslararası bir devrim olarak tüm uluslardan proleterlerin enternasyonal mücadelesi ve örgütlenmesiyle zafere ulaşacaktır.

"Bir sınıfın, diğer sınıf üzerindeki baskısını ortadan kaldır, bir ulusun, başka ulus üzerindeki ulusal

baskısı da sonar erer" biçimdeki Marksist gerçekten hareket eden devrimci proletarya en sıkı ve merkezi birliğini gerçekleştirerek amacına ulaşacaktır.

Tekelci sermaye, çöküşe giden kapitalist düzeni, kendi ekonomik ve her tür sınıfsal ayrıcalıklarını korumak için Kürdistan da olduğu gibi Türkiye'de de tam bir vahşet uyguluyor. Operasyonlar operasyonları izliyor, işkence, tutsak alma, açık infaz, gözaltında kaybetme, sosyalist basını ve kitle örgütlerini susturma girişimi birbirini izliyor. Kentler faşizmin tam bir kuşatması altında tutuluyor. Sermaye sınıfının "topyekûn mücadele" adımı verdiği "büyük taarruz" tüm cephelerde sürüyor. Bu strateji doğrultusunda kentlerdeki resmi ve sivil tüm faşist güçler tam bir bütünlük içinde devrime karşı saldırıya geçmiş durumdadır. Örnek olarak polis, devrimcilere yönelik bir açık infaz denen katliama başvurduğunda, hemen tüm sivil polis, MHP'li ve dinci-faşistler toplam ortak tezahüratta bulunuyorlar. MHP ve diğer faşistler devlet eliyle örgütleniyor ve silahlandırılıyor. Öte yandan şimdiye kadar güya "laik devlete" karşıymış gibi görünen RP, artık kendisinin de dayandığı ve beslediği kapitalist düzen yıkılış sürecine girince, karşı olduğunu söylediği "laik devletle" birlikte devrime karşı ortak tavra girdi. Maskeler artık düştü, herkesin gerçek yüzü ortaya çıkıyor. Tüm karşı devrim halklara karşı "büyük taarruz" içindedir.

Sermaye ve faşizm cephesi, halkların birleşik

devrimini önlemek için Türkiye proletaryasının sınıfsal mücadelesi ile Kürt halkının ulusal-sınıfsal hareketini birbirinden koparmaya çalışıyor. Bunun için bir kere daha TÜRK-İŞ eliyle proleterleri pasifizme itti. İşçilerin yaygınlaşan eyleminden korkan sermaye, kendi uşakları olan sendikacılar vasıtasıyla bu eylemin önüne geçmeye çalıştı. Burada amaç, Kürt özgürlük ve kurtuluş hareketini yalnız bırakıp boğazlamaktır. Tekelci sermaye ve tüm gerici güçler, şimdiye kadar Kürt halkının ayağa kalkmasından çok korktular, ama asıl olarak Türkiye proletaryasının ve Kürt halkının ortak

davranmasından korkuyorlar. Bunun için tüm güçlerini kullanarak işçilerin eyleminin önüne geçmeye çalıştılar. Burjuvazinin çanak yalayıcısı B. Merat'ın işçileri satmanın bir gerekçesi olarak halkların yükselen mücadelesini göstermesi, kendi sözleriyle (burjuvazinin ağzıyla) "terör"ü göstermesi karşı-devrimin bir ayağının da sarı sendikalar olduğunu gösteriyor. Bunun için faşizme ve sermayeye karşı mücadele sarı sendikalara karşı mücadeleden ayrı tutulamaz. Burjuva sendikacılar kesinlikle sermaye cephesindedir, karşı-devrim cephesindedir.

Türkiye proletaryası eğer kendi zaaflarından arınırsa, devrim mücadelesi daha ileri noktalara gidebilir. Proletarya, sermayenin ve faşizmin saldırılarına yetirince aktif olarak karşı koymuyor. Sermaye ve faşizm ise bundan cesaret alarak saldırılarını daha da artırıyor. Somut kanıt açık infazlardır, gözaltında kaybetmelerdir. Emekçi sınıf açık infazlara ve gözaltında kaybetmelere karşı açık ve aktif tutum almadığı için, faşistler ordusu katliamlarını sürdürüyor. Büyük proleter komünist G. Dimitrov'un belirttiği gibi "Eğer faşizm yaptıklarının cezasını görmezse, bundan cesaret alarak saldırılarını on kat daha artırır". Türkiye'de olan da budur. Devrimciler bireysel olarak faşistlere karşı cezalandırma eylemlerine girişmesine rağmen, esas olarak emekçi kitleler kitlesel olarak bu cezalandırma eylemine yönelmediler. Faşizm yalnızca bir tek dilden anlar: o da kitlesel şiddettir. Şimdiye kadar bu konuda atılan adımlar çok cılız ve etkisizdir. Yapılması gereken

açıktır: faşizmin her açık infazına ve gözaltında kaybetme ve diğer katliamlarına karşı açık sokak gösterileri ve sokak çatışmaları düzenlenmeli. En azından başlangıç olarak devrimci güçler ortak olarak güçlerini açık sokak çatışmasına yöneltmelidir. Bunun potansiyeli de vardır, haklı nedenleri de. Barışçı ılımlı gösteriler etkin olmuyor. Faşist güçlere, polise açık olarak bir ders verilmeli. Bunun için proleter komünistler olarak tüm gücümüzü ortaya koymaya hazırız.

Bu konuda bir fikir versin diye iki örnek verelim. İlki 12 Martta THKO ve THKP-C'nin faşizme karşı takındıkları ortak devrimci davranıştır. İki devrimci örgüt birbiriyle devrimci dayanışmanın iyi ve ileri bir örneğinin verdiler. Bu örnek daha sonra devam ettirilemedi. Diğer örnek, 70'li yılların ortalarında üç öğrencinin MHP'li faşistlerce katledilmesini protesto amacıyla on binlerce kitlenin üniversite işgalleri içinde ortaya koyduğu aktif tutumdur. On binlerce insan faşist katliamı protesto eyleminde İstanbul Kocamustafapaşa'da saatlerce polisle silahlı çatışmaya girdi. Devrimci kitlenin kararlı tutumu sonucu polis geriledi ve ordu temsilcileri devreye girdi. Yapılan açık dayatma sonucu ordu temsilcisi devrimci kitleye yol açtı. Bu eylem tüm emekçi kitle üzerinde büyük bir moral etki yarattı. Bugün de potansiyel olarak o günkü güce sahibiz ve belli noktalarda ilerdeyiz. Yeni ileri ve devrimci örnekler yaratmak için tüm koşullar uygundur. Yeter ki pratikte mücadele birliği içinde olalım. Devrimci güçlerin faşizme karşı devrimci dayanışma içinde olması gerekiyor. Aynı zamanda tam bir devrimci disiplin içinde olmamız gerekiyor. Yaşanan bir olaydan yola çıkarak görüşlerimizi somutlaştıralım. Devrimci Sol savaşçıları Sinan Kukul, Sabahat Karataş ve diğer devrimciler açık infaz yöntemiyle katledildikleri zaman, kuşatma saatlerce sürdü, ancak bu süre içinde her hangi bir yardım gitmedi, yalnız kaldılar ve eli kanlı faşistler ordusu tarafından katledildiler. Burada DS eleştirilmiyor. Bu olay bundan sonra da tekrarlanabilir. Yapılması gereken tam bir devrimci dayanışma ve sıkı ilişki içinde kuşatılan devrimcilerin yardımına koşmaktır ve kuşatmayı yarmalarına yardımcı olmaktır. Bunun yanında mevcut devrimci potansiyele dayanarak işkence merkezlerine saldırmak olanaklıdır. Artık mücade-

leyi bu aşamaya çıkarmalıyız. Sivas Katliamını protesto eylemlerinde sokağa dökülen kitlenin durumu gösteriyor ki, bu potansiyele sahibiz. Yeter ki bir örnek yaratalım, yeter ki devrimin tali değil esas sorunlarıyla uğraşalım.

Toplumsal ve politik ortam bizden yanadır. Kürt halkı ayakta, emekçi kitleler sık sık ayağa kalkıyorlar. Devlet özelleştirme operasyonu ile on binlerce işçiyi işsizliğe ve açlığa mahkûm etmek için girişimlerini başlattı. Bu demektir ki bundan sonra on binlerce işçi ve ailesi sokağa dökülecek ve fabrikaları işgal edecektir. Kesinlikle söyleyebiliriz ki, on binlerce insanın işsiz bırakılması sosyal bir alt-üst oluşu hızlandıracaktır. Sermaye ve faşizm uygulamalarıyla çok daha geniş bir kitleyi karşısına aldı. Emekçi kitleler devrim doğrultusunda ilk adımları atıyorlar. Eğer proletaryanın bilincini körelten ekonomizmi yenebilirsek, devrimci mücadele daha ileri gidecektir.

Karşı-devrim, iç savaş tüm alanlara yaydı. İç savaş tüm sınıfları etkisi altına aldı ve kapışmaya soktu. Devrimci durum olgunlaşarak yoluna devam ediyor. Kürt halkı ayakta, Türkiye emekçi sınıfları sık sık ayağa kalkıyorlar, artıkyüz binler sokağa dökülüyor. Kitlelerin huzursuzluğu ve öfkesi derinleşiyor, mücadele sertleşiyor. Bu koşullarda tüm hazırlıkların iktidarın ele geçirilmesine yöneltilmesi temel görev durumundadır. Devrimin ikincil sorunlarıyla devrimi öldürmeyelim. Devrimi zafere ulaştırmak ve bunu bir devrimci iktidarla taçlandırmak için devrimin araçlarından biri olan Devrimci halk komiteleri ve silahlı halk milislerini örgütlemeliyiz. Filistin Taşlı devrimi bu tip komiteler üzerinde yükseliyor, Kürt halkının devrim mücadelesi bu tip araçlara dayanıyor. Emekçi halkın milisler biçiminde örgütlenmesi devrimini yapmış bir çok ülkede yaşanan örnekler olmuştur. Faşizmin tüm toplumsal güçleriyle örgütlenmesi, halkın da silahlı milisler biçiminde örgütlenmesini daha da zorunlu duruma getirmiştir. Erzincan'da olduğu gibi devletin Sünni köyleri silahlandırması, bizim de emekçilerin silahlanması için çabalarımızı yoğunlaştırmamızı gerektiriyor.

Devrim silahlanmış halklara dayanırsa zafere ulaşır.

Uğur GÜNDÜZ

DEVİRİMCİ DUYGULAR İLE MAOCU DÜŞÜNCELER ARASINDA BOCALAYAN EMEĞİN BAYRAĞI'NIN DÜŞTÜĞÜ TRAJİ – KOMİK AÇMAZ ÜZERİNE

Sovyetler Birliği toprakları üzerinde son bir kaç yıldır yaşanan hızlı gelişmeler, olayların sıcaklığı içinde, siyasal akımların ideolojik çizgileri üzerinde ne gibi etki ve sonuçlara yol açacağı iyice hesaplanmadan, sandıldı ki, Türkiye ve dünyadaki maocu akımları güçlendirecek, onların haklılığını kanıtlamış olacaktı. Öyle ya; Maocu akımlar yıllar boyu Sovyetler Birliği'nin Sosyal-Emperyalist olduğunu, yayılmacılık emelleriyle bir çok ülkeyi özellikle Doğu Avrupa ülkelerini, Vietnam ve Küba'yı etki alanlarına alarak sömürdüğünü, en son olarak Afganistan'ı işgal ettiğini vb. ileri sürüyorlardı. Türkiye'de hızını alamayıp düşüncesini en ileri noktaya kadar götüren maocu akımlar, 4'üncü ordunun Ege'de kurulmasına fena halde bozularak, "4'üncü ordu doğuya" sloganı altında miting ve yürüyüşler düzenlemiş, TKİH gibi maocular da Afganistan "yurtseverleri" Hikmetyar ile enternasyonalist dayanışma (!) için Sovyetler Birliği'nin İstanbul konsolosluğu önünde korsan gösteri düzenlemiş, TKP/ML çizgisini savunan dergilerde, aynı Afgan çapulcuları için ağıtlar yazılmıştı. 4'üncü Ordu Ege'de kaldı ve ajan-muhbir Doğu Perinçek muradına eremedi ama, TKİH'in enternasyonal dayanışmada bulunduğu, TKP/ML çizgisindeki dergilerin üzerine ağıtlar yaktığı Hikmetyar şimdi Afganistan başbakanı... Enternasyonal ilişkilerini geliştirip geliştiremediklerini pek bilmiyoruz ama, tutarlılıkları açısından bunun çabası içinde olmalarını dileriz. İşte şimdi, bütün maocu siyasal akımların bu kadar sövüp-saydıkları, düşmanlık besledikleri Sovyetler Birliği "dağılmış", anti-komünist, küçük-burjuvalar siyasal iktidarı ele geçirecek ülkeyi kapitalist yola sokmak için kolları sıvamışlardı. Anti-komünistlerin iktidarı ele geçirmeleri dünya çapında olaylara, değişimlere neden olmuş, dünyadaki dengeler alt-üst olmuştu. Alt-üst olan sadece dünyadaki dengeler değil, Sovyet insanının yaşamı da alt-üst olmuştu ve ilk bakışta bütün maocu akımları "biz dememiş miydik" dedirtecek koşullar ortaya çıkmıştı. Ne var ki, olayların sıcaklığı içinde dile getirilmesi unutulmuş bir iki soru kıyıda kö-

şede kalmıştı: Birinci soru şöyle akla geliyordu: Sovyetler Birliği mademki 1960'lı yıllardan bu yana Emperyalist-Kapitalist bir devlettir, Yeltsin'le girilen yol maocularımız için yeni ve köklü bir değişimi ifade etmemeliydi. İkinci soru: Sovyetler Birliği madem ki, yılların Emperyalist-Kapitalist devletiydi, on yıllar boyu değil de neden Yeltsin iktidarı ele geçirdikten sonra Sovyet halklarının yaşamında depremi andıran alt-üst oluşlar yaşanmaya, işsizlik, fuhuş, yoksullaşma vb. Kapitalizmin tüm sonuçları ortaya çıkmaya başladı. Bu sonuçlar neden, altmışlı, yetmişli, hatta seksenli yılların ilk yarısında değil de sonrasında, özellikle 90'lı yıllarda birden bire ortaya çıkmaya başladı? Ne oldu da, on yıllardır emperyalist olduğu halde Sovyet halkları şimdi yeni yeni sokağa dökülüyor, orak-çekiç bayraklı, Stalin-Lenin posterli gösteriler yapıyor ve "eskiyi" getirmenin çetin kavgasına girişiyorlardı. Sahi bu ne biçim sosyal-emperyalizmdi ki, Sovyet halkları o sistemi geri getirmek için şimdi yaşamını ortaya koymaya başladı. Bu nasıl emperyalist devlettir ki, Emeğin Bayrağı'nın sosyalist olduğuna inandığı Küba, Sovyetler Birliği ilişkilerini azaltınca zor duruma düşüyor ve aynı Küba, geçmişte Sovyetler Birliği'nin unutulmaz destek ve yardımlarını gördüğünü ifade edebiliyor? Sorular böylece uzatılabilir. Ama her soru maocu siyasal akımları daha da batağa sürükleyecek, açmaz ve paradokslara düşürecek bir yanıt içeriyor. Bunu maocu siyasal akımlar da fark etmiş olacaklar ki, örneğin Emeğin Bayrağı'nda gördüğümüz gibi, gelişmeleri açıklarken, olmadık cambazlıklara başvurarak, traji-komik durumlara düşmekten kendilerini alamıyorlar.

Maocu dünya görüşü ile, her şeye rağmen muhafaza edilen devrimci düşünceler arasında bocalamanın tipik bir örneği olarak, Emeğin Bayrağı Dergisininin 93. sayısı önümüzde duruyor. Bu sayıda, biri Azerbaycan'daki gelişmelerle, diğeri Letonya seçimleriyle ilgili iki yazı var. Bu iki yazıda, Emeğin Bayrağı, bir yandan Sovyet halklarının kapitalist çabalara karşı koyuş

ve mücadelesini sevinçle karşılarken, öte yandan ise Sovyet halklarının uğruna mücadele ettikleri sisteme yıllar boyunca sosyal-emperyalist demenin sıkıntısını yaşıyor, bu sıkıntılar içinde kıvramp duruyor.

İlk yazı Azerbaycan'la ilgili olanıdır ve başlığı şöyle: "ABD ve Türkiye'nin Kafkasya İlanlarına Darbe" üst başlık altında "Elçibey Kaçtı". Bu başlığı Emeğin Bayrağı'nın gizli bir sevincine mi yormalı bilemiyoruz. Önemli de değil. Sonra yazı başlıyor ve hemen Suret Hüseyinov'un halı tüccarı ve savunma eski bakanı olduğunu keşfediyor. Yine pek önemli olmamakla birlikte, Emeğin Bayrağı'na yazılarında biraz daha ciddi ve titiz olmasını salık vereceğiz. Burjuva basın Suret Hüseyinov için tekstil zengini dediğini biliyoruz da halı tüccarlığını siz nereden çıkardınız. Hürriyet, Sabah, Milliyet gibi faşist burjuva basının bir kişi hakkındaki iddialarına biraz ihtiyatlı yaklaşmanız gerekmez miydi? Sahi, Hüseyinov'un "halı tüccarı" olduğunu nereden biliyorsunuz. Ya şu "Savunma eski bakanı" olduğu iddiasına ne demeli? Bir araştırın bakalım, Suret Hüseyinov hiç savunma bakanlığı yapmış mı acaba? Bu çarpıtmaların bilinçli yapıldığını ve pek önemli olmadığını düşünüyoruz.

Ne var ki, konu Sovyetler Birliği olunca, maocu akımların tümünde olduğu gibi, Emeğin Bayrağı'nda burjuva bakış açısını olduğu gibi benimsemekten geri durmuyor. Şu sözlerle Emeğin Bayrağı kendini bir kez daha ele veriyor: "Jeostratejik açıdan da, Azerbaycan, Kafkaslarla sınırlı kalmayan, bir yanılla Rusya'nın güneye inebileceği bir kapıyken, bu aynı önemi, Türkiye üzerinden Asya'ya gitmek isteyen ABD, Almanya gibi ülkeler için de geçerlidir" (abç) (agy). «Rusya'nın güneye ineceği kapı» masalları Türk burjuvazisini anti-sovyetizmi ve anti-komünizmi beslemek için on yıllar boyu sarıldığı bir tezdır. Liselerde okutulan Emin Oktay'ın tarih kitaplarının tezidir bu. Öyle anlaşılıyor ki, Emeğin Bayrağı burjuvazinin dört elle sarıldığı, Emin Oktay'ın tarih kitaplarının klasik tezi olan bu düşünceyi olduğu gibi benimsiyor. Stalin'de Türk burjuvalarının iddialarına göre "güneye inmek için" bir kapı olarak Boğazları ve Kars'ı istemiş miydi? Türk burjuvazisi, anti-sovyetizmi güçlendirmek için Rus düşmanlığını körüklerken "güneye inmek isteyen Rusya'nın, çarlık döneminden beri gözünü bize diktiğini ileri sürüp durmuyor mu? Azerbaycan olaylarını açıklamak için, burjuvazinin bu tarih tezine sarılmak zorunda kalması Emeğin Bayrağı'nın

trajedisidir.

Kaldı ki, Emeğin Bayrağı, bu bayağı düşünceyi ileri sürerken hangi çağda yaşadığını dahi aklına getirmiyor. Uçak ve uzay teknolojisinin son derece geliştiği günümüzde, Rusya güneye inmek için Azerbaycan'a neden ihtiyaç duysun, orası belli değil. İster askeri ister ticari nedenlerle olsun, son derece gelişmiş uçaklarıyla değil güneye, istediği yere gidebilir. 1982 Beyrut Kuşatması sırasında Sovyetler Birliği, uzun menzilli uçaklarla Türkiye'yi de aşarak Filistinlilere yardım ulaştırarak bunu kanıtladı. Durum böyleyken Emeğin Bayrağı hâlâ "güneye inme" masalları uyduruyor. Daha doğrusu, Türk burjuvazisinin modası geçmiş masallarına sarılıyor.

"Türkiye üzerinden Asya'ya gitmek isteyen ABD, Almanya gibi ülkeler" biçimindeki düşünce yukarıda ki düşünceden daha az komik ve daha az saçma değildir. ABD ve Almanya ekonomik nedenlerle Asya'ya gideceklerse bunu Türkiye'ye ihtiyaç duymadan pekâlâ, rahatlıkla yapabilirler, yapıyorlar da. ABD ve Almanya'nın Asya'ya gitmek için Türkiye'ye ihtiyaç duydıkları biçimindeki düşünce, Türkiye'nin önemini kanıtlamak isteyen Türk burjuvazisinin palavrasıdır. Bilimsel olduğunu sanan Emeğin Bayrağı bu palavrayı yutarken binsekizyüzlü yıllarda yaşamadığımızı unutuyor galiba. Ayrıca Asya'nın herhangi bir devleti, emperyalist devletlerle, ister ekonomik ister başka alanla ilgili olsun, herhangi bir anlaşma yapacaksa bunu Türkiye'ye ihtiyaç duymadan gerçekleştirebilir. Ulaşım ve haberleşme teknolojisi bu iş için fazlasıyla gelişmiştir. Kazakistan Cumhurbaşkanı bunu çok açık biçimde ifade etmiş ve eğer emperyalist devletlerle anlaşma yapacaklarsa bunu doğrudan kendilerinin yapacağını, Türkiye'nin "ağabeyliğine" ihtiyaçları olmadığını açıklamıştır.

Maoculuğun teorik görüşlerini kanıtıyormuş gibi gözükken Sovyet toprakları üzerindeki gelişmeleri her açıklama çabası, maocu Emeğin Bayrağı'nı komik durumlara düşürmektedir. Örneğin, aynı yazının bir yerinde "iç siyasal iktidar kavgası yalnızca Azerbaycan'da yaşanmıyor. Sovyetler Birliğinin dağılmasıyla kendi devletlerini kuran diğer ulusların bir çoğunda -Tacikistan, Gürcistan, Ukrayna vb. ülkelerde de yaşandı - yaşanıyor" diyor ama bir paragraf sonra ise bu düşüncenin tam tersini ileri sürüyor ve şunları yazıyor: "Sovyetler Birliği'nden ayrılan bir çok ülkede, devletin giderek hiyerarşik bir biçim aldığı, siyasal istikrara

gidildiği görülürken..." diye devam ediyor. Emeğin Bayrağı bir şeyde karar kılmalı diye düşünüyoruz. Sözü ettiğimiz yerlerde "iç siyasal iktidar kavgaları mı yaşanıyor" yoksa "siyasal istikrara doğru mu gidiliyor?" Belki, gönlünüzden, iç siyasal istikrarın bir an önce gerçekleşip dönüşü olmayan bir yola girilmesi gibi bir şey yatıyor olabilir, ama gönlünüzdeki şeyi gerçekliğin yerine geçirmeniz yada gerçekmiş gibi göstermeniz ne kadar doğru ve ne kadar inandırıcı olabilir acaba? Sözü ettiğiniz yerlerde siyasal istikrarın söz konusu olmadığı herkes tarafından bilinen bir gerçekken, neye dayanarak "siyasal bir istikrara doğru gidildiği"ni ileri sürebiliyorsunuz, doğrusu merak ediyoruz.

Bununla birlikte Emeğin Bayrağı'nın şaşkınlığı ve traji-komik durumu Letonya seçimlerine karşı tepkisinde daha net ortaya çıkar.

LETONYA GENEL SEÇİMİ VE EMEĞİN BAYRAĞI'NIN TEPKİSİ

Letonya genel seçimlerine yaklaşımı okunduğunda, Emeğin Bayrağının şaşkınlığı daha net görülebiliyor. Çünkü bir taraftan Sovyetler Birliği'ne sosyal-emperyalist derken, öte taraftan Sovyet halklarının Yeltsin ve Gorbaçov dönemi öncesine dönüş özlemini gizli bir sevinçle karşılıyor. Belli ki, Emeğin Bayrağı Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olduğuna gerçekte inanmıyor ama, "yiğidin dediği birdir" mantığı yüzünden açıkça bir özeleştirme yapmaya yanaşmıyor. Eğer öyle değilse Emeğin Bayrağı'nın aynı sayısında Letonya Genel Seçimleri ile ilgili yazısında "Litvanya, Letonya ve Estonya gibi ülkelerde boy veren ulusalcılığın, bu ülkeleri kısa sürede Sovyetler Birliğinden kopma noktasına getirmesi ise bir başka propaganda konusuydu" (abç) biçimindeki hayıflanma neden? Madem ki Sovyetler Birliği sosyal-emperyalist bir devletti, öyleyse ulusalcılığın boy vererek o ülkeleri ve ulusları emperyalist devletten kopma noktasına getirmesi doğru ve arzulanan bir şey olması gerekmez miydi? Emeğin Bayrağı, Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olduğuna gerçekten inansaydı, sözünü ettiği ülkelerin kopma noktasına gelmesini sevinçle karşılaması gerekirdi.

Emeğin Bayrağı, bununla kalmıyor, daha ileri gidiyor ve emperyalist ülkeleri eleştirirken şöyle diyor: "Lenin'in ulusları zorla egemenliği altında tutan Çarlık Rusya'sı için yaptığı 'uluslar hapishanesi' saptamasını, dünya gericiliği, utanma kaygısına düşmeden SB için kullanıyordu. 'Lenin'in uluslar hapishanesi Sovyet-

ler dağılıyor'..." Bu ifadede, Sovyetler Birliği'ni oluşturan ulusların zorla bir arada tutulmadığını ve egemenlik altında bulunmadığının gizli bir itirafı vardır. Emeğin Bayrağı, Sovyetler Birliği'ni Çarlık Rusya'sına benzeten dünya gericiliğine kızarak bu itirafı yapmış oluyor. Emeğin Bayrağı'ndan beklediğimiz; bu itirafı açıkça ve dürüstçe yapmasıdır. Ya Sovyetler Birliği emperyalisttir ve dolayısıyla her emperyalist gibi egemenlik peşinde koşarak bir "uluslar hapishanesi"ne dönüşmüştür ya da emperyalist değildir, bu yüzden de dünya gericiliğinin propagandası utanmazca yalanlara dayanmaktadır. Hem emperyalist demek, hem de ulusları zorla egemenliği altında tutmuyor demek leninist emperyalizm teorisinden hiç ama hiç bir şey anlamamak anlamına gelir.

Çelişkilerine devam ediyor Emeğin Bayrağı ve şunları yazıyor: "Kapitalizmin açık, yakıcı sonuçlarını yaşamamış Sovyet halkları birbirlerinden hızla ayrılarak açık kapitalist sürece sokuldular..." Bu nasıl iştir anlamak mümkün değil. Emeğin Bayrağı ve tüm maocuların teorisini doğru kabul edersek, Sovyetler Birliği'ni 1960'lı yıllardan beri (maoculara göre daha öncesi de var ama yine de biz 1960'tan itibaren ele alıyoruz) kapitalist saymamız gerekmiyor mu? Sovyetler Birliği 25-30 yıl boyunca emperyalist-kapitalist bir devlet olacak, fakat buna rağmen Sovyet halkları kapitalizmin açık yakıcı sonuçlarını yaşamayacaklar. Bu nasıl kapitalizm ki yakıcı sonuçlarını Sovyet halklarına otuz yıl boyunca hiç yaşatmıyor. Hele de şu "Sovyet halkları" kavramını Emeğin Bayrağından duymak oldukça şaşırtıcı oluyor. Bildiğimiz kadarıyla emperyalist bir devletin sınırları içinde tutulan uluslar ezilen uluslardır, Ülkeleri de ilhak edilmiş topraklardır ve bu yüzden "ezilen ulus-ilhak edilmiş ülke" kavramlarıyla nitelendirilirler. Örneğin, hiç kimse Fransız sömürgelerini ve sömürge halklarını kastederek "Fransız halkları" kavramını, Britanya emperyalizmi sömürgelerini ve sömürge halklarını kastederek "Britanya halkları" kavramını kullanmaz. Emeğin Bayrağı'nda kullanmaz. Öyleyse, "Sovyet halkları" kavramı, Sovyetler Birliğini oluşturan ulusların ezilen ulus ve topraklarının ilhak edilmiş topraklar olmadığının açık bir itirafı değil mi? Emeğin Bayrağı, yıllardır savunduğu "sosyal-emperyalizm" tezine kendisinin bile inanmadığını ne zaman itiraf edecek?

"Revizyonist dönemde uygulanan devlet kapitalizmi dönemi de dahil, ağır sosyal sorunlarla karşı karşı-

ya kalmamış Sovyet halkları, en kutsal en gözde insani değerlerini bile çiğnemekle karşı karşıya bırakıldılar." Güzel, demek ki Sovyet halkları ağır sosyal sorunlarla karşılaşmadığı gibi, kutsal ve insani değerlerini de çok yakın bir geçmişe, yani Gorbaçov'un son yılları ile Yeltsin dönemine kadar koruyabilmiştir. Emeğin Bayrağı bunları itiraf ediyor. Ama, unuttuğu bir şey var: Eğer orada, yani Sovyetler Birliği'nde devlet kapitalizmi varsa bu değerler nasıl korunabiliyor? Bunun açıklaması yok. Üstelik bu değerler, kapitalizmin en yüksek aşamaya yani emperyalist aşamaya ulaştığı ve çürüyen kapitalizme dönüştüğü yerde korunuyor. Buradaki terslik şu: Ya Emeğin Bayrağı kapitalizmi tanımıyor, bu yüzden biraz ekonomi-politik okumaya ihtiyacı var, ya da herkesi kara cahil sanıyor ve ne yazarsa yutturacağını sanıyor. Bir başka olasılık Emeğin Bayrağı, Sovyetler Birliği'nin emperyalist olduğuna inanmıyor; ki biz bu olasılığın Emeğin Bayrağı için geçerli olduğunu düşünüyoruz ve bu yazının tek amacı bunu göstermektir.

Emeğin Bayrağı'ndaki yazının tümü bunu doğrular içeriktedir. Anti-komünistlerin her gerileyişinden ve Sovyet halklarının geçmişe özlem duymalarından Emeğin Bayrağı'nın duyduğu sevinç ve coşku (bu sevinç ve coşkuyu Emeğin Bayrağı'nın hâlâ muhafaza edebildiği devrimci duygularına bağlıyoruz.) bunu kanıtıyor. Örneğin şu satırlar yeterince açıklayıcıdır: "SB toprakları üzerinde komünizme karşı açılan her bayrak geniş haber yorumlar olurken 'eski komünistler'in Letonya'da seçmenlerin yüzde 32'sinin oylarını aldıklarını ise dünyaya duyurmuyorlardı. İki yıl önce boy veren ulusalcılığın büyük bir farkla gerilediğinin sözünü etmediler"(abç).

Bu sözlerden Emeğin Bayrağı'nın "eski komünistler'in yığınların yüzde 32'sinin desteğini almasından ve SB toprakları üzerinde ulusalcılığın gerilemesinden büyük bir hoşnutluk içinde olduğu anlaşılıyor. Emeğin Bayrağı'nın böyle bir hoşnutluk duymasının bir sakıncası yok; tersine, her şeye rağmen Sovyetler Birliği'ne karşı duyduğu gizli güzel duyguların belirtisi olarak anlıyoruz. Anlayamadığımız nokta bu duygularla "sosyal-emperyalizm" tezini aynı kafada bir arada nasıl bulundurabildiğidir.

Gerçi, Emeğin Bayrağı, yer yer fazla ileri gittiğinin farkına varıp "sakın ha yanlış anlamayın" demek istercesine "Biz, devlet kapitalizmini savunmadığımız gibi bugün kalıntıları olan eski Sovyetlerdeki revizyonist-

leri de savunmuyoruz" diye yazıyor, ama bu sözler, duygularıyla gerici düşünceleri arasındaki çelişkiyi örtmeye yetmiyor. Yazının tümünden "Sovyetlerdeki revizyonistler'in başarısından ve kitlelerin onları desteklemesinden duyduğu sevinç çok açık bir biçimde anlaşılıyor. Kötü bir şey değil bizce; tersine bu yolda daha da ilerlemeleri ve yanlış, gerici ve saçma-sapan olan maocu düşünceleri tümünden terk etmeleri sevindirici olur. Şimdilik buna niyetli görünmüyorlar ve bu yüzden biz çelişkilerini göstermeye devam edeceğiz.

Emeğin Bayrağı çevresi, ideolojik-teorik konularda iddialı görünen bir çevredir. Bu alanda kendine toz kondurmamayı ve yüksek perdeden konuşmayı pek sevdiği anlaşılıyor. İddialı olmak o kadar kötü bir şey değil, hatta, eğer gerçek bir temeli varsa, iddia sahibi olmak iyi ve gerekli bir şeydir. Ama, Temelsiz bir iddia da sahibini yaralar ve zor durumlara düşürür. Emeğin Bayrağı, bırakalım iddiasına uygun davranmayı, savunduğu düşüncelerle tutarlı olmayı bile beceremiyor. Örneğin, aynı çevrenin çıkardığı Seçenek Dergisi, 12. sayısında Devrimci Sol'un ideolojisini iddialı biçimde eleştirirken, biraz da müstehzi bir üslupla "gizli faşizm- açık faşizm, gizli işgal- açık işgal" tahlillerini ele alıyor ve Devrimci Sol'u her şeyin bir gizlisini- açığını yaratmakla eleştiriyordu. Eğer, kendileri de aynı şeyi yapmamış olsaydı kendilerinin bileceği bir şeydir der geçerdik, ama öyle değil. Emeğin Bayrağı daha berbatını yapıyor ve kapitalizmin açık olanı ile gizli olanını keşfediyor. Şöyle yazıyor Emeğin Bayrağı: "... Açık kapitalizm dediğimiz piyasa ekonomisine karşı sosyal güvenceleri nispeten daha fazla olan devlet kapitalizminden yana tercihini yapmasının altında kapitalizmden kaçış yatmaktadır"(abç). Emeğin Bayrağı'nın "açık kapitalizm" kavramı, ekonomi-politiğe ve tarihi materyalizme bir katkı olsa gerektir. Devrimci Sol'un "açık-gizli faşizmi" ya da "açık-gizli işgali" bir dereceye kadar anlaşılır da Emeğin Bayrağı'nın "açık kapitalizmi"ne doğrusu bir anlam veremedik. "Açık piyasa ekonomisi", "açık kapitalizm" oluyor, devlet kapitalizmi farklı bir şey mi oluyor? Örneğin, gizli kapitalizm(!) gibi. Bir sınıfın siyasal egemenlik biçiminin dolaylı araçlarla sürdürülmesi belki "açık-gizli" tanımını gerektirebiliyor; ya da bu tanım bir nebze olsun anlaşılabilir. Ama bir ekonomik toplumsal sistemin açık-gizli olanı nasıl olabiliyor, buna anlam veremiyoruz. Marksist teoriyi kavradığını sanan Emeğin Bayrağının, burjuva iktisatçıların ve köşe ya-

zarlarının türettiği kavramlardan fazlasıyla etkilendiğini belirtmek zorundayız. Bu kavramın bir dikkatsizlik ya da dil sürçmesi sonucu kullanıldığını düşünseydik üzerinde bu kadar durmazdık. Ama ne bir dikkatsizlik ne de dil sürçmesidir söz konusu olan. Maocu düşüncelerle, Sovyetler Birliğinde yaşananlar arasındaki çelişkiyi açıkça gören yazar durumunu kurtarmak için bu uydurma kavramları kullanıyor. Azerbaycan olaylarını açıklamaya çalışırken, Emeğin Bayrağındaki bu çelişki daha bariz biçimde beliriyor. "İkincisi, ülkelerde eski revizyonist yapılanmaların devamçıları olan güçlerle, açık kapitalizmin savunucuları yeni burjuva güçler arasındaki iktidarı kapma savaşıdır" (abç). Can sıkıcı da olsa Emeğin Bayrağına önce şunu anımsatmak durumundayız: Sonuçta kapitalizm, kapitalizmdir. Bu ister devlet kapitalizmi olsun, ister serbest rekabetçi kapitalizm olsun fark etmez.

Tekelci devlet kapitalizmi, serbest rekabetçi kapitalizmden sonra kapitalist gelişme süreci içinde kapitalizmin vardığı bir aşamayı ifade eder. Tekelci devlet kapitalizmi, kapitalist üretim biçiminin çelişkilerini, yakıcı sonuçlarını, tahribatlarını ortadan kaldırmak bir yana, daha yoğun ve derin biçimde içinde barındırır ve sürekli üretir. Tekelci devlet kapitalizmi bu nedenlerle sosyalizmin öngünüdür ve Lenin tam da bu nedenle "sosyalizm, tekeli devlet kapitalizminin tüm pencerelerinden bize bakmaktadır." diye yazar.

Burada bir parantez açarak maocu mantığı sergilemesi bakımından ilginç bir noktaya işaret etmek gerekiyor. Lenin'in, tekeli devlet kapitalizminin sosyalizmin öngünü olduğunu saptadığı biliniyor. Yani tekeli devlet kapitalizminin bir adım ilerisi sosyalizmdir. Bu durumda maocu mantık şöyle düşünür: Mademki tekeli devlet kapitalizminin bir adım ilerisi sosyalizmdir, öyleyse sosyalizmin bir adım gerisi tekeli devlet kapitalizmidir, iki adım gerisi ise serbest rekabetçi kapitalizmdir. Yaşamın diyalektik bütünlük ve karmaşasını anlamaktan büs bütün yoksun maocu mantık işte tarihi böyle, bazen bir adım ileri götürür, bazen de bir adım geri attırır. Sosyal-Emperyalizm tezi işte böyle bir mantığın ve tarih anlayışının ürünüdür. Maoculuk konu Sovyetler Birliği olunca tarihin akışını durdurmakta bir sakınca görmez ve durdurmakla yetinmeyip bir adım geri attırır.

Emeğin Bayrağı, olayları ve gelişmeleri açıklamakta tamamen yetersiz kalıyor ya da doğru biçimde

açıklaması durumunda maocu düşüncelerin kofluğunun, çelişkilerinin ve saçmalığının ortaya çıkacağını anladığı anda hemen kıvırtma ve yeni şeyler icat etme yoluna giriyor. "Revizyonist yapılanmaların devamçıları" biçimindeki altını çizdiğimiz ifade böyle bir zorunluluğun ifadesidir. "Revizyonist yapılanma" diye bir ekonomik toplumsal sistemi biz bilmiyoruz. Emeğin Bayrağı biliyorsa biraz zahmete katlanıp bu tuhaf isimli ekonomik toplumsal sistemi okuyucusuna açıklamalıdır. Yok, eğer böyle bir ekonomik toplumsal sistem yoksa; o zaman "eski revizyonist yapılanmaların devamçıları olan güçlerle açık kapitalizmin savunucuları yeni burjuva güçler arasındaki iktidarı kapma savaşı" ifadesi boş, anlamsız ve mantıksız bir ifade olacaktır. Aslında, Emeğin Bayrağı "revizyonist yapılanmanın devamçıları" ifadesi yerine "sosyalizmin devamçıları" dese bir sorun kalmayacak ama bunu demeye dili varmıyor.

"İki toplumsal sistemi yaşayan" Sovyet halklarının sosyalizm ile kapitalizm arasında bir tercih yapmakla karşı karşıya kaldığı, "revizyonist yapılanma" denen şeyin sosyalizmden başkası olmadığı yazının akışından çok rahat biçimde anlaşılıyor. Emeğin Bayrağı bunu açıkça ifade etmiyor ama yazıyı okuyan herkes bu mantığı kolaylıkla görür. Yok eğer, "revizyonist yapılanma" kavramından "devlet kapitalizmi"ni anlatmak istiyorsa neden bu kavramı doğrudan kullanmıyor, "revizyonist yapılanma" gibi marksist literatürde yeri olmayan, kendi icadı olan böyle ucube kavramları kullanmıyor; orası belli değil(!).

Emeğin Bayrağı, olguları ve tarihi istediği gibi çarpıtma keyfiyetine sahip olduğunu sanıyor. Bu yüzden olacak, kapitalizm ile sosyalizmin Sovyet halkları üzerindeki etki ve tepkilerini açıklamaya çalışırken, Stalin dönemini sosyalizme, bu günü ise kapitalizme örnek alarak, sosyal emperyalist dediği dönemin tümünü yani 1956'lı yıllardan 1985'li yıllara kadar olan zaman aralığını yaşanmamış kabul ediyor. Bu döneme ilişkin doğrudan doğruya bir tek söz bile etmiyor. Dergiye göre, Sovyet halkları, iki toplumsal sistemi, yani sosyalizm ile kapitalizmi bir Stalin döneminde bir de bugün görüp yaşamışlar ve böylece iki toplumsal sistem arasında mukayese yapabilme olanağına kavuşarak tercihlerini sosyalizmden yana yapmaktadırlar. Emeğin Bayrağı ne yapıp edip "sosyal-emperyalizm" damgasını vurduğu altmışlı, yetmişli ve seksenli yıllar

rın ilk yarısını gözden kaçırmaya, o yılların Sovyet halklarına kazandırdıklarını ve Sovyet halklarının o yıllara olan özlemini yok saymaya çalışıyor.

Emeğin Bayrağı'nın yaşanmış tarih karşısındaki bu keyfi tutumunu şimdi örnekleri ile göstermeye çalışacağız. Ancak, öncelikle şunu belirtmeliyiz: Bugün, Sovyet toprakları üzerinde kapitalizmi geri getirme çabasındaki Yeltsin ve çapulcularına karşı orak-çekiç bayraklı, Lenin-Stalin posterli gösteriler yapan ve dışı dış bir mücadeleye girişen Sovyet halklarının Lenin'den başlayan ve seksenli yılların yarısına kadar aralıksız süren bir dönemin özlemi içinde olduğu çok aşikârdır. Bu dönemin içine Brejnev dönemi de dahildir. Herkesin çıplak gözle dahi görebildiği bu gerçeği ne Emeğin Bayrağı ne de başka bir maocu güç yok sayabilir, gözlerden kaçırabilir.

Şimdi, Emeğin Bayrağı'nın yirmibeş-otuz yıllık bir tarihi nasıl yaşanmamış gibi göstermeye ve gözden kaçırmaya çalıştığını görelim. Burada sıkıcı da olsa, okurun hoş görüşüne sığınarak uzun aktarmalar yapmak durumunda kalacağız.

"Dünya emperyalist-kapitalist sisteminin 1929-30'lu yıllarda yaşadığı tarihinin en ağır ekonomik bunalımını Sovyet halkı yaşamamıştır. Kapitalist ülkelerde kalkınma, yatırımlar durmuşken SB, kapitalist ülkelerin hiç bir zaman yakalayamadıkları %13'lük gibi bir kalkınma hızını gerçekleştirdi. Bu aynı yıllarda Sovyetler Birliği işsizlik sorununu çözmüş ilk ve tek ülkedir. Son işsiz 1931'de işe alınmış ve Sovyetler'de işsiz kalmamıştır. Sovyetler Birliği'nin otuzlu, kırklı, ellili kuşakları işsizliği, enflasyonu ekonomide durgunluğu bilmeden yetiştiler. Emperyalist savaşın ağır bir biçimde sürdüğü 1942 koşullarında Sovyetler'de sanayinin verimlilik oranı %19'du." Buraya kadar güzel. Ama nedense Emeğin Bayrağının tarih şeridi 1942'lere kadar-hadi biz 1950'li yıllara kadar diyelim-sürüyor, ondan sonra birden bire koparak bugünlere geliyor, 1942'lere kadar, enflasyon, işsizlik, ekonomide büyüme, sanayide verimlilik hakkında güzel güzel rakamlar verirken, 1960'lı, 70'li hatta 80'li yılların ilk yarısına ilişkin tek bir rakam yok. Diyebildiği tek şey; saniyede verimlilik oranını kastederek: "bu oran da korunamamış ve sıfırın altına doğru inişini sürdürmüştür." Yine de 60'lı, 70'li yıllarda sanayinin verimlilik oranına ilişkin tek bir rakam ya da sözcük yok. Oradan "Stalin döneminde temel tüketim mallarının fiyat-

ları indirilirken bugün Rusya'da %2000'lik enflasyondan söz ediliyor" diyerek bugüne atlıyor. Enflasyonun bugünkü durumunu anladık ama, altmışlı, yetmişli yıllar neden uzun atlama yapar gibi atlanmış onu anlayamadık. İsterdik ki, Emeğin Bayrağı, altmışlı, yetmişli yıllardaki enflasyon oranını, işsizlik vb. konulara ilişkin rakamları versin. Ama vermez, çünkü foyası meydana çıkar. O da biliyor ki bu sorunlar kendisinin deyişiyle "bugün" yani anti-komünistlerin politik iktidarı ele geçirmelerinden sonra ortaya çıkmıştır. Sovyet halkları "bugün" sosyalizm ile kapitalizm arasındaki farkı görebilme, iki toplumsal sistemi pratik olarak mukayese edebilme olanağını bulmuşlardır. Ve kapitalizmi tanıdıkça sosyalizme olan özlem ve bağlılıkları artmaktadır. Bunu Emeğin Bayrağı da fark ettiği için, Sovyet halklarını kastederek "bütün bunların istemlerini, geçen yıl Trabzon'da fuhuş yaparken yakalanan Ukrayna'lı ve Azerbaycanlı iki genç kadın, burjuva basınının manşetlerinde şöyle özetlemişlerdi: 'Komünizmi özlüyorum'..." Emeğin Bayrağı burada bir şeyi atlıyor. Atladığı şey, söz konusu iki kadının "özlüyorum" dediği dönemin altmışlı, yetmişli yıllara denk geldiğidir. Emeğin Bayrağı, bunu anımsatmayı pek sevmez çünkü o dönem kendisine göre "Sosyal-Emperyalist"ti, bir başka deyimle "tekelci devlet kapitalizmi" idi. Oysa, Sovyet halklarının istemlerini özetleyen kadınların "komünizm" olarak anıp özledikleri dönem tam da bu dönemdi. Böylece anlaşılmalı oluyor ki, Emeğin Bayrağı ya "Sosyal-Emperyalizm" tezine gerçekten inanmıyor ya da verdiği örneklerin ve yazdıklarının ne anlama geldiğini bilmiyor.

Bu yazının, "Sosyal-Emperyalizm" tezini ideolojik-teorik yönden çürütmek gibi bir amacı yok. Başta da belirttiğimiz gibi bu yazının amacı "Sosyal-Emperyalizm" gibi gerici ve anti-marksist bir tezi yıllarca savunan bir çevrenin gerici düşüncelerle devrimci duygular arasında yaşadığı bocalama ve çelişkilere işaret etmektir. Bunu bir ölçüde başardığımızı inanıyoruz. Şimdi Emeğin Bayrağı'ndan beklediğimiz, "Sosyal-Emperyalizm" tezinin gerici ve anti-marksist özünü teslim etmesi ve bir özeleştirisi ile bundan kurtulmasıdır. Kuba ile ilgili özeleştirisi ileriye doğru atılmış bir adımdı, Sovyetler Birliği ile ilgili bir adım daha atmak kendileri için ikinci bir olumlu adım olacaktır.

BU YÜREK HIÇ SUSMAYACAK!...

Yaşar Bulut yoldaş 1973'te Kars'ın Arpaçay ilçesinde doğdu. İlk okulu Arpaçay'da okudu. Ağırbaşlı ve disiplinli olmayı küçüklüğünde öğrendi. Arkadaşları tarafından okuyup doktor olacak denilen Yaşar yoldaş, ilkokuldan sonra okumaya devam edemez. Maddi durumları el vermemektedir. Köyün diğer çocukları gibi o da küçük yaşta çalışmak için İstanbul'a gelir. İnşaatlarda çalışmaya başlar. Artık o bir işçidir. Ezilmekte, sömürülmektedir. Kafasında bunu sorgular ama çıkış yolu bulamaz. Patronlarına karşı sadece yavaş çalışmakla tepki verir. Halkının, Kürt halkının başkaldırışı ve savaşı yoldaşımızı derinden etkiler. Kendisi de bir şeyler yapmak istemektedir. Devrimcilerle tanışmak kavgaya bir şekilde girmek istemektedir.

Muradına Bursa mitingi sırasında erişir. Tesadüf eseri aynı iş yerinde çalışan bir Devrimci Emek okuru Yaşar'ı mitinge davet eder. Bütün dünyalar onun olmuştur. İtirazsız kabul eder. Miting esnasında Devrimci Emek özel sayısını dağıtan yoldaşlara faşistler saldırır. Bu saldırıya anında cevap verilir. 50 bin kişi içinden o faşist köpek bulunur ve dövülür. Bu Yaşar yoldaşı çok etkiler. Gerçek anlamıyla bir devrimci yapılanmayla tanıştığına kanaat getirir. Bu mitingden sonra Yaşar yoldaş araştırmaya, okumaya önem verir. Onun için Kürt—Türk halklarının mücadele birliği, ortak örgütlenmesi, sınıfsal temelde mücadele çok önemlidir. Her türlü milliyetçiliğe, ulusallığın sınıfsal çelişkilerin önüne konmasına şiddetle karşıdır. Çünkü milliyetçiliğin nerelere varacağını yaşa-

arak görmüştür. Örneğin; yoldaş yeni bir işe girmiştir. Girdiği iş yerinin yemekhanesi vardır. Çalışanların hepsi Kürt'tür. Yoldaş işe yeni girdiği için onun Kürt olduğunu bilmemektedirler. Yemek vakti geldiğinde yemekhaneye giderler. Yoldaş elini neye uzatsa o anında bitmekte, diğer işçiler tarafından kapışılmaktadır. Bir işçi Kürtçe olarak diğerlerine, çabuk yiyin, yiyeceğinizi tabağımıza alın, ona kalmasın der. Yoldaş çok sinirlenir. Tabağını kaldırıp atar. Ağlamaktadır. Kürtçe olarak: ben Türk olsam, Kürt olsam ne fark eder, hepimiz insan değil miyiz, işçi değil miyiz der ve yemekhaneden çıkar. Oradaki işçiler yaptıkları hatanın farkına varır ve yoldaştan özür dilerler.

Yoldaş, daha örgütlü olmadan sahip olduğu bu düşünceleri marksist teoriyi öğrenerek daha da derinleştirir. Artık örgütlü mücadeleye hazırdır ama önünde bir engel daha vardır. Yurtsever arkadaşları tarafından vatana ihanetle, Kürtlüğünü inkâr etmekle suçlanmaktadır. Bu suçlamalar yoldaşı çok üzer, canını sıkır, ama sonuç olarak "Ben Kürt halkının gerçek kurtuluşunu, Kürdistan topraklarında sosyalizmi görmek istiyorum. Bu ise sadece sınıfsal mücadele temelinde mümkündür. Bunu sağlayabilecek tek güç ise PARTİM TKEP/L der.

Yoldaş örgütlü mücadeleye katıldıktan sonra ilk defa, Türkiye sınıf savaşımı tarihinde önemli bir adım olan Paşabahçe direnişi esnasında gözaltına alınır. İşçileri desteklemek amacı ile Devrimci Emek pankartının arkasında yürüyüşe katılır. Polis saldırır. Yoldaş gözaltı-

na alınır. Şubede kaldığı 12 gün boyunca açlık grevindedir. Söylediği marşlarla diğer insanlara moral verir.

Yoldaş örgütlü mücadeleye girdiği andan itibaren silahlı mücadele de vermek istemektedir. Partinin 1. Kongresinde alınan karar doğrultusunda LGB kurulur kurulmaz o da savaşımına bu alanda devam etmeye başlar.

Evet yoldaşın mücadelesinin gelişimi böyle idi. Peki Yaşar Bulut (Ağit—Hasret) yoldaş nasıl bir insandı?

Hasret yoldaşın içinde çok büyük yaşam ve çocuk sevgisi vardı. Yaşamayı, hayattan zevk almayı çok iyi bilirdi. Başından çok ciddi bir kaç kaza geçmesine rağmen yeniden sağlığına kavuşmuştu. Bu kötü günlerde ona en büyük güç veren şey ise hayata olan bağlılığıydı. Örneğin; bir şantiyede boyacılık yaparken yüksek voltajda elektriğe çarpılır. Herkes öldü zanneder ama yaşama bağlılığı vücudundaki yaşama arzusu onu hayata döndürür. TC tarafından katledildiğinde de öyledir. Düşünün, bir insanın vücuduna 14 tane mermi sıkılıyor, hastaneye 3 saat geç götürülüyor. Hastane kapısında, koridorlarında dövülüyor buna rağmen yoğun bakımdan çıkmayı başarıyor. 3 gün boyunca yaşam kavgası veriyor. Yoğun bakımdan çıkar çıkmaz hastane odasında sorguya alınıyor. Kafasına silah dayanıyor. Evet, yoldaştan yaşamla ölüm arasında tercih yapması isteniyor. Onun cevabı ise "KAHROLSUN FAŞİZM", "YAŞASIN PARTİM TKEP/LENİNİST". O hastane odasında faşistlerin, Yaşar yoldaşın ağ-

zından duyabildikleri tek şey bu slogan. YAŞASIN PARTİM TKEP/-LENİNİST. Hasret yoldaş çok sevdiği hayata ve çocuklara örgütü için veda ediyor.

Çocukların Hasret yoldaşın hayatında özel bir yeri vardı. "Ben eğer komünist toplumda yaşasaydım, kesinlikle çocuk bakıcısı olurum" derdi. Muhakkak ki içinde hayat coşkusunu da o civil civil çocuklardan alıyordu. Zaten hayatını, yaşamını o güzel çocuklara iyi bir gelecek kurmak, yoksul işçi ve köylü çocuklarının da okuyup doktor olabilmesi için adamıştı.

Yaşar yoldaş inatçıydı. Bende Kürt inadı var derdi. Doğru olduğuna inandığı şeyi sonuna kadar savunurdu. Onun için doğruluğuna inandığı şeyler uğruna ölümle kucaklaşmak önemli değildi. Ve bunu da verdiği kavgası ile gösterdi.

Yoldaşa bir araba çarpar ve ayağı kırılır. Hastaneye kaldırılırlar. Ayağı komple alçıya alınır. 1,5 aya yakın yatar. Alçı açıldığında kemiğin yanlış kaynadığı görülür. Doktor tarafından ayağı yeniden kırılır ve alçıya alınır. 1,5 ay daha yatar, bu seferde eklemlerinde kireçlenme olur. Doktor fizik tedavi der, bir müddet fizik tedaviye gider. Ama onun deyimiyle doktorun amacı iyileştirmek değil, yolmaktır. Bunun için tedaviyi keser. Herkes itiraz eder. Sakat kalma tehlikesi vardır. O aldırmaz, önüne üç ay süre koyar. Ben bu kireçlenmeyi düzeltirim der. Kendine göre spor yapar. Bu arada lüks bir semtte bir villayı boyamaktadır. Bölgenin züppeleri ona hava atmakta, alay etmektedir. Yoldaş işini bırakır, sokağa çıkar ve koşmaya başlar, çok ağrı çekmektedir, acıdan bağırılmaktadır. Ama o yine koşmaya devam eder. Bir müddet sonra

eklemlerinde bir rahatlama hisseder, bacağı düzelmiştir.

Yoldaşın sahip olduğu en değerli şeyi PARTİM, dediği TKEP/L ve LGB'dir. Yoldaşın resim çizme ve kalem kullanma yeteneği hiç yoktu. Düz çizgi dahi çekemezdi. Bir keresinde saman kâğıdına o eğri büğrü çizgileriyle TKEP/L-LGB yazmış ve boyamıştı. Hiç bir orijinalliği yoktu. Ama o bu yazıyı sakladı; ona her baktığımda daha da coşuyorum derdi.

Yaşar yoldaş, TKEP/L'nin devrim yolunda ölen ilk gerillası ben olacağım derdi. Evet 27 Ağustosta bir can ayrıldı aramızdan. 27 Ağustosta kendini Kürt ve Türk halklarına, işçi sınıfına adanmış bir kalp durdu. Ama bu kalbin durması öyle kolay olmadı. Çünkü bu yürek insan sevgisi, yaşama arzusuyla doluydu. Bunun için bütün gücü ile direndi. Vücuduna sıkılan 14 mermiye karşın direndi. Hastaneye geç götürülmesine karşın direndi. Ama düşman, kan görmüş köpek balığı gibiydi. Durmak bilmediler bu yüreği durdurmak için ye

amaçlarına 27 Ağustosta ulaştılar. Daha ilk gün 25 Ağustosta faşist köpek telsizden emrini vermişti, öldürün.

Bir böcekten daha küçük beyni bulunan bu zavallılar bilmiyorlar ki, biz leninistler her ölümde yeniden doğarız. Birimizin yerine onlarca insan gelir. Bu zavallılar bilmiyor ki, Hasret yoldaşın her ölüm yıldönümü burjuvazi için bir korku günü olacak.

Şunu bilin ki Yaşar yoldaş fiziki olarak bizden ayırdınız. Ama yüreklerimizden, beyinlerimizden asla. Ve şunu da bilinki Hasret yoldaşın yerini doldurmak onun yolundan yürümek için onlarca genç LGB saflarına geçecektir.

Yaşar yoldaş sen LGB'nin ölen ilk gerillası olma şerefine sahip oldun. Yoldaş sana söz veriyoruzki, seni Kürt ve Türk halklarının kalbinde ve kavgamızda sonsuza değin yaşatacağız.

DEVİRİM BAYRAĞI LENİNİST GERİLLALARIN ELLERİNDE YÜKSELİYOR!

KAHROLSUN FAŞİZM!

93 YAZI, SATIŞ SÖZLEŞMELERİ VE ÇIKARILAN DERSLER

Halklara karşı "topyekûn savaş" ilan eden burjuvazi, 93 yazında işçilere ve kamu çalışanlarına karşıda açıktan tavrını koydu. "Böyün eğeceksiniz direnen, eylem yapan işçi sınıfı istemiyoruz." Bu isteğini de Türk-İş'in yöneticilerine kabul ettirdi. Ama bu kabul sadece Türk-İş yöneticilerini bağlayacak. Zaten Türk-İş yönetimlerinin sınıfı satmaları yeni bir olayda değişti. Onlar çaresizlik içinde iki tarafı birden oyalamaya çalıştılar. Ama burjuvazinin hiç bir hoşgörüsü kalmamıştı. Açıktan buyurdu. "Mücadelenin sırası değildi ve kriz derindi." Türk-İş yönetimi her türlü manevrayı bırakarak oyun oynamayı bıraktı. Hem de "genel grev" kararı aldığı gün! Türk-İş'in teslim olması burjuvaziye fazla bir şey kazandırmayacaktır. Tam tersine elindeki karşı-devrimci sendikal yapı da çatlayacaktır. Sınıf sendikacılığı eğilimi ve çalışması hız kazandırmayacaktır. Burjuvazi bu defa da çaresizlik içinde acele davranmıştır.

Burjuvazi son yıllarda geliştirdiği projeleri parça parça yürürlüğe koyuyordu. Ama yeni hükümet ile son darbesini vurup krizden çıkmak istiyor. Tansu Çiller hükümetinin temel politikası ekonomide KİT'leri satıp nakit para sahibi olmak, düşük ücretle işçi çalıştırmak, işten çıkarmak ve işçileri vergiler, primler yoluyla daha çok soymaktır. Bu konuda yoğun olarak şiddet de kullanılacaktır. Siyasal alanda ise MGK'nın iç savaş politikasının figüranlığını yapacaktır.

93 yazında TİS döneminde olan işçilerle, Tansu Çiller hükümeti kritik bir noktada karşı karşı-

ya geldiler. ABD referanslı yeni başbakan göreve gelir gelmez sınıfa ne kadar kını varsa kustu. Yıllardır yağma ede ede bitiremedikleri ülkenin ekonomisinin bunalımda olmasından işçileri sorumlu tuttu. Bütün terbiyesizliği ile işçilerin sefalet ücretlerine göz koydu. İşçileri "halka" şikâyet etti.(!) Diğer emekçi tabakaları sınıfa karşı kıskırtmayı denedi. Tabiki faşist burjuva basın ve TV ondan geri kalmadı, işçilere karşı kampanyalar başlattı.

Yaza kadar eylemsiz kalan sınıf çok kişiyi şaşırtdı. Burjuvazi ve sarı-sendikacılar bu TİS dönemini kazasız belasız atlatacaklarını sanıyorlardı. Ama öyle olmadı. İşçiler sınıf onurlarına sahip çıktılar. Eğer sadece ücret için eylem istenseydi, sınıf yerinden pek kımıldamayacaktı. Burjuvazinin saldırısı işçi sınıfını eyleme soktu. Varlığını düşmanına kanıtladı. Burjuvazinin saldırısının temelinde özelleştirme yatıyor. Yani KİT'leri satmak. Özelleştirmenin sonuçlarının ne olacağını bizzat başbakan açıklıyor. Yüzbinlerce işçi işten çıkartılacak. İşsizliği güzel göstermek için söylediği parlak yalanlarla kimseyi kandıramadı. Eylemlerdeki en temel sloganlar "özelleştirmeye hayır" ve "hükümet istifa" idi. Hedef hükümet ve başbakanla sınırlı kalırsa da siyasal sloganlar önemli yer tuttu. Eylemlerin diğer bir özelliği ise katılımın yüksekliği idi. Burjuvazinin niyetini gizlemeden açıklaması ve yüzbinlerce işçinin eylemler yapması krizi sendikacılar aleyhine de derinleştirdi. Çünkü yeni başbakanın sınıfın onuruna saldırması örtbas edilebilecek bir olay

değildi. Ayrıca yüzbinlerin işsiz kalacağı da resmen açıklanmıştı Sarı-sendikacılar 93 yazında en sıkıntılı günlerini yaşadılar. Onların "mesleklerinin" en kötü yanı da buydu. Sermayenin adamı oldukları halde işçi sendikalarının başında bulunmak. Ortamı fazla sertleştirmemeye çalışarak tabanın baskısıyla bir yandan eylem kararı aldılar, diğer taraftan ise hükümete yalvarıp kendilerini güç durumda bırakmamasını istediler. Eylem kararlarından sonra sınıf kitlesel olarak sokaklara çıktı. Kendi taleplerini haykırdı. Halkın desteğini kazandı, faşist burjuva basın ve TV ise sustu. Fakat işçiler sokağa doymadan Türk-İş eylemleri kesti ve "genel grev" (!) kararı aldı. İşçiler bunu câni gönülden desteklediler. Ama ortada her zaman oynanan bir oyun vardı. Yüzbinlerin yetersiz bilinci safça bir iyi niyetle genel grev bekledi. Oysaki 40 yıldır Türk-İş önce grev kararı alır, ertesi günde satardı. Biçimsel olarak aynı oyun gene oynandı. Ama özünde bu sefer ki "genel grev" oyunu daha da değişikti. Sarı-sendikacılara göre TİS'leri "meydanlarda biterse" memleketin-burjuvazinin huzuru bozulabilirdi. En azından ileriye dönük saldırı araçlarından bazıları tahrip olabilirdi. En önemlisi ise Kürdistan'da devam eden ulusal mücadeleyle Türkiye'deki sınıfsal mücadelenin birlikte burjuvazinin karşısına dikilmesi sarı-sendikacılar için bir kâbus olabilirdi. Türk-İş yönetimi böyle bir "yanlış" düşmezdi ve düşmedi. Rezilce -meslekleri gereği- imza yetkilerini kullandılar ve TİS görüşmelerini bitirdiler. Böylece de bur-

Juvazinin karşısına dikilmiş yüzbinlerce işçinin birliğini dağıttılar. Türk-İş sendikacıları için başlangıçta 93 TİS'leri çok önemli değildi. Onlar Türk-İş'i olağanüstü kongreye getirmek için çalışıyorlardı. Amaç yeni koltuklar kapmaktı. Artık bu faaliyetlerine hız vereceklerdir.

İşçi sınıfının safça bir iyi niyetle Türk-İş yönetimlerine güven duyması, kendi bilinç yapısının eksikliğinden kaynaklanmaktadır. En temel eksiklik iktidar bilincinin çok zayıf olmasıdır. Son 13 yıldır sınıf arasında sosyalizm propagandasını yapan sendikacı kalmamış gibidir. 12 Eylül faşizminin yarattığı tahribattan dolayı bazı sendikacılar sadece tahribatın yıktıklarını düzeltmekle meşguller. Fakat onların anlayamadığı şey ise sistemi düzeltmek mümkün değildir. Bir tarafı düzeltirken burjuvazi öbür tarafı daha da çok bozar. Çünkü burjuvazi devlettir. Ne zaman işçi sınıfı devlet olursa işler tümünden düzelmeye yoluna girecektir. "İlerici" sayılan ve işçilerin öyle bildiği bu sendikacılar aslında Türk-İş'in sistem içi mücadelesinin bir başka türlü devamcılarıdır. Türk-İş anlayışı açıktan bu sistemi savunup bazı "demokratik yasaların" çıkmasını beklerken şubelerdeki "ilerici" sendikacılar da "henüz görülecek çok iş var, sosyalizmin sırası değil" diyerek işçileri kapitalizme mahkûm ediyorlar. En tehlikelileri de bu reformist sendikacılarıdır. İşçilerde kafa karışıklığı yaratarak sosyalist mücadelenin önünde engel olurlar.

Sınıf son yıllarda kendiliğinden devamlı eylem halinde. Bu ise kapitalizmin ülkemizde yarattığı zorunluluklardan ileri geliyor. Ekonomik ve siyasi kriz emekçileri ister istemez direnişe sevk ediyor. Direnen kitleler ise siyasallaşılıyor ve bi-

linçleniyor. Yani her şeyi kendi kendine pratikten öğreniyor. Fakat siyasal örgütsüzlük kitlelerin direnişlerini ve bilinçlenmelerini sekteye uğrattıyor. Sınıfın yönetiminde olan sarı-sendikacılar işçilerin sınıfına olan güvenlerini azaltıyorlar. İşçiler bilinç düzeyleri gereği sendikacıları örnek göstererek umutsuzluğa düşüyorlar. İktidar bilincinin sınıftaki zayıflığı sendikal mücadeleyi çoğu kere amaç olarak yansıtıyor. Şüphesiz ki sarı-sendikacılar da mücadelenin başını çekmiş oluyorlar! Her başarısızlıktan sonra umutsuzluk da yenileniyor.

Türk işin yapısı işçi sınıfını bir başka türlü de olumsuz etkiliyor. Bürokratik yapı deyim yerindeyse öncü işçileri eritiyor. Önderlikten alıkoyuyor. Kapitalizmin doğası gereği işçi sınıfı da eşitsiz bir gelişim gösterir. Sınıfın kendi içinde de farklılıklar yaşanır. Türk-İş devletçi bir yapı olduğu için sınıfın en geri unsurlarının daha çok dinsel, milliyetçi, yöreci ya da reformist bir anlayıştaki geri işçi tabakalarıdır. Nispeten de yaşam durumları milyonlarca örgütsüz işçiye oranla iyidir. Çeşitli burjuva partileri ile içli dışlı olan bu kesim, daha politik olduğu için Türk-İş koltuklarını herkesten önce kapar.

Devrimci işçilerin Türk-İş yönetimlerinin de şansı yoktur. Eğer bir gün öncü işçiler Türk-İş'i "ele geçirirlerse" Türk-İş'in tamamını kazanmış olmayacaklardır. Yani Türk-İş çoktan parçalanmış olacaktır. Sendika ağalarının ve geri unsurların devrimcilerin yönetimine tahammülleri diye bir şey düşünülemez. Bazı küçük burjuva-reformistler Türk-İş'te birlik çığırkanlığı yapıyorlar. Fakat sendika ağalarından daha da geri zekâlılar. Düşman aptal değil; ne trilyonluk varlıklarını ne de üyelerini "sendi-

kal demokrasi" gereği devrimcilerle teslim eder. Görünen odur ki sınıfın birliği çeşitli sendikal yapıları parçalayacaktır. Hatta Sendikal birlik sorunu ikinci plana bırakılarak sınıfın eylem birliği şimdiden hedef alınmalıdır. Türk-İş öncü işçileri eritiyor demiştik. Şüphesiz eriyen bir şey çevresine kendi rengini de verir. Ama bu yeterli değildir.

Bizler devrimciyse öncü olmalıyız. Öncü işçiyle geri bilinçli bir işçi aynı kefeye konamaz. Sınıfın en önemli sendikal sorununu sendikal demokrasiye indirgeyenler öncülük kavramını unutuyorlar. Eğer sendikal demokrasi reformist bir platformda gerçekleşecekse neye yarar. Bugün sınıfın içinde sınıfa iktidar bilincini vermek için can alıcı sorun öncü-devrimci işçilere gerekli inisiyatif alanının sağlanmasıdır. Türk-İş'i "ele geçireceğim" diye onun kokuşmuş bürokrasisine boyun eğerek sınıfın önüne geçilemez. Sınıfın birliğini sayısal birlik olarak algılayanlar 70'li yılların reformist görüşlerinden kurtulamamışlardır. Ayrıca o yılların fraksiyon rekabetini de henüz terk edemediler. Çeşitli burjuva entrikaları ile şube-sendika ele geçirerek en çok benim işçim var demek istiyorlar. Bu yöntemleri ile de aslında kendileri günden güne burjuvalaşıyorlar ve devrimi unutuyorlar. Türk-İş'i "ele geçirmenin bedeli de bu olsa gerek! Bize sayısal birlik değil devrim yapacak bir işçi sınıfı lazım. En başa bunu koymamız gerekiyor. Sınıfın birliği devrim yapma ilkesi etrafında gerçekleşmelidir. Bu temel ilke bu günden göremeyeceğimiz çeşitli parçalanmalar ve birleşmeler yaratacaktır. Ama o zaman devrim rayına oturacak ve herkes yerini ona göre belirleyecektir.

Halil SOLMAZ

SORUN SALT BASIN ÖZGÜRLÜĞÜ SORUNU DEĞİL GENEL ÖZGÜRLÜKLER SORUNUDUR!

Sınıf savaşım:larının keskinleştiği, halk tabakaları arasındaki hoşnutsuzluğun arttığı ülkelerde, işçi sınıfı mücadelesinin bir halkası olan sosyalist basın üzerindeki baskılar tarih boyunca vardı, var olmaya da devam edecek. Ülkelerimizde toplatmalar, para cezaları, keyfi gözaltılar, gazeteci kaçırma ve öldürmeler şeklinde süren baskılar günümüzde, yayınevleri, gazete ve dergilerin kapatılma girişimleriyle sürüyor. Son günlerde gündemde olan bu konuya açıklık getirmek, olayı insan hakları ve hukuksal açıdan daha sağlıklı değerlendirmek mağdur durumdaki gazeteci, dergici ve yayıncıların ağızlarından bir kez daha dinlemek amacıyla Genç Ekin Sanat Merkezinde bir panel yapıldı. Panele İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Av. Ercan Kanar, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Av. Ali Rıza Dizdar, Devrimci Emek Dergisi Genel Yayın yönetmeni M. Reşat Güvenilir, Özgür Gündem Gazetesi adına Sezai Sarioğlu, Zagros yayınları adına İlyas Burak katıldılar.

Panelde ilk söz alan Ercan Kanar "Devlet kurumunun ortaya çıkışıyla basın üzerindeki baskıların başladığını" belirterek basına yönelik baskıların istatistikî bilgilerle geniş bir tarihçesini verdi. Türkiye'de özellikle son dönemde (91 sonu 93 başı iki aylık dönem) 195 dergi ve kitabın toplatıldığını, yazarlarına 5 milyar 934 milyon para cezası ve-

rildiğini belirten Ercan Kanar Gündem ve Aydınlık Gazeteleriyle Nevroz, Devrimci Emek, Emeğin Bayrağı, Devrim, İşçinin Yolu, Mücadele, Hedef, dergilerine ve Melsa yayınlarına kapatma davası açıldığına dikkat çekti.

1982 yılında Avrupa'da kabul edilen anlatım ve bilgilendirme Lirdirgesinin Türkiye'de hala kabul edilmediğini ve bu durumun insan hakları açısından kabul edilemeyeceğini söyleyen Ercan Kanar, sınırsız ve ayrımsız bir basın affının derhal yapılması gerektiğini, kaybolan basın mensupları, açılan davalara kurumsal ve kitlesel tepkilerin verilmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

Sosyalist basın üzerindeki baskıların tek taraflı olmadığını, farklı anlayışların da Türkiye'de yer yer basın üzerinde şiddet kullandığını, bunun son örneğinin Aydınlar Matbaasının yakılması olduğunu söyleyen Kanar, yine sosyalist basının sağ görüşlü yayınlara yönelik baskılarda da tek taraflı kaldığını söyledi.

Hiçbir düşüncenin yayılmasının, insanlara ulaştırılmasının önünde bir engel olamayacağını ve bu engellere karşı mücadele edilmesi gerektiğini söyleyen Kanar, Özgür Basının susturulamayacağını söyleyerek konuşmasını bitirdi.

İkinci olarak söz alan Sezai Sarioğlu artık bu tartışmaların pratiğe dökülme zorunluluğundan konu-

ya girdi. "Basın özgürlüğü toplumun tarihsel sürecinden bağımsız değildir" diyen Sarioğlu basının özgürlü olmak durumunda olduğunu söyledi. "Medyalar her gün kan-sız darbeler yapmakta ve bizi sisteme bağlamaktadır. Basın haberleri resmi tarihe göre şekillenmektedir, basınla devlet arasında bir özdeşlik vardır. Basının gerçekte insan ilişkilerini deforme etmek ve insanları sisteme bağlamak gibi bir işlevi olmuştur. Bunun bir ucunda Cumhuriyet, diğer ucunda Sabah vs. bulunur. Fakat karşımızdaki basına tu kaka diyerek bir yere varamayız. Kitlelerin ikna edilmesi ancak medya anlamında kurumsallaşarak olabilir. Ne yazık ki muhalif basın teknoloji özürdür, bu maddi sorundan öte esas olarak zihinlerde aşılması gereken bir sorundur. En kısa zamanda kurumsallaşma sağlanarak sürekli medya projesi gerçekleştirilmelidir" diyen Sezai Sarioğlu muhalif basının taraf olmakla taraftar olmayı karıştırdığı gibi; karşı olmakla muhalif olmayı da karıştırdığını sürekli karşı çizgi-de kaldığını da sözlerine ekledi. Aynı zamanda Türk muhalif basınının bu sorunları çözecek niteliği olmadığını söyledi. Her medyanın gerçeği kendisinin bildiği yanılmasından dolayı gerçeklerin çarpıtılmakta olduğunu fakat tek bir muhalif medyanın da felsefi ekonomik, politik vs. tüm karmaşık ilişkileri gerçek olarak yansıtamayacağını söyledi.

Medyanın örgütlenme problemleri vardır diyen Sarioğlu, (devrimci ilişkiler bir yana) Gündem ve Aydınlık çalışanlarının sendikalarının olmadığını belirtti. Verilen mücadelenin bir can kaçıрма mücadelesi olduğunu ve gündem çalışanlarının bu anlamda kahramanlık örneği verdiğini, basın özgürlüğü mücadelesinde gündemin çoğu zaman yalnız kaldığını söyleyen Sezai Sarioğlu tüm muhalif basını Gündem'le dayanışmaya çağırdı.

Daha sonra söz alan M. Reşat Güvenilir, sorun salt basın özgürlüğü sorunu değil, genel özgürlükler sorunudur. 12 Eylül faşizmiyle getirilen yasaklamalar ve kısıtlamalar daha da pekiştirilerek sürerken, toplumun bütün tabakaları üzerinde örgütlenme yasakları, sendikaların bile örgütlenmesinin önünde yasaklar sürerken elbette basın üzerindeki kısıtlamalar ve yasaklar sürecektir.

Bugün sosyalist yayınların kapatılması için gerekçe yapılan basın kanunu 12 Eylül öncesinde de vardı, ancak sosyalistlerin toplumsal yapı içinde kazanmış oldukları meşruiyet, bu yasanın işletilmesinin önünde bir engeldi.

Bugün, sosyalist yayınlar TV'lerde, faşist basının sayfalarından suç olarak teşhir ediliyor, sosyalist yayıncılara basın kartı vermemek için kendi yasa ve kurallarını zorluyorlar, gazeteci olduğumuzu inkâr ediyorlar...

Sosyalist basının haber yapma sorunu her olayda mevcut. Polis, muhabirlerimize saldırıyor, fotoğraf makinelerini kırıyor, bunun da ötesinde gözetim alıp işkencelerden geçiriyor. Çıkan yayınlarımızı hemen aynı gün toplatarak dağıtı-

mı engellemeye çalışıyorlar. Bu da yayınlarımızın zaten zorlandığı ekonomik durumunu daha da ağırlaştırıyor. Sosyalizmin sesini bu yöntemle de kesemeyince bu kez, kapatma davaları açıldı. Yayınlarımızımıza okurlarımızın sahiplenmesi ve bunun getireceği meşrulukla kapatmaların önüne geçecektir. Bu anlamda bütün okurlarımız dergilerine sahip çıkmalı kapatma davalarına kitlesel katılım sağlanmalıdır.(...)

Sezai arkadaşımızın bahsettiği muhalif olmak gündeme müdahale anlamındaysa, tekellerin bu kadar (TV, Radyo, Gazete vb.) yaygın medyası karşısına bir günlük gazeteyle çıkmak ve gündeme müdahale edip değiştirmek bu yolla mümkün değil. Ancak şunun altını çizmek istiyorum: Sosyalist basın mensupları militan gazeteci olmak zorundadır. Her birini, haberini ve canını korumak için gerekirse sokaktaki meşru eylemlerde tavır alarak, gerekirse gerillayla birlikte omuz omuza tavır alıp çatışarak bunu ortaya koymalıdır" dedi.

Zagros yayınları adına söz alan İlyas Burak net bir savaş ortamının yaşanmakta olduğunu söyledikten sonra "Sosyalist basın net bir perspektife sahip olduğu konusunda ısrar ediyor, fakat yapılan toplantılarda ileriye yönelik pratik niyet ve somut durumlar ortaya koyulmuyor. Muhalif basın aydınlanma dönemine yönelik görevleri yerine getirmiyor. Bu baskılara karşı daha aktif tavır alınmalı örneğin TV veya burjuva basın yayınlarında yayınlarımızı yasa dışı yayın olarak gösterildiğinde yasal işlem yapılmalı ya da yayın sorumlularına açılan davalara girilmemeli. Çünkü TC artık ken-

di yasalarını dahi tanımıyor" diyerek gazetecilerin militan gazeteci olmaları gerektiğini ve özgür basının hiç bir şekilde susturulamayacağını sözlerine ekledi.

Panelde son sözü ÇHD Başkanı Ali Rıza Dizdar aldı. Basına yapılan baskıların düşünceye yapıldığını belirterek sözlerine başlayan Dizdar tarih sürecinde pek çok ülkede bu tür baskıların yaşandığını bunlar arasında Sovyetler Birliğinde Pravda Gazetesinde muhalif yazıların yayınlanmasının engellenmesini, Fransa'da Cezayir ulusallık konusuna yasak koyulması ve Türkiye'de de bir bakanının danışmanı olan Emre Kongar'ın kitabının yasak olmasını sayabiliriz dedi. Türkiye'de basına yönelik yasaklamaların esas olarak MGK kararlarıyla belirlendiğini söyleyen ve bu uygulamaların anti-demokratik yönlerine değinen Dizdar özgürlüklerin kısıtlanmasına karşı örgütlü tepkinin esas olduğunu sözlerine ekledi.

Döneme denk düşen ve izleyenleri yeterince bilgilendiren panel amacına ulaşırken büyük bir ihtiyaca da cevap vermiş oldu.

Ertesi günkü gazetelerde ve sonrası çıkan basında panele yer ayrılmaması, katılımcı olan Gündem Gazetesi'nde, Zagros Yayınları ve Sezai Sarioğlu'nun düşüncelerine yer verilirken Devrimci Emek'in görüşlerine yer verilmesi bir yana katılımcı olarak dahi adının anılmamasının tartışılan konuların, özellikle de Özgür Gündem çalışanı Sezai Sarioğlu'nun Muhalif Basının tek taraflılığına yönelik söylediklerinin ne kadar anlaşıldığını düşündürdü.

ZORUN ZORUNLULUĞU VE ZORLUĞU ÜZERİNE

Bu yazıda, sınıf savaşımının iç savaş biçimine büründüğü Türkiye ve K. Kürdistan'da devrim mücadelesine öncülük edebilmek için devrimci zorun uygulamasının ve bu yöntemin kitlelere benimsetilmesinin, bunun da ötesinde oluşan kitlesel – devrimci zorun siyasal öncü tarafından yönlendirilmesinin üzerinde duracağız. Öte yandan, zora dayalı bu mücadeleyi sürdürmenin kolay olmayacağını, üstün bir iradeyi gerektireceğini izah etmeye çalışacağız.

Yazımızda zor üzerine teorik tahliller yapmayacak, sorunu salt pratik açıdan değerlendireceğiz.

ZORUN ZORUNLULUĞU ÜZERİNE

Lenin'in sözünü tekrarlıyor ve diyoruz ki; "Halkların hayati meseleleri ancak kuvvete başvurularak halledilir". Bu açık ve net sözün doğruluğunu tartışmıyoruz. (Ama illede tartışalım diyenlere cevabımız hazır: Siz, işçi sınıfından dem vurmaya bırakın ve para babalarının huzuruna gidin. Bütün hünerlerinizi sergileyin – zora başvurmak yok ama – ve onları ikna edin. Onlara kabul ettirin ve servetlerini fakir fukaraya bağışlasınlar! Parlamenter ayak oyunları mı yaparsınız, yoksa duygu sömürüsü yapmayı mı yeğlersiniz, sizin bileceğiniz iş... Gidin ve onları, cennetlerinden vazgeçmeleri gerektiğine inandırın! Biz sizin işinize karışacak değiliz, ama artık "lütfen" siz de bizim işimize karışmayın ve "devrim", "sosyalizm" gibi lafları kullanmayı bırakın). "Halkların hayati meseleleri ancak kuvvete başvurularak halledilir." demiştik. Umarız buradaki "kuvvet" kavramını "silahlı mücadele" kavramından ayrı, "silahsız bir kuvvet" olarak yorumlayanlar çıkmaz (Böyle bir yorum yapmaya yeltenenlere de burjuvazinin, devletin temel kurumlarından biri olan "silahlı kuvvetler"ini niçin hazır tuttuğunu veya polisin, MİT'in vs.nin niçin silah taşıdığını, hatta ve hatta sivil faşist çetelerin ne diye silahlandığını düşünmelerini önerebiliriz. Ancak hemen uyaralım ki; bu düşüncelerini fütursuzca orada burada ifade etmeye kalkmasınlar. Zira ülkemizde salt düşünceleri yüzünden nice ilerici – devrimci insana silah sıkıldı. "Faili meçhul" cinayetler devam etmekte...).

Ülkelerimiz sermayesi, bugün, ekonomik bakım-

dan tıkanmıştır. En hafif deyişle bu böyledir ve bu gerçek bugün, burjuvazinin kaleşörlerince bile "tıkanma", "kriz", "iflas", "kaos" gibi ifadelerle dile getirilmektedir. Bu durum şu anlama gelir: Günümüz Türkiye ve K. Kürdistan'ında para babaları, iktidarlarını, ancak ekonomi dışı zor ile koruyabilmekte, devamını sağlayabilmektedir. Muhakeme yeteneğini tamamıyla yitirmemiş herkes, bugün etrafına baktığında ekonomi-dışı-zorun ne anlama geldiğini kolayca görebilir. Bir süredir işçi ve emekçi yığınları parayla doyurup – susturmayı beceremeyen burjuvazi, onları, burjuva propagandasıyla aptallaştırıp, tankı, topu, tüfeği ve daha nesi varsa onunla sindirip – susturmaya çalışıyor. Ama gelin görün ki faşist burjuva basın bir taraftan "topyekûn savaş", "aman-sız takip", "darbe" gibi söylentilerle sürekli gelişen, hareket halindeki kitleleri korkutmaya çalışırken, diğer taraftan "komünist öncüler" olduklarını iddia edenler, silahlı mücadeleye yan çizmek için "devrimci ortam"ın varlığını dahi inkâr edebilmektedir. "Komünist öncü" olduğunu iddia eden reformist baylar! Kafalarınızı kumdan çıkarın ve biraz olsun etrafınıza bakın! Küf kokan odalarınızdan çıkıp yaşananlara bakın. Teori mi üreteceksiniz? Buyurun ama, sokakta üretin. Evrimci durum tespiti yaptığınız ve devrim mücadelesi için pek bir elzem olan teorilerinizi Kürdistan'da, kobraların, özel timlerin karşısında üretin! Sivas'ta, dini bütün(!) gerici – faşist çetelerin karşısında üretin! İşçi, memur eylemlilikleri içinde, polis copu karşısında üretin! Öğrenci evlerinde, profesyonel katillerin karşısında veya yine aynı itlerin karşısında işkencehanelerde, sokaklarda üretin! Aynı "devrim" teorilerinizi, becerebiliyorsanız, Türkiye ve K. Kürdistan yaşamının içinde üretin, ama gerçekten üretin!

"Kürdistan'da evrimci ortam var(!)" demeğe diliniz varmıyor ama, çareyi, Kürdistan'ı Türkiye'den ayırmakta buluyorsunuz... Aman ne çare! Ve buna rağmen "diyalektik" sözünü utanıp sıkılmadan ağzınıza alabiliyorsunuz. Veya aynı sizler silahlı mücadeleden kaçmak için, kabahati "önlerinde yürüdüğünüz (!)" işçi sınıfında bulabiliyorsunuz: "İşçi sınıfı

bilinç ve örgütlülük olarak geri durumda, önce örgütlenip bilinçlendirilmesi lazım" diyebiliyorsunuz. Silahlı mücadele kararı almak için, önce işçi sınıfının bilinçlenip, örgütlenip silahlı mücadeleye başlamasını bekliyorsunuz. Ondan sonra silahlı mücadele vereceksiniz. Ve bu olaya da öncülük(!) diyorsunuz. Kim bilir, artçılığı yada bilinen ifadeyle kuyrukçuluğu nasıl tanımlıyorsunuz?

Silahlı mücadele; kitleler silahlı mücadeleye girdiği zaman değil, kitlelerin o anki pratik – psikolojik durumunun silahlı mücadeleyi kavrayabileceği, onu kabulleneceği zaman başlatılır. Böylelikle, kendiliğinden biçimde bile olsa sokaklara taşmaya başlayan kitlelere, önlerine çıkacak barikatları nasıl aşacakları öğretilir. Böylece silahlı zora dayanan karşı devrimin barikatlarını aşmak için silahlı zora başvurmaları gerektiğini anlarlar. Ancak bunu, kendiliğinden biçimde değil, öncünün pratiği sayesinde anlarlar ve mücadeleleri ona göre şekillenir. Yani, öncü tarafından bu şekilde bilinçlendirilir ve örgütlenirler. Bizim öncülüğünden anladığımız budur. Bizim, bugün yaşananlar açısından "kitlelerin bir adım önünde olmak"tan anladığımız budur.

Şayet bu görev yerine getirilmez, kitleler, silah kullanmayı dahi kendiliğinden öğrenirlerse ve sizler, silahlı mücadele kararı almak için, toplumun karşılıklı iki kutba bölünüp, bütün otoriter aygıtlarını kullanarak kıran kırana bir savaşa tutuşmalarını bekleyeceğiz diyorsanız, tepeden tırnağa silahlı kitlelerin, yarı size gelip; "lütfen bizi örgütler ve silahlı mücadelemizi yönlendirir misiniz?" diye toplu dilekçe vermelerini de çok beklersiniz...

Bugün ülkelerimizin dört bir yanından ve hemen her alandan kitleler sokaklara taşmış durumdadır. Kitlelerin giriştiği bu eylemler, burjuva devlet mekanizması tarafından – silah kullanarak veya kullanılmayarak, ama sonuçta – silahlı güçlerinin zoruyla bastırılmaya çalışılmaktadır. Tam da bu koşullarda proletaryanın siyasi öncüsüne düşen görev, devrimci zoru örgütlemektir. Faşizm karşısında, eleştiri silahını silahlı eleştiriye dönüştürmektir. İşçi ve emekçi yığınların kendiliğinden mücadelesinin almış olduğu somut durum, ancak bu yöntem kavrandığı ve layığıyla yerine getirildiği takdirde ileriye götürülebilir. Karşı devrimin faşist barikatları, ancak devrimci zorun örgütlenmesiyle yıkılabilir.

Kim ki devrimci zoru, silahlı mücadeleyi "bugün için" gereksiz bulur, o, ağlanacak haline, trajedi – komik teoriler üreten iflah olmaz bir oportünisttir.

Kapitalizm, bugün, halkların bütün hayati meselelerini bir kördüğüm haline getirmiştir. Kapitalizmin kendisi, bu kördüğümü çözecek yetenekte değildir. Bu kördüğüm ancak silahlı zora dayanan Demokratik Halk Devrimiyle çözülebilir. Ve silahlı mücadeleyi örgütlemek, günümüzün ertelenemez görevidir.

ZORUN ZORLUĞU ÜZERİNE

Günümüzde tartışma götürmez bir gerçek olan Türkiye ve K. Kürdistan devrimi için devrimci zorun örgütlenmesinin zorunluluğu hakkında düşüncemizi çok kısa biçimde ifade ettikten sonra, bu işin üstesinden gelmenin nasıl bir iradeyi gerektirdiği hakkında açıklamalarda bulunalım.

Başlıktan da anlaşılacağı üzere; devrimci zorun örgütlenmesi eyleminin hiç de kolay olmayacağını söylüyoruz. Bunun böyle olacağını, moralimizi bozsun diye değil, gerçek böyle olduğundan söylüyoruz. Bu gerçek, Leninistlerin azmini bilemelidir. Devrim mücadelesine uzun soluklu ve amansız bir maraton olarak bakmayanlar, küçük burjuva aceleciliğiyle kısa vadede sonuç elde etmeyi umanlar, ne kadar ateşli olurlarsa olsunlar, bu amansız savaşımdan o ölçüde çabuk düşerler.

Sınıf savaşımının sonucundan eminiz ve diyoruz ki; artık, mevcut üretici güçlerin gelişimini engeller konumda olan kapitalizm, yıkılmaya mahkûmdur. Ancak bu yıkılmanın ne zaman gerçekleşeceği savaşıma bağlıdır ve her ne kadar kesin sonucu belli de olsa savaşım bir irade meselesidir. Sınıf savaşımı da, çıkarları uzlaşmaz olan sınıfların iradelerinin kapışmasıdır.

Karşılıklı zora, şiddete dayanan bu kapışmadan zaferle çıkmak için proleter öncünün sahip olması gereken özelliklere şimdiye değin defalarca değinildi, yazıldı, çizildi. Uzlaşmazlık, engel tanımazlık, inisiyatif sahibi olma, yaratıcılık, partizanlık, disiplin gibi belli başlı konularda ifade edebileceğimiz bu özellikler toplamına Bolşevizm dendi. Ancak Bolşevik olabilmek, yani bütün bu özellikleri aynı kişide toplayabilmek, öyle bir çırpıda olacak türden bir iş olmadığından, bu özellikler üzerinde tekrar tekrar durulacaktır. Bolşevikliği bize amansız savaşımın

kendisi öğretiyor, öğretecek!

Savaşımın kendisi, bu savaşı yaşayanlara bir çok şey verir. Ancak her savaşçı, bu verilenleri aynı oranda ve aynı hızla toplayamaz. Bugün yaşanan sorun, tam da bundan kaynaklanıyor. Önce sorunu şu şekilde koyalım: Bugün Leninistler, kitlelerin çok üst düzeylere sıçrayan kendiliğinden eylemliliklerine yetişip onu örgütleyerek ve yönlendirerek iradeyi ortaya koyma noktasında yetersiz kalıyorlar. En başta söylemek gerekir ki; bu gerçeğin açık yüreklilikle kabul edilmesi bir olumluluktur. Çünkü bir sorun eğer çözümlenecekse, öncelikle sorunun doğru olarak tespit edilmesi gerekir. Kitle hareketinin nerede, kendimizin nerede olduğunu görebilmeliyiz. Ve yine görebilmeliyiz ki bu eksiklik, pratik öncülük noktasında kendini hissettiren bir eksiklik, yani tamamen pratik bir sorundur. Teorik öncülük konusunda ise çok büyük bir güvenle şunu söyleyebiliriz ki, bugün Türkiye ve K. Kürdistan'da, Leninistlerin düzeyinde teori üretebilen hiç bir grup ya da siyasal akım yoktur. Devrimin gerçekleşebilmesi için gerekli olan doğru, net ve bütünlüklü tek program, Leninistlerin programıdır. Kısaca söyleyecek olursak; savunması kolay, ama hayata geçirilmesi kolay olmayan tek program Leninist programdır. Hayata geçirilmesi zordur ancak, proletaryanın ve emekçilerin kurtuluşu için gerekli olan yegâne bakış açısı da bu programda saklıdır. O halde, bu programı Türkiye ve K. Kürdistan sınıf savaşımına kazıyacak önderlerin yetişmesi, önümüzdeki temel sorundur.

Yukarıda, sorunun kaynağını, savaşçıların, savaşımlarından çıkardıklarıyla kendilerini aynı oranda hızlı geliştiremediklerini, kendilerini yeniden ve yeniden üretemedikleri, Bolşevik özellikleri gereken hızla bir bir bünyelerinde toplayamadıkları biçiminde belirlemiştik. Evet, sorunumuz, yaşamdan, hızlı öğrenime ve öğrenilenleri hızla yaşama geçirebilme sorunudur. Madem yetersizlikten bahsediyoruz – bilinmelidir ki bu bir özeleştirmedir ve özeleştiri tekrarlandığında özeleştiri olmaktan çıkar, sorun kronikleşir – o halde acele etmeliyiz. Kitle eylemliliğin bu günkü boyutlara vardığı bir ortamda insan sıkıntısı çekilmez. Acil ihtiyaç, komutana olan ihtiyaçtır. Sınıf savaşımının baş döndürücü hızından daha hızlı Bolşevikleşmeli, iç savaş ortamından savaşçılar çıkarıp onları da hızla Bolşevikleştirmeli-

yiz.

Bugün, planlı kitle eylemlilikler düzenlemekte yetersiz kalıyoruz. O halde kendiliğinden eylemlilikler içerisinde, gerektiği gibi yer almalıyız. Nasıl? gerektiği gibi. Madem teorik olanak öncü biziz, buna uygun pratiği sergileyebilmeli ve tek başımıza bile olsak bulduğumuz bir kitle hareketini yönlendirebilmeli, en azından etkileyebilmeliyiz. Üstün teori, üstün pratiği gerektirir. Bu noktada kendimizi kimseyle kıyaslamaya hakkımız yok. "Pratik öncülük şu anda kimsenin elinde değil, kitle eylemliliklerinin kendiliğinden yönü hep ön plana çıkıyor" diye düşünerek kendimizi avutamayız. Reformistlerin veya sapma akımların pratik yetersizlik içinde olması normaldir. Zaten yetersizlikleri, teorilerindeki yetersizlikten kaynaklanıyor. Tekrarlayalım: Kendimizi kimseyle kıyaslamaya hakkımız yok! Çünkü ülkelerimizde ya bizim devrimimiz kazanacak, ya da burjuvazinin karşı – devrimi... Son tahlilde üçüncü bir seçenek yok.

Eksiklikleri aşma noktasında her Leniniste şunu önerebiliriz; kim olduğumuz düşünülmesi, tarihsel misyonumuzun ne olduğu... Başarmak için uğraştığımız işin sonuçları düşünülmesi, yarınki insanların bizleri ne olarak tanıyacağı... Şu anda ülkelerimizde yaşanan koşulların bizler için, amacımızı gerçekleştirebilmemiz, söylediklerimizi yapabilmemiz için bulunmaz bir fırsat olduğu ve bu fırsatın her zaman ele geçmeyeceği düşünülmesi. Yapılan işe, hayatın adandığı olaya konsantre olunmalı!..

Leninistlerin mücadelesi zora dayanıyor ve zora dayalı mücadele vermek bir çok şeyi göze almak demektir. 24 saat koşturmak, aç, uykusuz kalabilmek, işkenceyi, ölümü göze alabilmek, üstün bir ruh halinin göstergesidir. Ancak bugün için, kavgamız için düşünüldüğünde hiç bir Leninistin kendisini yeniden ve yeniden üretmeden, yerine kendisinin en az on misli bir irade bırakmadan, ölmeye bile hakkı yoktur!

Yazımızı, Çernişevski'nin yoruma gerek duymayan ve değerinden bir an olsun hiçbir şey yitirmeyecek olan bir sözle bitirelim: "Bir fikrin gerçek değerini kazanabilmesi için, ideale kendi hayatını adayanların, bu fikri gerçekleştirmeye yetecek maddi ve manevi güce sahip olmaları gerekir".

Doğan GÜNEŞ

ÖZELLEŞTİRME VE ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI MÜCADELE

Yıllardır sürdürülen kampanya ve hazırlama döneminin ardından KİT (Kamu İktisadi Teşekkülleri)'lerin özelleştirilmesi ciddi aşamaya vardı. Hazırlama amaçlı bir kaç ufak girişim ve uygulamadan sonra artık çok büyük devlet sanayii ve işletmelerinin satışına başlanmıştır. Emekçi kitlelerin mücadelesinin yoğunlaştığı ve kızgınlaştığı bir dönemde uygulamaya konan program emekçilerin ciddi bir karşı koyuşuyla karşılaştı. Ve birden işçi sınıfı mücadelesinin gündeminin birinci sırasını oluşturdu. Öncüler tarafından bu konuda teorik yazılar yazıldı, programlar yapıldı ve hatta hiç düşünmeden "Özelleştirmeye Hayır" talebinin arkasına geçildi. Bunu olağan görüyoruz ancak "özelleştirme" çok boyutlu ve karmaşık bir sorundur, fakat devrimcilerin bu sorunu ele alışının aynı hassaslık ve boyutluluk da olduğunu söylemek çok zordur. Özelleştirme, Türkiye özgülündeki durumyla, varolan toplumsal ve siyasal ortama uygun biçimde ele alınması gerekir.

Özelleştirme olgusu genelde aynı olmak üzere farklı özgülüklerde hemen hemen bütün kapitalist ülkelerde yaşanmıştır. 1929 dünya bunalımının sonucunda ücretlerin üretim fonksiyonunun bir bileşeni olduğunu keşfeden burjuvazi Keynesyen ekonomi politikaları doğrultusunda devletçiliğe ağırlık vermiştir. Bunalımdan aşma yolu olarak devletçiliği ve ekonominin militarizasyonunu kullanmıştır. Bu politikaların da misyonunu tamamlamasıyla birlikte 1975'lerden sonra ve özellikle de 1980'le başlayan yıllarda Friedmana liberal politikalara geçmiştir. Friedman'ın ekonomi politik söylemi 1800'lerin Böhm-Bawerk'in veya Bastiat'ın ilerisinde değildir. Bugün kabul görülen, Nobel Bilim Ödülü' varılan tezleri 1940'larda yazılmıştır. Ama ancak bugün rağbettedir, çünkü burjuvazinin ihtiyacı bu yöndedir. Avrupa'da ve ABD'de başlayan moneterüt, liberal eğilimi, diğer taraftan da devletçilik ve KİT'leri bu yönüyle anlamak gerekiyor. İki eğilim de birbirine karşıt değildir, burjuvazinin dönemsel ihtiyaçları doğrultusundadır.

• Özelleştirme sonucu işsizlik, bizdeki kadar vahim olmasa da sendikasılaştırma ve gelir dağılımı

bozukluğu oralarda da yaşanıyor. Ama emperyalist kapitalist ülkelerdeki özelleştirme ile bizim gibi bağımlı ülkelerdeki özelleştirmeler arasında çok büyük farklılıklar vardır. Gözden kaçan en önemli nokta budur.

TÜRKİYE'DE KİT'LER VE ÖZELLEŞTİRME NE ANLAMA GELMEKTEDİR.

Yukarıda bahsettiğimiz farklılığı daha iyi açıklamak için önce Türkiye'deki özelleştirmenin dış ve iç dinamiklerle bağlantısını kurmak, Türkiye özgülünde KİT'ler ve özelleştirme ne anlama geliyor ona bakalım.

Türkiye'deki KİT'lerin hemen hemen hepsi 1929'dan sonraki devlet kapitalizmi uygulamasının ürünleridir. 1923'de askeri-feodal iktidarı yıkan ve bu iktidarı biraz da o dönemin olağanüstü koşullarından (Savaş koşulları, imparatorluğun düştüğü durum vb. gibi) faydalanarak ele geçiren Türk burjuvazisi hem sermaye, hem tecrübe ve hem de bilgi birikimi yönünden çok yetersizdi. Bu yüzden devlet kurumlarıyla her zaman ekonomik ve politik olarak iç içe olmuştur. 1923 İktisat Kongresinde M. Kemal'in büyük coşkuyla dile getirdiği gibi TC'nin amacı zenginler, milyonerler yaratmaktır. Yani Türkiye'de kapitalizmi geliştirmektir. Gerçekten de 1929'a kadar geçen dönemde teşvik, yardım, hibe vb. yollarla yeni burjuva sınıfa köylünün, işçinin emeği ve ülkenin diğer zenginlikleri sunulmuştur. Ancak bu dönemde daha önce bahsettiğimiz gibi burjuvazinin sermaye, tecrübe ve bilgi birikimi açısından yetersiz olması ülke ekonomisini başarısızlığa götürmüş, bunun 1929 genel dünya bunalımıyla birleşmesiyle de devlete, ekonomiye artık direk bir kurum olarak girme zorunluluğu doğmuştur. 1923'te koyulan amaç aynıdır sadece bu amacı yerine getirmenin yöntemi değişmiştir. 1929'dan sonra büyük bir hızla kurulmaya başlanan(*) KİT'ler CHP tarafından ortaya koyulduğu gibi «özel teşebbüse rakip olarak değil, onun yetmediği yerlerde» kurulmuştur. Gerçekten de özel teşebbüs ve devlet sektörü arasında hiçbir çelişki olmamış, hatta iç içe olmuştur. KİT'ler

çoğu zaman özel teşebbüse (Bankalar dahil) ucuz girdi, hammadde veya kredi sağlamış veyahut da onun iyi bir müşterisi olmuştur. Başlı başına bir yazı konusu olan bu bölümü uzatmak niyetinde değiliz. Sadece sosyal demokrat, burjuva sosyalist kafaların "devletçilik" söyleminin nasıl bir aldatmacadan ibaret olduğunu kabaca ortaya sermektir. KİT'ler kapitalizmin gelişmesi için kurulmuşlardır. Bugün misyonunu büyük ölçüde bitirmiştir. Tarihsel olarak belirli bir dönemde burjuvazi için yaşamsal önemdedi, ancak bugün KİT'lerin büyük bölümü burjuvazinin ayağına dolaşmaktadır. Yetirince (hatta aşırı) sermaye birikimine sahip bir sınıf vardır ve artık bu alanlara da direk el atmak istemektedir.

Bizdeki özelleştirme hareketi aynı zamanda emperyalizmle bağlantılıdır. 1940'ların ikinci yarısından sonra farklı bir eğilime giren Türkiye burjuvazisi ülkede bağımsız, ulusal kapitalist sürdürmek yerine, ülkenin kalkınması ve sanayileşmesi pahasına sermaye ve teknoloji olarak daha ilerde olan yabancı sermaye ile kaçınılmaz biçimde işbirliğine yönelmiştir. Bu dönemden sonra beş yıllık kalkınma hedefleri yakalanamamaya, planlar uygulanamamaya başlamıştır. Türkiye burjuvazisi artık sanayileşme misyonunu o noktadan sonra yitirmiştir. Kendisi için en kârlı yöntemi seçmiştir. Yabancı sermayeyle bu el ele birliktelik 1980 ile birlikte kucaklaşmaya gitmiş, tam bir ortaklık ve işbirliği sağlanmıştır. Türkiye burjuvazisi bugün sermaye, teknoloji, know-how, patent, yedek parça vb. bağlantılarla tam anlamıyla bağımlıdır.

1980 askeri faşist darbesi ve onu takip eden yönetimler yoluyla tam anlamıyla emperyalizme bağımlı hale gelen ve yabancı sermayenin boyunduruğuna giren işbirlikçi sermayenin zenginliğini artırdığı bu bağımlılığın faturası işçi sınıfına, yoksul köylüye, küçük üretici ve küçük esnafa ödettilmiştir.

Emperyalist tekeller bunalımın artmasıyla sömürü ağını ve şiddetini artırma eğilimleri, Türkiye'deki işbirliğini tam sağlaması ile birleşince Türkiye işgalini ve sömürsünü en pervasız şekilde uygulamaya koymaktadır. Bundan önce Meksika, Uruguay, Brezilya, Arjantin gibi Latin Amerika ülkelerinde IMF ve Dünya Bankası eliyle uygulamaya koyduğu reçetele-ri Türkiye'ye taşımaktadır. Tansu Çiller'in bugün acı reçete olarak uygulamaya koyduğu reçetenin altındaki imzalar başta ABD olmak üzere emperyalist tekelere aittir. Latin Amerika'daki bu uygulamalar so-

nucu bu ülkelerin zengin sanayiye ve hammaddeleri Amerikan tekellerinin eline geçmiş, açlık, yoksulluk sokaklara taşmıştır. Gelir dağılımı iyice bozulmuş %1000 - 15000 gibi hyper - enflasyon seviyelerine sahip olmuşlardır. Kötü kocanın kumar, içki düşkünlüğü sonucu eve haciz gelmesi gibi özelleştirme gelirleri de sadece dış borç geri ödemelerinde kullanılmaktadır. Ulusal zenginliklerin hepsi yabancı tekelere peşkeş çekilmiştir.

Türkiye'deki özelleştirme bu senaryonun bir parçasıdır. Aslında **özelleştirme değil yabancılaştırma**dır. Çitasan ve USAŞ'la başlayan süreç devam etmektedir. Şu anda Tüpraş ve PETKİM'in Morgan Guaranty, Price Waterhouse gibi yabancı danışman ve denetim kuruluşları tarafından fiyatları çıkarılmakta ve blok halinde yabancı satışa hazırlanmaktadır. Sırada Sümerbank, Karabük ve İSDEMİR bulunmaktadır. Varolan sanayiler emperyalizme peşkeş çekilmektedir. Türkiye burjuvazisinin küçük işletmeler ve birkaç işkolu dışında bu büyük KİT'leri alacak ne bağımsız sermayesi ne işletecek bilgisi ve teknoloji birikimi vardır. Ne de her şeyden önemlisi böyle bir eğilime sahiptir. KİT'ler ya direk emperyalist tekel tarafından ya da Türkiye'deki işbirlikçileri yoluyla ele geçirilmektedir.

"Özelleştirme" hareketinin en önemli yanı burasıdır ve biraz gözardı edilen, farkedilmeyen yanı da budur.

ÖZELLEŞTİRME HALKA SALDIRIDIR

Özelleştirmenin diğer bir amacı da dev kamu iktisadi teşekküllerinde istihdam edilmiş olan Türkiye işçi sınıfının en örgütlü ve en bilinçli kesimini oluşturan kamu işçilerini tasfiye etmek ve bu yükten kurtulmaktır. Tensikatlar ve sendikasılaştırma, örgütlülüğü bozma özelleştirmenin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Emperyalist sermayenin diğer ülkelerde varolma sebebi olan ucuz emek gücü de işçileri hem sendikasılaştırarak hem de işsizlik yoluyla ücretler üzerinde baskı oluşturarak sağlanmış olacaktır. İşçilerin 89'lardan itibaren almaya başladıkları gasp edilmiş haklarını yeniden almanın en iyi aracı olarak özelleştirme seçilmiştir.

Devlet işletmelerinden özel teşebbüse geçen üretimin sonunda da yoğun fiyat artışları, sanayi ve kalkınmanın yerine sadece kâr yapma amacının olması sonunda da yapısal bir durgunluk ve yine kronikleşmiş fiyat artışları Türkiye ve K. Kürdistan işçi ve

emekçi sınıflarını beklemektedir.

Tekelleşmenin daha fazla artması, ücretlerin düşmesi, işsizlik ve bütün bunların yol açtığı gelir dağılımının daha fazla bozulması özelleştirmenin diğer sonuçları.

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI MÜCADELE

Görüldüğü gibi özelleştirme çok boyutlu, ekonomik ve siyasi yönü içiçe olan bir sorundur. Bu yüzden devrimcilerin de bu mücadeledeki önderliği çok boyutlu olmak zorundadır.

"Özelleştirmeye Hayır" talebi kapitalizme karşı esas mücadelenin doğrultusunda ele alınmalı propagandanın, mücadele yöntem ve yöneliminin buna göre biçimlendirilmesi gerekmektedir. Yoksa sadece özelleştirmeye karşı mücadelenin başında devrimcilerin olması sınıfın mücadelesinin eksenine oturmuş olan bu mücadeleyi dar ufuklu, kısa vadeli, düzen içi ve kaçınılmaz biçimde başarısız yapacaktır.

KİT'lerin gerçek niteliği ortaya serilmelidir. Bu konudaki sosyal Demokrat veya burjuva sosyalist kafa karışıklığının ortadan kaldırılması ve üretim ilişkilerinin hedef alınması gerekmektedir.

Çiller hükümeti iç savaşın yaşandığı, kitle eylemlerinin arttığı bir dönemde uygulamak zorunda kaldığı bu harekatta devlet güdümlü sendikalara ihtiyaç duymaktadır. Bayram Meral'in tavrı bu konuda olası bir antlaşmayı olası olduğunu göstermektedir. Ama tamamiyle işçi sınıfının karşısında olan bu politikaya karşı işçi sınıfı sessiz kalmayacağını göstermiştir. Devlet güdümlü sendikaların ve yöneticilerinin teşhinde işçilerin gerici sendikaların etkisinden, kurtarılmasında inisiyatifin devrimci tabana geçmesinde tarihi fırsattır.

Bizim gibi az gelişmiş bağımlı ülkelerdeki özelleştirmenin gerçek yönü bilinince çıkarılmalıdır. Özelleştirmeye karşı mücadeleye anti-empyralist niteliği kazandırılmalıdır. Böylece eylemler daha siyasi talep ve hedeflere yönelecek, bilinçli hale gelecektir. Gerçek yurtseverlerin Kürt halkına bomba yağdırıp, ulusal zenginlikleri empyralist tekellere peşkeş çeken vatan hainlerinin değil, Kürt halkıyla eşit temelde yaşamak isteyen komünistler olduğu gösterilmelidir.

Bütün Türkiye işçi sınıfının gündeminde olan ten-sikat ve sendikasılaştırmaya karşı mücadele, özelleştirilmeye karşı mücadeleyle birleşmelidir. Özellikle KİT'lerin dışındaki iş kollarındaki öncü işçiler özelleştirmeye karşı mücadeleye kendi iş kollarını da kat-

malıdır. Özelleştirmenin sadece özelleşen fabrika ve işyerlerindeki işçilere değil bütün işçi sınıfına karşı olduğunun bilinince çıkartılması gerekmektedir.

Mücadelenin anti-empyralist yönü işçi sınıfı dışındaki halkın diğer kesimlerini de içine alacaktır. Bu kesimlerin örgütlülüklerine de çağrılar yapılmalı ve onlarda bu mücadeleye katılmalıdır.

Özelleştirilmeye karşı mücadele varolan toplumsal ve siyasal ortam içinde komünistlere tarihsel bir fırsat vermektedir. Sorun bütün sonuçları ve yönleriyle ele alınmalıdır. Ekonomizme kesinlikle izin verilmemeli, özelleştirmenin alternatifi mülkiyetin toplumsallaşması olmalıdır.

ÇİLLER HÜKÜMETİ

İKİNCİ MENDERES OLMAYA ADAYDIR

80 sonrası empyralist sermaye ile tam bir işbirliği döneminin mimarı (24 Ocak Kararları ile) ve uygulayıcısı Turgut Özal'dır. Ondan sonraki Demirel'li koalisyon hükümeti bunun devamcisıdır. Görevi daha çok iç savaşın, savaş hükümeti olmaktı ve bütün kurum, kadro ve uygulamaları ile bunu yaptı. Çiller'li koalisyon ise bu görevi devam ettirmekle birlikte ekonomide yeni bir dönemi başlatıyor.

Çiller hükümeti empyralist tekellerin kukla hükümetidir. Siyasi olarak hiçbir erki olmayan, gelmiş geçmiş en basiretsiz hükümettir. Belki de bunu en iyi temsil eden de, Çillerin suratından düşürmediği aptalca gülümsemesi, dersine iyi çalışmamış ilkökul öğrencilerinin üslûbuyla yaptığı konuşmalar, gittiği her yerde mutlaka tökezlemesi, elini ayağını bir yere çarpmasıdır.

Hükümetin bu palyaço niteliğine rağmen, dönemlerinde uygulamaya konulan politikalar çok tehlikeli politikalar. Yılların deneyimli politikacıları Demirel'in, Cindoruk'un ve İnönü'nün bu hükümetten uzaklaşmaları boşuna değildir. Bu hükümet gözden çıkarılmış hükümettir.

Bu, ekonomik ve siyasi kararların asıl sahibi empyralist tekeller ve Türkiye'deki işbirlikçileridir. Bu kararların da uygulayıcısı MGK'dır. Hesap onlardan sorulacaktır olası gelişmelerde günah keçisi olarak düşündükleri zavallı Çiller ve bakanlarından değil.

(*) Burada bahsetmeden geçemeyeceğimiz bir noktada: Bu KİT'lerin hemen hemen hepsinde karşılıksız olarak yapılmış Sovyetler Birliği proletaryasının teknik, maddi yardımlarıdır.

Haydar DOĞAN

KARŞI DEVRİMİN

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın içinde bulunduğu devrimci durum, dergimiz sayfalarında şimdiye değin defalarca yazıldı, çizildi.

Sosyalist olduğunu iddia eden çevreler içinde hâlâ bu durumu kabul etmeyenler var, onlara bir diyeceğimiz yok(!) ama artık burjuvazi dahi Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimci bir durumun olduğunu, Kürdistan'da çok daha belirgin olmak üzere iç savaşın sürdüğünü kabul etmiş durumda.

Aslında TC devleti, tüm taktikleriyle, plan ve programıyla daha en başından beri Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimci durumun varlığını biliyor, buna göre hazırlanıyor ve bastırmaya çalışıyordu. Bunu yaparken de tüm bu taktiklerini açıklama gereği duymuyor, "huzur" içinde ülkeyi yönetiyordu(!)

Ama bugün TC devletinin başındaki cumhurbaşkanından bakanlarına kadar hepsi ortamdaki gerginliği, homurdanmaları ve kendilerinin, yönetimdeki acizliğini saklayamıyorlar. Faşist basını da bu acizliğinin yaygarasını yapıyor.

Bu yazının yazılış amacı da zaten burjuvazinin çıkmazda olduğunu, devrim rüzgârının her tarafta estiğini, burjuvazinin kendi ağzından söyledikleriyle ortaya koymak.

İşçi ve memurların giderek artan hoşnutsuzluklarından, Kürdistan'da iyice kızışan iç savaştan ve son dönemde gelişen Sivas olaylarından sonra burjuvazi, özellikle faşist basınıyla kara haber tellallığı yapmaya başladı.

Sivas'ta gelişen olaylar gerçekten ilginç. Ama ondan daha da ilginç olan, bu olaylardan sonra sanki önceden programlanmış gibi, bir dizi açıklamaların, ziyaretlerin olması. Örneğin Cumhurbaşkanı Demirel'in açıklaması, Başbakan Tansu Çiller'in açıklaması, 7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in açıklaması, komutanların başbakanı ziyaret etmeleri, bu ziyaretten sonra faşist burjuva basınının köşe yazarlarının ağız birliği etmiş çesine yaklaşan "darbe" yorumları...

Evet tüm bu yorumlar, geziler, ziyaretler ve bunlardan sonra gelişen olaylar Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da süren iç savaşa karşı devletin taktiği konusunda bize fikir veriyor.

Burjuvazi artık acizliğini, yönetim krizini daha açık bir ifade ile "yönetemediğini" saklayamaz durumda.

Şimdi gelelim açıklamalara; Demirel'in en son açıklamalarından biri: "Türk devletinin ve milletinin hangi çeşit bir vicdansızlık ve hunharlıkla karşı karşıya olduğunu hâlâ bilmeyen varsa; onlarda bu vahşete katılmış sayılacaktır."

Kendini devletin başı sayan Demirel kendi ağzından halkı saf tutmaya çağırıyor. TC devletinin ekonomik ve politik anlamda tam bir krizin içinde olduğunu somut bir delildir bu sözler. Demirel haklı olarak bu koşullarda tarafsız kalınamayacağını, tarafsız görünenlerinde, tarafsızlıklarından(!) dolayı devletten yana tavır koymadıkları için yaşanan vahşete katılmış olacaklarını söylüyor. Yani bu sözler halkı saflaşmaya çağırıyor, bu sözler kızışan sınıflar mücadelesinde herkesin safını belirlemesi gerektiğini söylüyor. Evet, ayrıca bu sözler TC'nin savaş politikasını da ortaya koyuyor. Şimdilik devrimcilere ve Kürt halkına karşı sürdürdüğü topyekûn savaşı, artarak devam eden yönetim krizinden dolayı, tüm işçilere ve emekçi halka karşı devam ettirmek.

İşte TC'nin bundan sonraki iç-savaş politikası.

7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in Sivas olayları hakkında değerlendirmesi ise şöyle "Bir kişinin yaptığı lüzumsuz ve gereksiz bir konuşma sonunda çıkan bir olay, şimdi solcularla dinciler arasında bir çekişmeye dönüşüyor. Bu tehlikeyi önlemek lazım" Terör konusunda ise "Bu sorun hemen bitirilebilir. Ama demokratik bir sistem içinde bu kolay değildir. Demokratik sistem içinde, hukuk kuralları içinde bu iş uzun sürer."

Bir ilginç açıklamada Evren'den. "Sayın" Evren, gelişen Sivas olaylarını sağ-sol çatışması olarak değerlendiriyor. Evren'in açıklamasına göre, Sivas'taki olaylar "dinciler" tarafından çıkartılmış, ortam zaten kendi içinde için için yanarken iyice kızışmıştır. Ve tüm bu olaylara devlet tarafından verilmek istenen isim sağ-

SAVAŞ DÜZENİ

sol çatışmasıdır.

Evet devletin geçmişteki "hakem" vazifesi oldukça tutmuş olacak ki, yine aynı vazifeyi üzerine almak istiyor ve bunu bizzat kendi eliyle hazırlamaktan hiçbir zaman çekinmiyor.

Yaratılmak istenen tablo tam da budur. Ülkelerimizde durum böyleyken, devletin başındaki birileri çıkıp halkı saflaşmaya çağırıyor ve bunun ardından sağ-sol çatışması izlenimi yaratılmaya çalışılıyor, en azından bunun zemini hazırlanıyor. Tüm bunlar kocaman bir tesadüf olmasa gerek.

Bir başka gündemde olan konuda komutanların başbakanı ziyaret etmeleri ve bu ziyaretin ardından bütün faşist burjuva basının ağız birliği etmişçesine yorumları. Tüm bu yorumların ortak noktası da "DARBE" söylentileri.

Ülkelerimizde bundan önce de darbeler yaşandı. Bu darbeler 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbeleriydi. Bu darbelerde amaç, yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak ve devletin yapısını faşistleştirmekti. Bunun için de 12 Mart askeri faşist darbesiyle yükselen toplumsal muhalefet bastırılmış ve devletin yapısı faşistleştirilmişti. 12 Eylül askeri darbesiyle bu durum daha da sağlamlaştırılmış, devletin tüm yapı ve kurumları faşist kadrolarla donatılmıştı. 12 Eylülde geçici olarak ortadan kaldırılan burjuva kurumlar yeniden "sivil" kadrolara verilmiştir. Ama sonuç olarak ülkelerimizde faşizm tam anlamıyla kurumlaştırıldığı için, bugünkü "sivil" yönetimin uyguladığı "demokrasi" hiçte askeri dönemi aratmıyor. Ve o dönemlerde yapılamayanlar DYP-SHP "sivil" hükümeti tarafından yapılıyor.

Evet 12 Eylül ve 12 Mart askeri faşist darbelerinin amacı ülkelerimizde faşizmi kurumlaştırmaktı. Ve bu tamamiyle başarılmıştır. Bugün devletin uyguladığı faşizm açık bir şekilde ortadadır. Artık devletin uygulama anlamında bundan başkada yapacağı bir şey yoktur.

Koparılan bu "darbe" yaygaraları da halkı sindirmek, korkutmak, susmasını sağlamak çabası taşıyor.

Son olarak üzerinde duracağımız konu; genelkurmay başkanlığının cumhurbaşkanına, başbakana ve basına brifing vermesi. Bu olayın aslında anlamı oldukça açık. Baştaki "sivil" hükümetle askerlerin işbirliğini yalın bir biçimde gösteriyor. Askerler "Biz bu işin üstesinden geleceğiz." diyor. "Sivil" hükümetimizin başkanı ise "demokrasi" lafını ağızından hiç düşürmeden "Bizim siyasi kararlılığımız da aynı doğrultuda ve sizin tüm ihtiyaçlarınızın karşılanması yönünde". Bundan iyisi can sağlığı(!)

Genelkurmay birde basına brifing vermeyi ihmal etmiyor. Yapılan ve yapılacak olan katliamların üzerini örtmek, üzerini örtemediklerini yalan ve demagojiyle anlatıp kendilerini haklı çıkartmak; özcesi katliamlara alkış tutan faşist burjuva basının bu koşullarda görevini daha da iyi yerine getirmesi gerekiyor. Ondan da istenen bu.

Evet ülkelerimizde devrimci durumun yol verdiği savaş giderek derinleşiyor. Ortamdaki "tedirginlik", "moral bozukluğu", "karamsarlık" devleti yönetenler tarafından da kabul ediliyor.

Son dönemde özelleştirmeye karşı artan işçi eylemlilikleri, memurların "yaktık gemileri" deyip yurdun dört bir yanından yükselttiği eylemlilikleri, Kürt halkının bastırılmaz kurtuluş mücadelesi; TC'nin ekonomik ve politik krizini gösteriyor. Ve bütün bu açıklamalar, ziyaretler, gidip-gelmeler önceden tezgâhlanmış bir oyunun senaryosunu oluşturuyor. Gerçekten de tüm bunlar yükselen muhalefet karşısında TC'nin aldığı tavır gösteriyor. Yine tüm bu olanlar, şimdiye değin, ezen, sömüren, kan emici burjuvazinin, yeni katliamlar, yeni vahşetler için hazırladığı meşruluk zeminini gösteriyor.

Çünkü burjuvazi biliyor ki; giderek sertleşen, yükselen toplumsal muhalefet öz olarak geçmiştekilerle benzer olsa da, öncülük bakımından farklı. Çünkü şu anki muhalefetin öncüsü işçi sınıfı ve emekçilere dayanıyor. Burjuvazi düşmanını iyi tanıyor. Aynı şekilde işçi sınıfı ve onun öncüsü olarak bizimde en az burjuvazi kadar bu savaşa hazır olmamız zorunludur.

Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor.

REFORMİZMİN KORKULU RÜYASI: DEVRİMCİ DURUM

Bu yazıda, devrimci durumun ne olduğu, teorik olarak nasıl ortaya konduğu üzerine durmayacağız. Bunu defâlarca yaptık ve bir daha yapmanın gereksiz olduğunu düşünüyoruz. Amacımız son gelinen sürecin reformizmi ne gibi bir durumda bıraktığı ve bu reformist baylarımızın şaklabanlar gibi taklalar atarak devrimci duruma nasıl yan çizmeye çalıştığını ortaya koymaktır.

Ülkelerimizin içinde bulunduğu konuma şöyle bir bakan insan kolayca sistemin nasıl bir can çekişme içinde olduğunu görecektir. Hele siyasi bir insan ondan öte, sistemin ömrünün son anlarını yaşadığını kabullenecektir. Olaylar o denli açık ve yadsınmazdı ki, daha dün hiç bir şey yokmuş gibi davranan reformistler bile, bazı "gelişmeleri" sistemin "bunalımını" kabul ediyorlar. Bu reformistler, ne yazık ki reformistliklerinden hâlâ vazgeçemediler. Eskiden hiç bir şey kabullenmiyorlardı, şimdiyse olayları doğru bir şekilde ortaya koymakla yetiniyor, bir ileri adımı atmıyorlar. Sözüünü ettiğimiz kesimin bir temsilcisi de "Özgürlük Dünyası"dir. Bu derginin Temmuz 93 tarihli, 57. sayısı bize bazı ipuçları veriyor bu konuda. Ve bizde bu sayıdaki yazıları değerlendirmeye başlıyoruz. Bunu, yalnızca her sıradan insanın bildiği, gördüğü olgulara dayanarak yapacağız.

Bakalım Ö. Dünyası neler neler söylemiş? İlk yazı, işçi sınıfı hareketliliği üzerine yazılmış. Yazar, burada Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu bunalıma işaret

ederek, işçi sınıfı hareketi ve bunun niteliği üzerine düşüncelerini aktarıyor. Belirtelim; yazımızın amacı işçi sınıfına yaklaşımının eleştirisi değil, Ö. Dünyası yazarının da kabul ettiği, etmek zorunda kaldığı gerçekler, bunların ne anlama geldiği ve yazarın bunu nasıl değerlendirdiğidir. Bunun dışında kalan bölüm, yazımızın kapsamı dışındadır. Yazar "Hayatın her alanında, tükeniş içine giren burjuvazi (burjuva kapitalist sistem) **çözümsüzlüğünün** beraberinde getirdiği bir fütursuzluk ve **kararlılıkla topyekûn bir saldırı başlattığı** günümüzde..." (abç) diyor ve ekliyor "... işçi sınıfı bütün bir cumhuriyet tarihi boyunca; yüz yüze gelmediği bir saldırıyla karşı karşıyadır" (Agd Sy 4). Yazar, burjuvazinin çok güç durumda olduğunu ve işçi sınıfının büyük bir saldırı karşısında bulunduğunu ne bir şekilde ortaya koyuyor ve ileride devam ediyor; "işçi hareketinin yeni bir **yükseliş içine girdiği**, kamu emekçilerinin mücadelesinin **ivme kazandığı**, Kürt ulusal hareketinin **yeni bir sürece evrildiği bugün...** (abç)" (Agd Sy 7). Bu sözlerle de tabanın artık eskisi gibi yönetilmek istemediği, bu nedenle kendiliğinden de olsa eylemlere yöneldiği belirtiliyor. Yazı baştan sona bu sorunlardan ve durumdan söz ettiği halde bunun literatürde ne anlama geldiği üzerine tek söz söylemiyor. Okurlara belki bu olgular yeterli gelmeyebilir. Bu nedenle hemen bir sonraki "sermayenin krizi" başlıklı yazıya geçiyoruz. Oradan yapacağımız

aktarmalardan sonra durum biraz daha netleşecektir.

"Kriz içindeki sermaye değişiklik istemekteydi; esas "değişimci" tekellerdi. Kuşku yok, onların "değişimi" kendilerine göreydi; ancak tekellerin çıkış yolu arayışı içinde olduğu kesindi. Hiç bir işleri iyi gitmiyordu. Hızla istedikleri gibi yönetemez duruma sürüklenmekteydiler. Ya da hatta **şimdiden bu durumdaydılar.**" (abç) (agd sy 10). Sonunda yazarımız baklayı ağzından çıkartıyor ve burjuvazinin artık eskisi gibi yönetemediğini söyleyiveriyor. Zaten emekçi kitlelerin durumunu da yukarıda söylemişti. Ama durun acele yok. Biraz daha irdeleyelim yazıyı, daha neler var görelim. Yazar, sermayenin çözümünün çözümsüzlük olduğunu, sistemin açmazının nedenlerini ve çıkışsız kalışını anlatıyor. Sonra işçilerin Çiller'i karşılayışını aktarıyor ve "daha başbakan olarak icraatını görmeye ihtiyaç duymadan baştan "notlarını açıklamışlardır... şu ya da bu siyasetçi ve "yenilik" olarak sunulsa da şu ya da bu burjuva siyaseti karşısına alan bir not vermenin ötesinde, **kapitalizme duyulan güvensizlik ve sistemin geçersizliğinin ilanından başka bir şey değildir**" diyor (abç) (agd sy 11) Eline sağlık yazar arkadaş ne de güzel yazmışsın. Şimdi yazarımızın yazdıklarını toparlıyoruz; Sistem derin bir bunalımdadır, bu nedenle burjuvazi eskisi gibi yönetemiyor ve ezilen sınıflar da eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Tüm bunlara ek olarak da ezilen sınıfların eylemlik-

lerinde (kendiliğinden de olsa) gözle görülür bir artış ve hatta bu sınıflar, **sistemden umutlarını da kesmiş durumda**. Evet yazarımız tam tamına bunu söylüyor. Doğal olarak aklımıza hemen Lenin'in Dönük Kautsky'de belirttiği üç koşul geliveriyor. Özetle 1-Doruk (yönetenler) bunalımı ve bundan doğan emekçi sınıflararası hoşnutsuzluk ve eskisi gibi yaşamını sürdürme şansının olmaması. 2- Yoksulluğun eskisine oranla artması ve son olarak 3- Tabanın (sömürülen sınıfın) kendiliğinden eylemlere yönelmesi. (Bkz. Dönük Kautsky sy 136). Yazarın söyledikleri tam da bu üç maddeyle örtüşüyor. Ama ne yazık ki yazarımız, devrimci durumdan söz etmiyor. Biz uzun süredir devrimci durumdan söz ederken -ki artık iç savaş dönüştürmüştür- yazarın söylediklerini, leninist ilkeler ışığında tarihsel materyalist bir bakış açısıyla biraz daha açılımlı söylüyorduk, ama reformistlerimiz bize karşı çıkıyordu. Bugün görüyoruz ki, yazar da aynı şeyleri söylüyor, ama bir farkla; devrimci durumu sessizce geçiştirerek.

Evet basiretli "marksist" yazar, buna ne diyorsunuz? Bakın, yukardakiler bizim söylediklerimiz değil, bizim söylediklerimizi abartılı buluyor olabilirsiniz. Ama o sözler size ait ve siz kendiniz bir devrimci durum tablosu çiziyorsunuz. Gerçi bu kavramı kullanmadan sessizce geçiştiriyorsunuz, ama anlattıklarınız bu kapiya çıkıyor. Yoksa sayın basiretli "marksist" yazarımız utanıyor mu? Kabullemekten mi utanıyorsunuz devrimci durumu? Yoksa bir korku mu sayın yazar? Belki de "işte devrimci durumu yazdıklarımınla kapalı da olsa koydum ya" diyorsu-

nuz. Ama sayın basiretli "marksist" yazar, bizler Lenin'in öğrencileri olarak, ondan devrimci durum koşullarında temel perspektifin iktidar ve devlet olması gerektiğini, kitleleri bu yola kanalize etmemiz gerektiğini, eleştiri silahının silahlı eleştiriye dönüştürülmesi gerektiğini öğrenmedik mi? Yoksa biz mi yanlış anımsıyoruz? Eğer bir marksist (tabii gerçekten marksist-se) devrimci durumu kabul ediyorsa, çalışma ve örgütlenme tarzını, politikasını buna göre ayarlamalı. Yani evrim döneminin çalışma tarzı terk edilip, devrim dönemi çalışma tarzı benimsenmelidir. Sizce de öyle değil mi basiretli "marksist" yazar? Lenin bize bunları öğretmedi mi? Yoksa siz devrimci durumu kabul etmiyor ve o doğrultuda hareket edip bir şey yapmadığınızı mı söylüyorsunuz? Hem de onca söylediklerinize rağmen?

Eğer az geldiyse, o alıntılara şimdi bir kaç örnek daha ekliyoruz. "...yığınların karşısına çıkarılan Çiller, DYP-SHP ittifakının 91 seçimlerinin ardından yarattığı **beklentiyi doğurabilecek şansa sahip değildir**" (abç.) (agd sy 7) "Kapitalist sistem ve konumuzu oluşturan onun Türkiye boyutu, o denli işçi ve emekçilere güven vermekten uzaktır, o denli kriz içindedir ki,..." (abç.) (agd sy 11) "Yöneten egemenler bir içinden çıkılmazlık içinde dönüp durmakta ve bu günkü çıkışsızlıklarını sürdürmekten başka bir şey yapamayıp; değişik ve durumlarını düzeltici politikalar varedememektedir ....bugünkü, durumlarından hoşnut olmayan ve **hızla bilinçli ya da bilinçsiz düzenden kopma eğilimine girerek gerçekten bir değişiklik isteyen işçi ve emek-**

çiler... (abç)" (agd sy 13) isterse-
niz biraz daha devam edelim basiretli yazar. Ama bu kadar yeter sanırız.

Görülüyor ki, Ö. Dünyası yazarı el altından bazı gerçekleri kabul ederken, sorunun en önemli noktasına, devrimci duruma değinmeden geçmeyi yeğliyor. Ama biz basiretli "marksist" yazarımızı çok iyi anlıyoruz o ister miydi ki bu olguları kabullensin? Elbette hayır. Ama şu devrimci durumun, İÇ SAVAŞ'ın gözü kör olsun. Reformistlere de bir çok olguyu kabul ettiriyor. Ne yapsın zavallı reformistlerimiz.

Yazarımız istese de istemese de devrimci durumdan (üstü kapalı olarak) söz etmiş. Ama gerçeğin yüzeysel bir ortaya konuşudur bu. Biz de yazarımıza göremediklerini(!) hatırlatmak istiyoruz. Belki düşüncesi değişir.

Sondan başlayalım. Yeni hükümet kuruldu ve ilk iş terör zirvesi oldu. Genel Kurmay Başkanı brifingler verdi, parti başkanları buluştu, faşist-burjuva basınla anlaşıldı. Bir "mutabakat"a varıldı: Terörün kökü kazınacak. Bu size ne ifade ediyor basiretli yazar. Bunun kanlı hesaplaşmaların son hazırlıkları olduğunu, yaşanmakta olan iç savaşın 5 kat 10 kat daha yoğunlaşacağı anlamına geldiğini anlamıyor musunuz? Mesut Yılmaz "Cumhuriyet tarihinin en güç döneminden geçildiğini" söylüyor, diğer faşist-burjuva partileri de aynı şeyi söylüyor. İpleri elinde tutan MGK ve onun başı Genel Kurmay'da aynı şeyleri söylüyor. Terörün kökünü kazımak için -bu güne kadar ki yardımları az görülmüş olacak!...- faşist-burjuva basından destek isteniyor. Uyanın artık basiretli yazar, tüm bunlar bü-

yük katliamların habercisi değil mi? Sivas'ta katliamı düzenleyen devletti. Sermaye adına bunu yaptı. Bu tümünden karşı-devrimin bir denemesiydi. Çok yakında her yerde uygulamaya koyacağı katliamların ufak bir denemesi.

İşte bu noktada "marksist" yazarımız itiraz edebilir: "Ben yazıyı yazarken, sizin sözünü ettiğiniz gelişmeler olmamıştı. Olmayan bir olaydan nasıl sonuç çıkarılabilir?" Evet ama sayın yazar, bizler, marksizmi benimseyen insanlar olarak, materyalist tarih anlayışını savunuruz ve buna göre; olaylar birden bire başlayıp sona ermez, her olayın bir geçmiş süreci vardır ve bu süreçte, o olayı ortaya çıkaran nedenleri içerir. Eğer bu son gelişmeler olduysa, buna yol açan nedenler olmalı. Sizce de öyle değil mi "marksist" yazar? Bu nedenleri ortaya koyacak olursak; burjuvazinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal bunalım, 89 Bahar eylemlikleriyle başlayan ve yer yer düşse de genel eğilim olarak yükselen işçi eylemleri, yer yer Serhıldan'a dönüşmüş Kürt ulusal-sınıfsal kurtuluş hareketi, öğrenci eylemlilikleri, yaygınlaşan kamu emekçilerinin eylemleri ve tüm bunlar karşısında aciz kalan burjuvazinin, bunları kanla bastırmaya yönelerek, açık infazlara, toplu katliamlara, Alanya, Çorlu, Malkara, Fethiye vb. örneklerinde olduğu gibi halkı kıskırtarak -ki Sivas bunun son örneğiydi- katliamlar düzenlemeye, halkı saflaşmaya zorlamaya başlaması sayılabilir. Tüm bunlar gözle görünen şeylerdi. Ek olarak "Terörle sorunu olmayanın bizimle, yani devletle sorunu vardır" türünden açıklamalar, sonraki süreçte burjuvazinin yaklaşımının ne olacağını ortaya koyarken, katli-

amların habercisi oluyordu. Kızılcahamam ve Boyabat örneğinde görülen olaylar ise, halkın basit olaylar sonrası sokağa dökülmesi, ayaklanması, onun ruh haline gösteriyor, bir barut fıçısı gibi patlamaya hazır olduğunu sergiliyordu. Bunun bir diğer anlamı ise, halkın, artık devletin yargı ve kolluk güçlerine güvenmediği, sistemden hızla koptuğuydu. Aslında, son gelişmelerin olacağını kestirmek için, yukarıda yazdığımız olayların hepsini görmeye gerek bile yoktu. Marksist-leninistler, olayların alttan gelişen dinamiğini tahlil ederek, gelişmeleri önceden görme yeteneğine sahiptiler. Çünkü onlara bu olanağı sağlayan marksist bilim vardır. Ve bunu yapanlar da vardı (Bkz. D. Emek S:16 Kürt ve Türk Emekçi Halkları İç Savaşı Kazanmalıdır). Evet sayın "marksist" yazar, demek ki, olayları şöyle peşpeşe sıralamak bile bir çok şeyi anlamaya yetebiliyor. Bunun için kâhin olmaya gerek yok. "Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az" diye boşuna dememişler!...

Yazıda Dev-Yol ve Kurtuluş çevrelerini reformistlikle suçlarken, sayın yazar galiba birini unutmuşsunuz. Reformizmden söz ederken aynaya bakmak hiç aklınıza gelmedi sanırım? Oysa aynaya baksaydınız, o ikiliye kendinizi de katardınız sayın "marksist" yazar. Evet böyle yapardınız. Siz, onlardan daha tehlikeli reformistsiniz. Çünkü siz; bir yandan yazdıklarınızla devrimci durumu ortaya koyarken, öbür yandan onu gizleyerek, gözden saklayarak kitleleri yanıltmada onlardan daha etkilisiniz ve bu yüzden devrim mücadelesine daha fazla zarar veriyorsunuz. Son keskin savaşlar yaklaşıyor,

ve devrim safının hazırlıksız olduğu ortada. Bunun en büyük sorumluları, siz başta olmak üzere basiretli "marksist" tüm reformistlerdir.

Süreç öyle bir ilerliyor ki, sizin gibi reformistler bile bir çok şeyi kabullenme zorunda kalıyor. Siz hala kulağınızı tersten gösterip bunu da gözlemeye çalışırsınız. Ama pratik er yada geç sizi sürecin tümünden dışına itecektir. Siz, politik gündemdeki olayların ne anlama geleceğini bile göremeyecek kadar siyasal körsünüz. Bir şey de duymuyorsunuz her nedense? Zaten kimse görmek istemeyenden daha kör, duymak istemeyenden daha sağır olamaz. Ama bizden uyarı; bu körlüğü ve sağırlığı bırakın. Son kavga yakındır, emekçileri buna hazırlamak her şeyden önce geliyor. Böylesi iç savaş koşullarında, tam da sizin yaptığınız gibi, sadece "siyasi teşhirle" yetinmek intihardır. Ve siz, bunun farkında olmasanız da sonunuz yokoluş olacaktır. Ne kadar gizleseniz de ne kadar devrimci maskesi taksanız da alttaki astarlı reformizm boyası dışa vuruyor, sizi ele veriyor. Karar verin, ya devrimci durumu kabullenecek ve ona göre mücadele edeceksiniz, ya da başlamış olan çürüme süreci ilerleyecek ve çürüyüp gideceksiniz. Duraklamanız mümkün değildir. Stalin yoldaşın belirttiği gibi: "Fakat devrim döneminde durmak olanaksızdır: Hareket etmek zorundasınız, ya ileriye ya geriye. Bu yüzden, devrim zamanında durmaya çabalayan, kaçınılmaz olarak geride kalmak zorundadır, ve geride kalan başışlanmaz: Devrim onu karşı-devrim kampına iter." (Eserler Cilt 3, Sy:68 İnter Yayınları)

K. Çelik / Haşim ŞİMAH

TOPYEKÜN BARIŞ KÜRT HALKINA BİRŞEY GETİRMEZ

Son zamanlarda özellikle Özgür Gündem yazarlarının başını çektiği bir grup aydın ve ulusal küçük burjuva düşüncenin arkasına kuyruk olmayı politik marifet sayan güç birliği mensupları, TC'nin tirmandırdığı ve devrimci kanı kadar halktan askerlerinde kanına mal olan iç savaş karşısında barış sözcüğünü dillerine pelesenk etmiş durumdadır. Bunun anlamını kavramak oldukça güç. Hele bu tutumu benimseyenlerin arasında kendilerine devrimci diyen unsurlar bulunduğunu gördükçe ister istemez bu durum karışındaki tavrımızı açıklamak zorunlu hale geldi.

Barış sözcüğü sihirli bir sözcüktür, en çok da sosyalistlerin ağzına yakışır ve hiç kimse bu sihirli sözcük karşısında, "hayır ille de savaş" demez. Ancak biz marksist-

ler için sihrin pek fazla anlam ifade etmediğini belirtmeliyiz. Barış sözcüğünün çağrışım yaptığı hümanist söyleme karşı çıkmak zor olsa da, leninistlerin insanlık değerlerindeki farklılığa değinmeden geçmeyelim.

"Nihil humanum mihi alienum est", insana ait ne varsa uzak kalamam diyor Marx, sonra da ekliyor "şu hümanizmden başka". Hümanizm düşüncesinde, burjuva değer yargıları öylesine içkindir ki, neredeyse bütünüyle burjuva egemenliğinin sürdürülmesinin bir aracına dönüşmüştür. 70'li yılların barış çocuklarının hümanizmi, marijuhana ve eroin tüketimini körüklemekten başka bir sonuca varmadı. Hümanist değerlerde haklı haksız ayrımı yoktur ve insan antropolojik ve anatomik yapıyla alınır. Bu nedenle bu düşün-

cede ideolojik tercihlerin bütün izleri silinir. Ve geriye ayrımsız, sınıfsız insancıklar hayali kalır. Burjuva düşüncesinin kalıntısından başka bir şey olmayan bu tür bir hümanizmden kesinlikle ilişkimizi kesmeliyiz.

Engels'in özgürlük konusunda dile getirdiği o ünlü düşüncesini burada aktaralım; "Özgürlük, doğa yasaları karşısında düşünmüş bir bağımsızlıkta değil, ama bu yasaların bilinmesinde ve bu bilme aracıyla bu yasaların belirli erekler için yöntemli bir biçimde kullanılma olanağındadır".

Bu düşünce barış içinde kullanılabilir: Barış savaş karşısında düşünmüş bir fikir değildir ve asla hiçbir ülkeye barış, düşüncede oluşturduğu iyilik ve insanlık imgeleriyle gelmez. Her barış mutlaka bir savaşın var olmasını gerektirir. Savaşın en başta gelen ilkesi de yenmek yada yok olmaktır. Bunun dışında her şey bir uzlaşmadan ibarettir. Öyleyse barış, ancak bir uzlaşma veya savaşan taraflardan birinin zaferiyle elde edilir. Buraya kadar, genel olarak barış üzerine düşüncelerimizi dile getirmeye çalıştık.

Lenin'in Ekim Devrimi öncesinde en önemli sloganlarından birinin barış olduğu bilinir. Fakat ne Lenin ne de diğer Bolşevikler bu barış düşüncesini saf bir hümanizme kalkış noktası olarak ele almıyorlar. Her şeyden önce savaş, birinci emperyalist paylaşım sava-

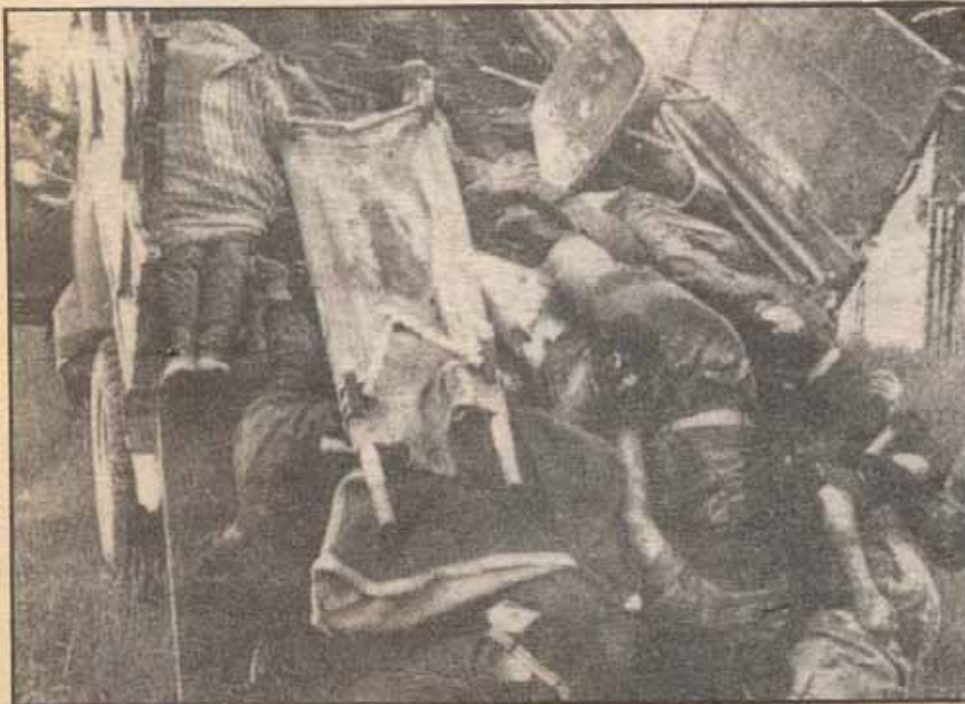
sıdır ve baştan beri Lenin (1914 Basel bildirgesinden bu yana) bu yağma savaşında kendi hükümetlerinden ve "ulusal çıkarlardan" yana tavır koyan sosyalistlere, sosyal-şoven diyerek, onlarla yolunu ayırıyor. Savaşa karşı tavrı ise açıktır: "Silahlarınızı iç düşmanınız olan burjuva hükümetlere çevirin." Ekimin ön gününde dile gelen barış sloganı işte bu düşüncenin somut koşullara ve güncel uygulamış halidir ve çok keskin bir biçimde tüm burjuva düşüncesiyle Bolşevikler arasındaki en önemli ayrımı oluşturuyor. Bu durum nedeniyle de Ekimin öngünündeki barış sloganı devrimci potansiyele sahiptir. Diyalektik düşünce bizlere, her şeyin, yere ve zamana bağlı olarak niteliğinin değiştiğini öğretmektedir. Normal zamanlarda bir burjuva düşünüş tarzına dönüşen barış, tarih tekerleğinde böylesine devrimci roller oynuyor. Bolşevikler bu sloganı ortaya koymasalardı, asker Sovyetler'indeki üstünlüklerini sağlayamayaca-

caklardı. Kısaca söylemek istediğimiz; leninistler olarak, barışın her dönem anlam ifade ettiğini düşünmüyoruz. Onun devrimci karakteri ancak tarihsel konumuna bağlıdır. Ülkemizde son zamanlarda şekillenen "topyekûn barış" düşüncesinin, leninist düşünce tarzına uyduğunu söylemek güç. Her şeyden önce, barışın alternatif olarak sunulduğu savaş bir iç savaştır. İç savaşların, emperyalist paylaşım savaşlarıyla politik olarak ortak bir tarafı yoktur. Ancak politik olmayan hümanist bir düşünce biçimi bu ikisi arasında bir ortak yön bulabilir; insan kanı. Tarihi sınıf savaşımından ibaret gören ve düşüncesinin temel dinamiklerini bu savaşımında bulan marksistler için, bu kıstas hiçbir şeye ölçü olamaz.

Her devrimci ülkemizde yaşanan iç savaşın mantığını iyice kavramak zorundadır. Yoksa bu durum karşısında doğru tavır alamaz. "Topyekûn barış" sloganını ortaya atanlar ise bunu anlama-

mış görünüyorlar. Varolan durumu değerlendirirken, sınıf savaşımı kavramlarından uzaklaşıp burjuva hümanist değerlerle olayı ele alıyorlar. Yanılgılarının kaynağında bu düşünce yatmaktadır. "Topyekûn barış" sloganı peşinde olanların buna gerekçe olarak ele aldıklarını başta Özgür Gündem gazetesi ve kendi dergilerinde de izlemek mümkün. Çok açık bir örnek olduğu için ele alıyorum; Toplumsal Dayanışmanın 10. sayısındaki konuyla ilgili yazısını okuyun. Göreceksiniz ki, yaşanan savaş bir iç savaş gibi ele almıyor ve sınıfsal bakış açısından oldukça uzak durmuş. Yazının içinde sınıf savaşımı kavramı bırakınız düşüncüyü, sözcük olarak geçmemesi bunun çok açık bir göstergesi. Peki sınıf savaşımı bir kenara konulunca, "topyekûn barış" gerçeklerinden geriye ne kalıyor? "Bu savaşa karar verenler ya çocuk sahibi değil, ya da çocuklarını değil savaşa, normal askerlik hizmetine dahi göndermiyorlar."(agd. sy. 8) Böylece bu savaşa da burjuva hümanist görüş açısı hakim oluyor. Tarafların haklılığı ve haksızlığı birbirine karışmış oluyor. Türkiye işçi sınıfına bu türden politikalar götürmek onun enternasyonalist dayanışma görevini karartacak ve bundan en çokta Kürt halkı zarar görecektir.

Öyleyse sınıf savaşımı içinden görünenleri bir kez de biz hatırlatalım. Yaşanan kelimenin tam anlamıyla bir iç savaştır. Ülkemizde yaşanan iç savaşa karşılıklı konumlanmış devrim ve karşı devrim cephelelerini oluşturmuş toplumsal sınıflar damgasını vurmak-

tadır. Kürt halkının mücadelesi devrim cephesinin en önemli bileşenidir. Diğer bileşenler işçi ve emekçilerin sürekli gelişen mücadeledir. Devrim mücadelesinin basitten karmaşığa doğru ilerleyen gelişiminin bir sonucu olarak, iç savaş, sınıflar savaşımının her türlü barışçıl yolunun tükendiği, basit talep ve küçük adımların yeterli olmadığı ve artık toplumun büyük, çok büyük sorunlarla boğuştuğu bir dönemde, bu büyük sorunları çözmek için en otoriter araçlar olan silahlara başvurusudur. Yaşadıklarımızın bir iç savaş olduğunu M. Yılmaz ile O. Ekşi de kabul ediyor ve haykırıyorlar; öyleyse demokrasilik oynamayalım, savaşın kurallarını uygulayalım."

İç savaş hali, ülkemizde devrimci durumun en belirgin göstergesidir. Devrimci durumlarda her sınıf ve katman, yığınlar halinde, olaylar tarafından hızla tarihsel eylemliliklerine doğru itelenirler. Bu durum nesnel, ekonomik ve siyasal krizin bir sonucudur, tek tek kişilerin ve grupların iradesinin dışında gelişirler. Siyasal kriz, ne PKK'nın ne de diğer başka bir grubun başarısı değildir. Kürt ulusal mücadelesinin gelişimi ekonomik ve siyasal krizin üzerine şekillenmiş ve bu krizi daha da boyutlandırmıştır. TC tarafından tırmandırılan iç savaş ise devletin içinde konumlanmış "şahinler" öyle istediği için ortaya çıkmıştır, onların isteğiyle de ortadan kalkmaz. Sermaye bütün politik rezervini tüketmiştir ve politik zora dayanmadan egemenliğini sürdürmeyeceğini görmüştür.

"Topyekûn barış"çıların ne yazık ki görmediği, görmek istemediği yön birinci olarak budur.

İkinci yön birincisi kadar önemlidir. Sermayenin politik zordan başka yolunun kalmaması aynı zamanda üzerinde egemenlik sağladığı toprağın ayaklarının altından kayması demektir. Böylece sayesinde egemenliğini sürdürdüğü bir çok yanılısamadan, toplumun sıyrılmamasının da önünü açar. İç savaş, basitten karmaşığa doğru ilerleyen sınıf mücadelesinin en son duraklarından biridir ve önünde sadece iktidarı almak ve devleti parçalamak sorunu bulunur. Halklar, burada yaşamsal sorunlarını gerçekten çözebilecekleri politik zor alanında bulunurlar. Durum böyleyken, topyekûn mücadele yerine topyekûn barış kampanyaları örgütlemek, ancak, PKK ile TC arasında süre giden savaşta halklara, tarafsızlık ve barış seçenekleri sunmaktır. Önünde iktidarı almak sorunu bulunan halklara barış seçeneği sunmakla, onları politik zor alanından uzaklaştırmış sermayeye ise, yeni siyasal alanlar ve egemenliğini sürdürebileceği yeni yanılısamalar yaratma olanağı sağlar. Bu, açıkça devrimden vazgeçmektir. Doğrusu, ortaya koymak gerekiyor, PKK TC'yi yıkmak ümidini çoktan yitirmiş görünüyor, savaşını onu masaya oturtmak için veriyor, yıkmak için değil. Böylece devrimden vazgeçmiş oluyor. "Topyekûn barış" aslen PKK beklentileriyle örtüşüyor.

Üçüncüsü topyekûn barış, ulusal sorunu bir toplumsal sorun olmaktan çıkarıp sadece bir savaşa

indirgemek anlamını içerir. Zaten önerilen de, savaşın son bulması ve siyasal çözüm arayışlarına girilmesinden ibarettir. Topyekûn barış hedefleyenler, bunun propagandasını, halkların uğradığı maddi zararı öne çıkararak yapıyorlar. Türk halkına sunulan politika, ceplerinden çıkan verilerin hesabını tutmalarını istemekten ibarettir. Oysaki kurtuluşun ancak birlikte mücadeleyle kazanılabileceğini ve Kürt kardeşlerinin kanını akıtırken hiç bir tepki vermeme nin ne kadar aşağılık bir şey olduğunun anlatılması çok önemlidir. Topyekûn barışçılar böyle davranarak, ulusal sorunun çözümünü sermayenin insafına terk etmiş görünüyorlar. Onu, sosyalizm mücadelesinden soyutlayıp, bir burjuva reform paketi haline getiriyorlar.

PKK Kürt sorununda Özal'ın olumlu adımlar attığını söyleyip duruyor. Özal'ın adımları, Kürtçe TV ile eğitimin telaffuz edilmeye başlanmasından ibarettir. Bunun arkasının gelmesi oldukça zordur. Kaldı ki, bu konuda pratik adımlar atılsa bile, bu, başka başka, üstelik daha kopmaz zincirlerle Kürt halkının sermaye egemenliğine bağlanmasını getirecektir.

Tekrarlıyoruz, ulusal sorunun tek bir çözümü vardır: Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı. Bu, iki halkın birleşik topyekûn mücadelesi ile elde edilecektir.

"Tetiği önce siz çektiniz mösyö burjuvazi"

Kavgaya davet ettiniz

Davetiniz kabulümüzdür.

Baran AZAD.

ADLANDIRMA VE SLOGAN ÜZERİNE

Siyasi literatürde olguları ve kavramları adlandırma ve slogan önemli bir yer tutar. Adlandırma olgulara yaklaşım tarzımızın, bakış açımızın dışavurumudur. Sloganlarsa, en genel anlamıyla ideolojik-politik hattın formüle edilmişidir. Örneğin "Yaşasın Sosyalist devrim" ya da "Yaşasın Demokratik Halk Devrimi" devrim olgusuna iki değişik yaklaşımın göstergesidir. Yine "Kahrolsun tekelci-polis devleti" veya "Kahrolsun Faşizm/Kahrolsun Faşist Devlet" sloganları, devleti tanımlayışın ve ona yaklaşımın iki değişik ifadesidir. Sloganların genel ifadesidir bunlar, kuşkusuz bunlarla sınırlı değil, bir çok konuda bir çok slogan atılır, bunlardan bazılarını irdelemeye çalışacağız.

Bir de adlandırma olgusu vardır ki, slogan da bu adlandırmanın üzerinde yükselir. Yine yukarıda ki örneği ele alırsak, devlete faşist ya da tekelci-polis devleti adını vermek, ona belli bir görüş açısından, yani kendi ideolojik-politik hattımızdan yaklaşmak demektir. Sorunun bu şekilde bilince çıkarılması önsel olarak onun üzerinde titizlikle durulması gerektiği ve onun ideolojimizin bir yansıması olduğunu kabullenmek anlamına gelir.

Genel yaklaşımının çerçevesini koyduğumuza göre, şimdi ele almak istediğimiz örneklemelere geçebiliriz. İlk olarak ele almak istediğimiz şey, kontr-gerilla ve bundan türetilen sloganlardır. Bu konuda öncelikle kontr-gerilla kavramının tarihçesine bakmak gereki-

yor. Bu kavram 80 öncesinde ortaya karşı-devrimci Perinçek tarafından atıldı. Perinçek'in amacı basitti, devleti sanı altında kalmaktan, temel hedef olmaktan kurtarıp, tüm katliamları, nereden geldiği belirsiz (belki de uzaydan?!), devletten ayrı bir örgütlenmeye, kontr-gerilla denen gruba yıkmaktı. Şu da ifade ediliyordu, kontr-gerillaya devlet göz yumuyor, hatta onun içinden destekleyenler çıkıyor. Ama yine de devletten kopuk ve tüm "faaliyetleri" denetlenemeyen bir grup oluyor. Öyle ya, bu durumda devlet ne yapar?! Gücü yetmiyor, katliamlara engel olamıyor, en azından devlet yapmıyor bu katliamları!.. İşte bu mantığın ürünü olarak doğdu kontr-gerilla kavramı ve onun doğurganı da karşı-devrimciliği herkesçe bilinen ve kabul gören D. Perinçek'ti. Bu böyle olmasına karşın, ne yazık ki bugün pek çok siyasi anlayış, kontr-gerilla ve ondan türeyen sloganları kullanıyor. En son örneğini Sivas katliamının değerlendirilişinde gördüğümüzden, olayı ele almak gerek.

Sivas'ta bir katliam yaşandı. 37 kişi katledildi. Tıpkı 69 Kanlı Pazarında, Maraş'ta ve Çorum'da olduğu gibi. Katliamda rol alanlar, kimilerinin, gerici-yobaz diye nitelendiği, bizimse doğrudan tekelci-sermayenin uzantısı oluşundan dolayı dinci-faşist diye nitelendiğimiz kesimdi. Saldırıyı yapanlar ortada, -gerçi buna da, adlandırma sırasında iki değişik yaklaşım ve bunları yukarıda ki tümce- de belirttik- ama saldırıyı kimin

örgütlediği sorusunun yanıtı böyle açık değil. Örgütleyen kim olduğu sorusuna verilen yanıt, iki grupta toplanıyor. Birinci kesim, "kontr-gerilla" diye yanıtıyor soruyu ve bunun üzerine, yukarıda yazdıklarımızın da göz önünde bulundurulmasını isteyerek soruyoruz: "Kimdir bu kontr-gerilla? Devletin içinde mi, dışında mı, üstünde mi, ona bağlı mı, yoksa bağımsız ya da özerk mi? Çeşitli yanıtlar alabiliriz bu soruya, bu yanıtların bir bir irdelemesini yapmadan şunu belirtiyoruz; yanıtınız ne olursa olsun, baylar bu adlandırmayı yapmakla, devletin içinde yada dışında oluşu fark etmez, katliamı düzenleyen, gerçekleştiren devlet değil, kontr-gerilla adlı bir kurum, kuruluş oluyor. Bu ise, kontr-gerillayı hedef göstermeye, "eğer kontr-gerilla kalkarsa katliamlar durur" yanılmalı düşüncesine ve ne yazık ki devleti aklamaya götürür. Niyetiniz ne olursa olsun -bunu tartışmayız, devrimcilerin iyi niyetli olduğuna inanırız- bizim amacımız sonucu irdelemektir ve zaten öyle yapıyoruz. Üzülerek belirtiyoruz ki, niyetiniz ne kadar iyi olursa olsun bu adlandırmanız, belirttiğimiz yanılmasaya yol açıyor ve son tahlilde faşist devlete hizmet ediyor.

Peki katliamın sorumlusu kim sorusuna leninistler nasıl yanıt veriyor? Leninistler, dinci-faşistlerin tekelci-sermayenin bir uzantısı olduğunu ve bu noktada onları yönlendirenin, katliamı planlayanın bizzat tekelci sermaye ve do-

laysız onun faşist devleti olduğunu belirtiyorlar. Faşist basınıyla, kolluk güçleriyle faşist örgütlenmeleriyle -sivil yada resmi- katliamı hazırlayan tekelci-sermayenin faşist devletidir. Aydınlık gazetesi ise, yapay olarak yarattığı alevi-sunni çekişmesiyle buna zemin hazırlamıştır. Bu açıdan Sivas katliamı bir devlet katliamıdır." Faşizm tüm kurum ve kuruluşlarıyla iktidardadır ve bu kurum-kuruluşlar devleti oluşturur. Bu nedenle katliamların suçlusu olarak kontr-gerilla ya da başka türden (Hizbullah, Hizbi-kontra vb.) bir hedef göstermek, bizzat faşist devletin yanlısamalarına kapılmak, devrimcileri ve kitleleri bu yanlısamalara sürüklemek anlamına gelir. Adlandırmayı bu bakış açısıyla koymalı ve sloganımızsa "Sivas olayının sorumlusu kontr-gerilladır" değil, "Katliamın sorumlusu faşist devlettir" şeklinde olmalıdır. Bulduğumuz her alanda kitlelere doğru hedefi göstermeliyiz, yoksa niyetimiz ne olursa olsun, yanlısamalar zincirinden bir türlü kurtulamaz ve mücadelemizi doğru kanalda yürütemeyiz. Olaylara ciddiyetle yaklaşmalıyız.

Yapılan bir diğer yanlış da, faşist devletin devrimcilere yönelik geliştirdiği ev ve sokak infazlarına "yargısız infaz" adlandırmasının yapılmasıdır. Bu adlandırma da ne yazık ki geniş bir siyasi çevre yapıyor. Oysa neleri gizlediğinin, ne gibi yanlısamalara yol açtığına göz ardı edildiğinin belki de farkına varılmıyor. Yargı olayı, devrimciler açısından meşruiyete dayanmalıdır. Yani devrimciler, meşru temele dayanmayan bir yargılamayı kabul etmezler. Bu yüzden ki, devrimciler faşizmin yargı kurumunu kabul etmez-

ler ve onların suç dedikleri şeylerin, yapılması gereken bir görev, devrimci sorumluluk olduğunuda düşünürler. Özcesi devrimciler, yalnızca devrimci adaletin meşruluğunu benimser, faşizmin yargı kurumunu tanımazlar. Kuşkusuz, tutsak düşmüş bir çok devrimci, faşist yargı sonucu çeşitli cezalar alır. Ama bu bir şeydir, bunu meşru görüp-görmeme başka bir şeydir. Zaten bu meşru görmeyiş yüzündendir ki devrimciler gerçekleştirdikleri "özgürlük eylemleri"yle faşizmin hükümlerini geçersiz kılarlar. Ve bu bakış açısından dolayı, devrimciler için bir infazın "yargılı" ya da "yargısız" oluşu söz konusu değildir. Çünkü yargılama diye bir şey söz konusu değildir. Madem yargı olayı tanınmıyor, öyleyse yargılı-yargısız türünden söylemlere yer yoktur. Yazılanlar göz önüne alınırsa "yargısız infaz" iki nedenden ötürü yanlıştır. Birisi "yargısız infaza" karşı çıkış, sanki yargılı infazı onaylıyormuş ya da ona sessiz kalınıyormuş türünden yanlısamalı bir bilinçlenmeye yol açar. Şimdi biz bunu söyleyince, hemen balıklama atlayanlar olacaktır: «Evet, sloganın böyle atılması yanlısamaya yol açabiliyor ve yanlış yapılmış olur, ama pekâlâ "yargılı-yargısız infazlara son" şeklinde bir slogan, yanlısamayı ortadan kaldırır» demeye başlarlar. İşte bu noktada sloganın yanlışlığının ikinci nedeni su yüzüne çıkartılmalıdır. Bizler, bu balıklama atlayanları şöyle yanıtlarız o zaman: "Evet baylar, ikinci sloganınız, ilk yanlısamayı ortadan kaldıracaktır, ama bu kez de başta belirttiğimiz, yargıyı meşru görme gibi daha büyük ve önemli bir yanlısamaya yol açar." Sorun oldukça açıktır. Bu slogana karşı

çıkışımız anlaşılır bir şeydir. Bu arada "Polis yargılı infazlara hayır" sloganı da benzer bir mantık ürünüdür ve getirdiğimiz eleştiri onun içinde geçerlidir. İnfazlar karşısında atılması gereken slogan, doğru adlandırma üzerinde yükselmelidir ki, bu da kanımızca "açık infaz" ve "devlet terörüdür". "Açık infazlara son" şeklinde atmalıyız sloganımızı. Hemen sorulacaktır: "Açık infaza karşıyız da, gizli infaza karşı değil miyiz? Bu da böyle bir yanlısama yaratmaz mı?" Yanıtımız yine açık ve nettir: "Baylar açık infaz" adı üstünde gözler önündedir ve bu sloganla bu ifade edilir. Gizli infaz diye bir şey, ancak gözaltında kaybetme, kimseler görmeden öldürüp cesedi yok etmedir ve bu da ayrı bir sloganla dile getirilir. Zaten haberi olunmayan, bilinmeyen bir olaya karşı çıkamazsınız. Bunu gizli infaz diye adlandıramazsınız. Bu, sapla samanı birbirine karıştırmak olur. Bu nedenle sloganımız böyle bir yanlısamaya yol açmaz".

Diğer bir yanlış da "Kırlı Savaş" adlandırmasıdır. Bu adlandırmayı yapanların Kürdistan'ı ayrı tuttuğunu geçerek şunu belirtmeliyiz ki, bu adlandırma savaş kavramına sınıf dışı bir yaklaşımın ürünüdür. Savaş, "politikanın başka araçlarla, topla, tüfekte devam ettirilmesi" olduğuna göre, her politikanın olduğu gibi savaşın da bir sınıfsal özü vardır ve savaşa yaklaşım iki sınıf açısından iki değişik biçimde yapılır. "Zor kavramı tarihte ikili bir rol oynar" Bunlardan biri "iktisadi evrim yönünde, ki bu evrimi hızlandırır ve başarılı olur", diğeri ise "iktisadi evrim karşıdır ki bir kaç istisna dışında başarısız olur." Bu noktada savaşın iki zıt yorumlaması yapılır;

biri burjuvazi, diğeri proletarya açısından. TC açısından ele alırsak, bugün TC sınırlarında, yani Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan iç savaştır. Bu Kürdistan'da daha yoğundur. Burjuvazi açısından bu talan, yağma ve sömürü savaşdır. Egemenliğini sürdürme savaşdır. Kürdistan ve Türkiye proletaryası ve emekçi halkları açısından sınıfsal (Kürdistan için ulusal-sınıfsal) bir kurtuluş savaşdır. Bu açıdan elbette bizim yerimiz, Kürt halkının yanındır. Bu sorunun diğeri yönüdür. Yazımızı ilgilendiren bölümü, bu savaşın bir yönüyle (proletarya ve emekçiler açısından) devrimci, diğeri yönüyle (TC faşist burjuvazisi) gerici, yağma ve egemenlik savaş oluşudur. Savaş, savaştır. Sınıfsal karakteri vardır. Sınıfsal karakterinin dışında savaşa "Kirli ya da pis" demek, marksizmi siyasi literatürün dışında aramak demektir. Bu savaş kirli savaş falan değil, düpedüz "İç savaştır" ve bu Türkiye ve Kürdistan'da yaşanmaktadır. Kürdistan'da nicelik olarak daha büyüktür, yoğundur ama nitelik olarak aynıdır; burjuvazinin egemenliğini korumak için emekçi halkalarımıza karşı giriştiği bir iç savaş. Bu noktada "Kirli Savaşa Hayır" sloganı ya da bunun türevleri, savaşa sınıfsal yaklaşmadığı, kitleleri mücadeleye, sistemi yıkmaya yöneltmediği, bu savaşı burjuvazinin içinde bulunduğu derin siyasi ve ekonomik krizle birlikte ele alıp yansıtmadığı için yanlıştır. Bizler "Kirli savaşa son" gibi ucube bir slogan yerine, "iç savaş ateşini yükseltelim" şeklinde bir sloganla, kitleleri sisteme yöneltmeliyiz. Yukarıda ki sloganın, yani "Kirli savaşa son" sloganının amacı, olsa olsa katliamları engelleme yönündedir ki, bu da biçimle özün çelişki halinde oluşudur. Bunun yerine "Kürdis-

tan'da katliama son", "Katliamlar bizleri yıldıramaz" vb. atılabilir. Bizler, varolan iç savaşı durdurma değil, derinleştirme göreviyle karşı karşıyayız ve bu "iç savaş" kirli-pis diyerek bulandıramayız. İç savaş vardır ve bunun doğal yansıması katliamlar vardır. Faşizm, katliamlara daha da hız verecektir. Katliamlara karşı mücadele verirken -silahlı ya da demokratik- temel hedefi, sonal kurtuluşu gözden kaçırmamak, iç savaştan zaferle çıkışın tek kurtuluş yolu olduğunu anlatmak zorundayız. Bu nedenle, böyle ucube sloganlara yer yoktur ve bunun yanlışlığını göstermek temel görevimizdir.

Yine bu noktadan hareketle "Halkların Kardeşliği" sloganının gündemin gerisinde kaldığı görülmelidir. Bizler, elbette halkların kardeşliğinden yanayız. Ne var ki, Kürt halkı boğazlanırken, bu boğazlama sistemin bunalımının sonucuyken ve tüm Kürt-Türk, devrimci-demokrat, yurtsever ve komünistlere karşı katliama girişilmişken ve en önemlisi tekelci-sermaye topluma "top yekûn savaş" ilan etmişken, kitlelere halkların kardeşliği çağrısında bulunmak, kitleleri ve kendini kandırmaktır, boş laf ebeliğinden, lafazanlıktan başka bir şey değildir. Bu süreçte, gerçek kardeşlik, Kürt halkının boğazlanışının gerçekten önüne geçiş, ancak ve ancak halkların mücadeleyi yükseltmesini sağlamakla, onların "mücadele birliğini" gerçekleştirmekle mümkündür. Gerçek kardeşlik, ancak sosyalizmle mümkündür ve bizim görevimiz, halklara sosyalizme götürülen yolu göstermektir. Bol keseden kardeşlik vaatleri değil.

Olaylara bakışımız net olmalı, sloganlarımız politik ortamın iyi bir tahliline dayanmalıdır. Sloganlarımızın, bakış açımızın formülasyonu olduğu bir an bile akıldan çı-

karılmadan, emekçi sınıflara net hedef göstermek, doğru hedef göstermek, proleter komünistler için daha da önem kazanmıştır. Diğer siyasetler, eğer yanlışlarını anlar ve yaklaşımlarını düzeltirlerse bu bizi sevindirir. Ama unutulmamalı ki, biz her şeyden önce kendimizden sorumluyuz. Devrimin büyük savaşları yaklaştı. Sivas katliamı, karşı-devrimin bir provasıydı. Çok önceden işaret ettiğimiz ve bizi fazla bekletmeyeceğini söylediğimiz kalkışmalar yakındır. Bugün için "mücadele birliği" "emekçi sınıflar iç savaş kazanmalıdır" ve "Demokratik Halk Devrimi" sloganı gündemde sürekli duran, öne geçirilmesi gereken sloganlardır. Ayrıca dönemin ve yörenin özelliğine göre, politik gündeme göre daha pek çok slogan ortaya çıkacaktır. Ama şu, hiç bir zaman göz ardı edilmemelidir: Bugün temel hedef, emekçi sınıflara siyasal iktidar perspektifini taşımak, devleti yıkmak gerekliliğini beyinlere kazımadır. Hedef, devlet ve iktidardır. Hiç bir sloganımız, bu ana hedefi şaşırtmamalı, gözden saklamamalıdır. Devlet "terör zirveleriyle", faşist basının desteğini isteyerek son hazırlığını yapıyor. "Sonsuz bir korkudansa korkunç bir son iyidir" şiarıyla kanlı hesaplaşmayı adım adım hazırlıyor. Kavga daveti yapıldı bizlere ve biz bunu kabul ettik. Bu aşamadan sonra yanılısamaya yer yoktur ve zafer, proleter komünistlerin yönlendiriciliğine bağlıdır. Sloganlar etrafında halk birleştirilmelidir. Sloganlarımız, kitleleri yönlendirecek. Bu bizlere bağlı.

Emekçi Sınıflar İç Savaşı Kazanmalıdır!

Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!

Yaşasın Demokratik Halk Devrimi!

K. ÇELİK

KAMU ÇALIŞANLARININ SENDİKAL HAK MÜCADELESİ VE ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇ

Kamu çalışanları 12 Eylülün hukuksal mantığı olan 82 Anayasasına, parlamenter alanda uygulayıcısı olan ANAP iktidarına ve İstanbul Valiliğinin tüm baskı ve engellemelerine rağmen sendikalarını kurarak sendika hakkını elde etti.

Örgütlü ve kararlı bir mücadelenin kazanımı olan sendikaların kuruluşundan sonra, yönetici kadrolarda başlayan duraklamayla birlikte sendikal mücadele ve sendikal işleyişte değişiklik çok açık bir şekilde kendini hissettirdi. Bu duraklama giderek işveren konumundaki hükümetten beklentiye dönüştü. Örnek vermek gerekirse 92 Ankara yürüyüşü sonucunda kamu çalışanlarının Ankara'ya girişi engellenmiş ve memurlar polisçe coplantılmıştır. Tüm baskı ve engellere rağmen polis barikatlarını aşan ve çalışma bakanlığının kapısına dayanan kitlenin çalışma bakanına soru sormalarına bile fırsat vermeyen yöneticiler, işveren konumundaki bakanın tek taraflı politika yapmasına olanak sağlamakla kalmamış, yarım saat önce memurları coplatan işvereni alkışlayarak umut bağladıkları işvereni kızdırmamayı hedeflemişlerdir. İşte bu politikanın sonucudur ki kitleler eylemlilikler dışına itilmiş yönetici kadrolardan beklentiye sokulmuştur. Sonuç olarak kitleler yöneticilerden, yöneticiler işveren konumundaki hükümetten beklentiye düşmüştür. Bu konuyu açmamızın temel nedeni, sendikalarda uzun zamandan beri açıkça gözükten tıkanıklık ve bu tıkanıklığın sonucu, sendikaların kuruluşundan bu güne dek somut olarak elle tutulur ve gözle görülür bir kazanım elde etmemiş olmasıdır. Bu sendikal politika ve anlayış değişmeden, kitlelere açık bir hedef göstermeden ve gösterilen hedef doğrultusunda bir mücadele perspektifi sunulmadan, memur hareketine gerek haklarının kazanımı gerekse kazanılan hakların korunmasının kendi örgütlü gücü ve mücadelesinden geçeceği ve bu mücadele verilmeden somut bir hakkın elde edilemeyeceği ve bu mücadelenin işverenin iyi niyetine bağlı olarak değil, işverenin tüm baskı ve engellemelerine rağmen işverene karşı verilmesi gerektiği anlayışı kavratılmadan reklâma dayalı temsili düzeyde kitleden kopuk verilen müca-

delelerle sendikaların bundan daha fazla mesafe katetmeleri zaten düşünülemez.

En son olarak 93 Temmuzunda 40.000 kişiyle memur hareketinin Ankara'da Başbakanlığın kapısına dayanması bizim için onur verici olduğu kadar örgütlülüğümüzün ve kitlemizin kararlılığının bir göstergesiydi. Ancak somut kazanımları kitlenin gücüne dayanarak elde etmeye alışık olmayan tüm umutları işverene bağlayan ve bundan dolayı işverenden beklentiye düşen bu anlayış, kendi haklarının kazanımı için Ankara'ya yürüyen 40.000 kişilik kitleyi kazanım olarak görüyor. Kendi reklâm hanesine başarı olarak yazıyordu. Elbette ki 40.000 kişilik örgütlü gücün kendi haklarını elde etmek için Ankara sokaklarını doldurmaları ve haklarını haykırarak dile getirmeleri güzel bir olguydu. Ancak bu bir kazanım değildi, kazanım için verilen kitlesel örgütlü bir mücadeleydi ve bu mücadele mutlaka somut bir kazanıma dönüştürülmeliydi. Çünkü eğer siz 40.000 kişiyle Ankara'da Başbakanlığın önüne kadar kitle-nizle dayanıyor somut hiçbir şey elde etmeden dönüyorsanız ve sadece yürüyüşe katılan kitle sayısının bir kazanım olarak göstererek övünüyorsanız inanın kimse sizi ciddiye almaz. 93 Temmuzunda hükümetçe verilmesi düşünülen %30'luk zammın, %12'ye düşmesi de sizi ciddiye almadıklarının bir göstergesidir.

Sendikal mücadelemizin gelişmesi ülkemizdeki gelişmelerden bağımsız düşünülemez. Sendikal mücadelenin gelişmesi ve sendikal hakların kazanımı demokrasi mücadelesiyle orantılıdır. Çünkü demokrasinin korunamadığı insan haklarının özgürce savunulamadığı bir ortamda sendikal hakların kazanımı da, kazanılan hakların korunması da mümkün değildir. İnsan haklarının ihlal edildiği baskının, işkencenin, katliamın, zulmün yaşandığı bir ortam aynı zamanda sömürünün en yoğun olduğu ortamdır. Bu anlamda izim mücadelemiz yalnızca ekonomik mücadele olmamalıdır. Ekonomik, demokratik sosyal siyasal ve sendikal mücadele olarak bir bütünsellik içermelidir. Çünkü elde edilen ekonomik bir hakkın istenilen düzeyde olması ve korunarak kalıcı ol-

ması, yukarıda saydığımız tüm hakların kazanımıyla mümkündür. Konuya bu açıdan baktığımızda sendika genel merkez yöneticilerimizin diğer konularda olduğu gibi bir çıkmazda olduklarını görmek için fazla bir çaba göstermeye gerek olduğunu sanmıyorum. Uzun süreden beri umutlarını yalnızca İLO sözleşmelerine bağlayan bu kadrolar ne yazık ki ülkemizin gerçeğini, iç hukukumuz ve 12 Eylülün hukuksal mantığı olan 82 Anayasasındaki demokrasiye taban tabana zıt olan anti – demokratik yasaları 2821 ve 2822 sayılı sendikalar yasasını çağdaş kölelik yasası olarak yorumlayacağımız 657 sayılı devlet memurları yasasını unutmuş, doğal olarak bu yasaların çalışanların lehine dönüştürülmesine yönelik mücadele vermeye de gerek duymamışlardır. Bu tutum ve davranışın anlamı bizce bu arkadaşlarımızın ülke gerçeğini ve yasalarını olduğu gibi kabullendiklerini İLO sözleşmeleri çerçevesinde yalnızca toplu sözleşme hakkını elde etmekle yetineceklerinin bir göstergesidir. Ancak unuttukları bir konu var oda iç hukukta değişiklik yapılmadan İLO sözleşmelerinin uygulanamayacağıdır. Bu anlamda İLO sözleşmelerindeki yalnızca sendikal talepleri içeren maddelerin dışında örgütlenme hakkı başta olmak üzere, insan hak ve özgürlüklerini içeren tüm maddelerin iç hukukumuz ve anayasamızda yer alması için gerekli mücadelenin verilmesi bir zorunluluktur. Çünkü yargı organlarının gerek sendikal haklar konusunda gerekse insan hak ve özgürlükleri konusunda İLO sözleşmelerine göre değil iç hukuktaki yasalara göre karar verdikleri açıkça bilinen bir gerçek olmasına rağmen hâlâ tutumunda ısrar eden mantığı anlamak mümkün değildir.

Toplu sözleşme politikası bu konuda özel olarak Tüm – Bel – Sen’in toplu sözleşmede içine düştüğü çıkmaza değinmek istiyorum. Tüm – Bel – Sen’in uzun süreden beri içine düştüğü tikanıklığı aşmak amacıyla toplu sözleşme anlayışı dahi netleşmeden toplu sözleşme taslakları hazırlatarak bir takım reklâma dayalı özünde ciddi bir kazanım olmayan ve kalıcılığı korunamayan işverenin iyi niyeti temeline dayanan toplu sözleşme adı altında geçici bir kazanımı hedeflemesi ve bununla içine düştüğü çıkmazı aşmayı düşünmesi kamu sendikaları tarihinde uzun süre tartışma konusu olacağı gibi memur hareketinin gündemini ve hedefini de değiştirmiştir. Özetlemek gerekirse 1) toplu sözleşme ve grev hakkının el-

de edilmesi için verilmesi gereken mücadeleden sanki bu hak elde edilmiş gibi engellenmiştir. 2) 82 Anayasası değişmeden ve iç hukukta değişiklik yapılmadan bu hakkın elde edileceği aldatmacası sonucu memur hareketinin 82 Anayasasının çalışanların lehine değiştirilmesine yönelik vermesi gereken mücadeleyi engellemiştir. 3) Memur hareketinin dikkatini ve gündemini güncel kazanımlara çekerek, işveren konumundaki hükümete zaman kazandırmakla kalmamış, sendikalar yasasıyla ilgili yapılacak değişikliğin çalışanların lehine olması için geliştirilmesi gereken memur mücadelesinin önünü tıkamıştır. 4) Yapılan toplu sözleşmelerin sendikanın örgütlü gücüyle olmayıp işverenin iyi niyetine dayalı olması sonucu diğer çalışanları da işverenden beklentiye sokarak hak alma temelinde işverene karşı verilmesi gereken etkin mücadele kırılmış, beklentiye dönüşmüştür. 5) Bu toplu sözleşmelerin yalnızca ekonomik ve sosyal hakları kapsamış olması sendikayı ve üyelerini ekonomizmin batağına saplayacağı gibi merkezi hükümete yönelik verilmesi gereken çalışanlar açısından kazanılması zorunlu olan demokratik ve siyasal hakları da geri plana itmiştir.

Önerim: Toplu sözleşmenin başarısı için tek silah grevdir. Bu anlamda grevsiz toplu sözleşme düşünülemez. Her ekonomik politika siyasi politikadan ayrı düşünülemez. Her ekonomik talebin siyasi talebe dönüştürülmesi zorunludur. Başta toplu sözleşme politikası olmak üzere sendikal politika işverenin iyi veya kötü niyeti temeli üzerine oluşmamalı kendi örgütlü gücü ve mücadelesine dayanmalıdır. Çünkü yukarıdan verilen haklar yine yukarıdan alınır. Günlük ve kısa vadeli beklentileri elinin tersiyle itmemeli ancak mücadeleyi hedef saptırmadan genel kazanıma yönelik dönüştürmeli ve örgütlemelidir. Bu örgütlenme yalnızca belediye başkanlarına yönelik olmamalı, tüm çalışanların ortak kazanımına dönüştürülecek şekilde merkezi hükümete yönelik olmalıdır. Yapılan eylemliler kitlesel olmalı ve somut kazanımlara dönüştürülmelidir. Reklâma dayalı sembolik olarak yapılan eylemlerden ciddi bir kazanımın sağlanamayacağını yaşanan sürecimiz kanıtlamıştır.

YAŞASIN TÜM EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Emekçi Belediyeciler

KAMU ÇALIŞANLARI EYLEMDE

Kamu Emekçileri Sendikalarının da son zamanlarda bir gevşeme ve yumuşama var. Tüm Haber-Sen, Tüm Sağlık-Sen ve Tüm Maliye-Sen emekçileri 15 Temmuz-26 Temmuz tarihleri aralarında tam gün, yarım gün iş bırakarak hükümeti uyardı. Mevcut yapılardan el açıp bir şeyler beklemek yerine, onu kendi iradi gücüyle almanın kalıcı olduğu bilinciyle eylemselliklerini yükselttiler. Tüm Sağlık-Sen'li emekçiler ülke genelinde örgütlü oldukları alanlarda bir haftaya varan iş bırakmalar gerçekleştirdi. Tüm Haber-Sen'li emekçiler gerek zamlara, gerekse özelleştirmeye karşı, Haber-İş'le birlikte alanlara sokaklara taşular.

Tüm Maliye-Sen'li emekçiler tüm yurttaki kamu sendikaları içinde en hareketli yapıydı. Örgütlü olunan tüm il ve ilçelerde vizite, iş

yavaşlatma ve iş bırakmalara varan eylemleriyle güçlerini gösterdiler.

Mevcut iktidar erkinin yükselen bu eylemselliklere tahammül gösterceğini beklemek düşünülemezdi. Ve faşist yüzünü göstererek saldırılara geçti. İlk önce il ve ilçelerde Tüm Maliye-Sen'li yöneticileri il-ler arası sürgüne, bu da yetmedi görevden almaya, maaştan kesmeye, o da yetmedi son örneği İstanbul'da 1 no'lu şube eski yönetim kurulu üyelerini görevden aldı. Yine Kürdistan'da örgütlü olan kamu sendika yöneticileri silahlı saldırılara maruz kalmakta, ağırlıklı olarak baskılar sürmekte.

Yukarıda belirtildiği gibi eylemsellikleri yükselten sendikalara saldırılar çoğaldı. Bu kez eylemsellikler bu saldırılara karşı yürütüldü. İstanbul Tüm Maliye-Sen şubeleri

çeşitli basın açıklamaları ve protestolar gerçekleştirdi. Bir basın açıklamasında "Bizler bu mücadelenin başlangıcında bedeller ödeyeceğimizi biliyorduk. Bu bilinç doğrultusunda, hiçbir zaman korkmadan, yılmadan grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadelemize devam edeceğiz" dediler. Daha sonra "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", Baskı ve Sürgüne Son" sloganlarıyla eylem bitirildi.

Yine 20 Temmuzda İstanbul Tüm Maliye-Sen şubelerinin almış olduğu kararlar, bu kez baskı ve sürgünlere karşı "hizmetten gelen güçlerini" bir buçuk saat işi bırakarak tavırlarını gösterdiler. Aynı gün saat 12.30'da Defterdarlık önünde bir basın açıklaması yapıldı. "Baskı ve Sürgünlere Son", "Grev hakkı grev yapılarak kazanılır" döviz ve pankartlarını açtılar. Daha sonra baskı, sürgün ve işten atılmaları kıran sloganlar atıldı. Sonrası güçlü bir alkışla dağıldı.

Sultanahmet'de Sivas katliamını protesto etmek için toplanan kamu emekçilerine saldırılmış ve 90 kişi gözaltına alınmıştı. 23 Temmuz 93'de adliyede görülen davada kamu emekçileri bir basın açıklaması yaptı: "Sivas katliamını yapanların yargılanması gerekirken, bunu protesto eden bizlerin yargılanması talihsizliktir." dediler.

Bir Emekçi Kamu Çalışanı

OLEYİS'TE DÖNEN DOLAPLAR

DİSK'e bağlı Oleyis sendikasında geçtiğimiz ay yaşanan yolsuzluk tartışmaları, dokuz genel merkez yöneticisinin görevlerinden alınmaları ve olağanüstü genel kurul süreci kamuoyuna sansasyonel biçimde yansıdı ve çalkantılara sebep oldu. Yaşananlar, Oleyis'e hakim olan yönetim ile bölge şube bazındaki muhalefetin mücadelesiydi aynı zamanda. Oleyis Marmara Bölge Başkanı İ. Kenan Aktaş'ın çıkardığı "DİSK Oleyis Belgeleri" isimli broşürle Genel Merkez yöneticilerinin yaptığı yolsuzlukları açıklaması ardından DİSK Genel Merkezi tarafından yapılan suç duyurusu sonucu dokuz Genel Merkez yöneticisi görevden alındı.

Belgelerle sunulan yolsuzluk suçlaması Genel Başkan Mukbil Zırtıoğlu, Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Daş, Genel Sekreter Ömer Ülkü, Toplu İş Sözleşme ve Hukuk Daire Başkanı Ali Özarkaloğlu, Genel Mali Sekreter Rıza Tırpancı, Örgütlenme Daire Başkanı Şaban Aydın, Kooperatif Araştırma Daire Başkanı Ali Kocaman, Sosyal İşler Daire Başkanı Tahir Güner'i kapsıyor. Bu dokuz kişilik, kendi aralarındaki bir komisyon vasıtasıyla çalışanları ortak bir havuzda toplayıp sonra paylaşan şebeke yine çıkar ayrılıkları yüzünden dörtlü ve beşli olmak üzere iki çeteye bölünmüş ve ittifak bozulmuştur. Oleyis işçilerinin alınterinin ve umudunun paylaşılmasındaki bu it dalaşı da olayın ortaya çıkmasına yardım etmiştir.

Marmara, Antalya, Adana bölge şube muhalefeti için MYK saltanatını yıkmak için değerlendirmek istediği bu olay Olağanüstü Genel Kurul'da rüşvetler, tehditler, küçük hesaplar uğruna ilkesiz birliklilikler sonucu aklandı. Burda da büyük payı işçilerin "beşli çete" diye isimlendirdiği yolsuzluklara karışan beşli grubun sözcüsü durumunda olan eski Başkan Yardımcısı Ahmet Daş ve İç Anadolu bölge şube başkanı yeni Genel Başkan Enver Öktem almıştır. Olağanüstü Genel Kurulda seçilen yönetim geçmiş yönetimin devamı niteliğindedir. Hatta muhalefeti bastırmak adına ülkü ocakları Küçükkesat eski sorumlusu faşist Ruhi Bedir – Ankara bölge başkanı Enver Öktem tarafından kollanarak Ankara bölge yönetimine getirilmiştir. –

Bu olaylar uyuşturucu, fuhuş ticareti yapan mafya da veya burjuva kurumlarda değil ne yazık ki işçi sınıfının ekonomik ve siyasal haklarını almak üzere kurulan, işçilerin alınteriyle yürüyen sendikada ortaya çıkmaktadır.

OLEYİS'TE YAŞANANLARIN BİR KEZ DAHA ORTAYA ÇIKARDIĞI

Proletaryanın sınıfsal gelişiminde 25 yıllık geçmişi olan DİSK'in azımsanmayacak bir önemi vardır. Ancak DİSK'in devlet güdümlü TÜRK – İŞ'ten ileride olmakla birlikte hiçbir zaman tutarlı, uzlaşmaz bir sınıf mücadelesi verdiği söylenemez. Her zaman içinde iki eğilim taşımıştır ama egemen anlayış reformist, uzlaşmacı anlayış olmuştur.

80'de kapatılan DİSK'in yeniden açılmasıyla birlikte DİSK tutarlı bir çizgiye oturmuştur, ancak tu-

tarlılığı uzlaşma çizgisinde olmuştur. 80 erozyonuna uğramış, ekonomik ve siyasi baskılara maruz kalmış, üstüne üstlük geçmişte mücadelenin tozu dumanında bulaştığı sosyalizm ideolojisinden arınmış eski yöneticilerin alınan bir kararla tekrardan görevlerine dönmeleri sonucu bu yönelim pekiştirilmiş ve garanti altına alınmıştır. Umutları, inançları tükenmiş, ekonomik sıkıntılar yaşamış bu yöneticiler büyük bir iştahla masanın başına oturmuşlardır.

Türkiye ve K. Kürdistan işçi sınıfının başına bela olan gerek TÜRK – İŞ, gerek HAK – İŞ gerekse DİSK'te egemen olan anlayış ve yapılanmanın artık kırılması gerekmektedir. Pislikleri üreten mekanizmanın ve anlayışın kendisidir. Mevcut sendikal mekanizma ve anlayış ekonomik mücadelede öne çıkmış onurlu mücadeleciler işçi önderlerini bile yutabilmiştir.

Sendika yöneticilerinin üretimden kopması, yönetim mekanizmasının yardımıyla da tabandan, yani sınıftan uzaklaşması sonucu sendikacılık artık bir meslek haline gelir. Yönetimle taban arasında uzaklaşma ve yabancılaşma yaşanır. Eleştiri mekanizması, tabanın yönetime katılması, sendika içi demokrasi yolları kapalıdır. Çoğu zaman taban veya muhalefeti yönetime katmama, bastırma işverenle işbirliği, muhbirlik, tehdit, rüşvet vb. yöntemlere dayanır. Yöneticiler için artık koltuk, ekmek kapısıdır. Sendika ağalarını ve bürokrasini yaratan bu sakat sendikal mekanizma ve ona eşlik eden anlayıştır.

Sendikanın yol açtığı bu yabancılaşma işçi sınıfının en temel hak alma örgütü olan sendikaya bile soğuk bakabilmesine neden olmaktadır. Sendikanın kapısından bile girmeye çekinen işçiler kendi örgütünün varlığının sadece iki yılda bir yapılan toplu sözleşmelerde farkına varmaktadır. Şemsi Denizler örneğinde olduğu gibi sendika parasının istismar edilmesi veya yolsuzluk olayları da bu yabancılaşmayı pekiştirmektedir. Bu sendikal işleyişi düzeltecek olan, işyerlerindeki bağımsız, sınıf bilinçli taban örgütüllükleridir. Bu konuda sorumluluk devrimci işçi önderlerine düşmektedir. Önderliğini sınıf bilinçli devrimci işçilerin yaptığı taban örgütüllüklerinin kurulması, işyeri komiteleri ve konseylerinin hayata geçmesi zorunludur. Hiçbir zaman ekonomik veya sendikal mücadeleden, vazgeçmeden ama sendika ağalarının ve bürokrasisinin gücünü, inisiyatifini kırıp sendika yönetimi tabana taşınmalıdır. Bu doğrultuda oluşturulacak işyeri komiteleri veya sendikalar içindeki demokratik muhalefet birlikleri, bu mekanizmayı kırmanın, tabanın yetki ve söz sahibi olmasının, aynı zamanda sendikayı gerçek bir sınıf sendikası anlayışına çekmenin çok önemli araçlarıdır. İşçi sınıfı artık, kendi alınteriyle beslediği hırsızlardan, işçi sınıfı hainlerinden, sendika ağalarından ve sarı sendikacılık kamburundan kurtulmalıdır.

BASINA VE KAMUOYUNA

DİSK-Oleyis Sendikası genel merkez 9 eski yöneticisi sendikanın parasını kendi bireysel çıkarları doğrultusunda kullanıp, çeşitli usulsüzlükler yapıp, sendikayı talan ettiler. (DİSK Demokrat! İşçi Sendikalar Konfederasyonu gereği, çağdaş sendikal anlayış gereği çabaları boşa; DİSK DEVRİMCİLEŞEK) Her türlü rezilliği yapan merkez yöneticileri bir tek sendikal çalışma yapmadılar. Bunlar yetmiş gibi bazı çalışkan bölge yöneticilerini görevden aldılar. Antalya bölgesi yöneticileri müthiş azimle bir çok işyeri örgütlediler, bu gelişmelerden korkan Oleyis genel merkezi bu gibi verimli bölge yöneticilerini demokrat oldukları için görevden almışlardı.

Oleyis genel merkezin anti-demokratik yapısından ve son günlerde hırsızlık iddiaları ile çalkalanan Oleyis'in tabanı, bu durumdan rahatsız olan delegelerin istemiyle onurlu, dürüst, sınıfsal düşünen, işçi sınıfının ilkelerine bağlı taban ile Marmara bölgesi, Antalya bölgesi, Adana bölgesi ve kimi demokrat İzmir, Bursa, Ankara bölgelerinden delegelerin desteği ile Oleyis 9 merkez yöneticisini yolsuzluklarını, sendikayı nasıl talan ettiklerini ortaya çıkarmak, suçluları yargı önüne çıkarmak, talan ettikleri işçinin parasını geri almak ve bu pislikten sendikayı kurtarmak için Oleyis genel merkezine karşı ortak bir muhalefet oluşturdular. Böylece 107 delegayla sendikayı olağanüstü kongreye götürdüler.

Bu oluşumun (muhalefetin) dışında kalan suskun ve tepkisiz kalmayı tercih edip, böylece talanı onaylayan göz yuman Ankara bölgesi, Samsun bölgesi, İzmir bölgesidir. (Genel Merkez binası Ankara'dadır. Ankara bölgesinin iki sokak arkasında, genel merkezin talanı Ankara bölgesinin burnunun dibinde oluyor. Ankara bölgesi başkanı Enver Öktem burnunun dibinde gelişen olumsuzlukları görmekten aciz ise Türkiye genelinde örgütlü sendikanın başkanlığın ve kitlesine nasıl lider olacak) Olağanüstü kongre 7/8 Ağustos (Konuya ilişkin 7 Ağustos Özgür Gündem gazetesi haberi var) tarihinde yapıldı. Bir hafta öncesinde ise kongreye ilişkin ilginç ittifaklar, olaylar oluyor talana adı karışan eski yöneticilerden 4'lü ve 5'li çete diye ayrışan gruptan 5'li çeteyle birlikte -Ahmet Daş 5'li çete sözcüsü-hareket ettiler.

4'lü çete

Başkan Mukbil Zırtıoğlu

Mali Danışman Rıza Tırpan

Mahmut Aydın

Ali Kocaman

5'li çete veya 5'i bir yerde

Başkan Yardımcısı Ahmet Daş

Şaban Aydın

Ali Özarkalıoğlu

Tahir Güner

Ömer Ülkü

7/8 Ağustos tarihinde olacak kongreye yönelik delege sürek avı sürerken, yolsuzluğa adı karışan eski yöneticiler tekrar aday olacaklarını ilan edip çalışmalarına başlamışlardı.

5'li çete sözcüsü Ahmet Daş ve Ankara bölge başkanı (şimdiki Oleyis genel başkanlığı işkalcisi) Enver Öktem (Bölgesinde Ruhi Bedir gibi faşistleri barındıran onları atamayla yönetimlere taşıyan işverenlerle bir olup demokrat ve muhalif işçileri işten atıran bu konuda bkz. 20 Mart 93, Gerçek Dergisi) birlikte hareket edip çeşitli toplantılar düzenlediler ve kongrede yolsuzluk olayını gündeme getirmemeleri ve kendilerini desteklemeleri için bazı delegelere peşin 2.5 milyon, kongre sonrası 5 milyon para teklif etmişlerdir.

Her türlü ayak oyununu oynayan gerici sendikal anlayışı Ankara bölgesine ikame ettiren Enver Öktem, bu kez gerici anlayışını Oleyis'e hakim kılmak istiyor. Tüm bunları yapan bu sarı sendikacılar uzun vadeli hesaplarla çıkarları denk düşen bazılardan destek alıyorlardı.

Bunlar:

DİSK-Sosyal-İş başkanı ve Kurtuluş çevresi DEVRİMCİLERİ(!) Bu gericilerle ortak çıkarınız neydi? Hırsızlıkla suçladığınız eski yöneticiler yargı önüne çıkarıldı mı? İşçinin çalınan, talan edilen parası geri alındı mı? Enver Öktem başkanlığında yeni yönetim ve birlikte hareket eden delege, diğerleri hırsızlıkla suçlanan ve ispat olunan eski yöneticileri neden akladınız? Kurtuluş çevresi devrimci(!) sorumluluk gereği mi? Sendikal bezirgânlık gereği mi? bu gericilerle aynı konuma düştü, destekledi? İşkoluzumu bilmeyen, iç hesaplamadaki dengeleri bilmeden hiçbir muhalefet delegesiyle, işçilerle konuşmadan, dar grupçu, küçük çıkar peşinde koşarak Oleyis'te biz varız deme pahasına bir kaç koltuk yandaşına istihdam kaygısı ile hareket, işçi iradesini hiçe sayarak sınıfsal anlayışa sahip ilkeli, tutarlı sendikacılığı hayata geçirmek için açıkça muhalefet oluşturulan ilerici demokrat insanları yüzüstü bırakıp gerici-leri desteklemek, ancak ve ancak Kurtuluşçu AŞ ve tekelci dergi devrimciliğe sığar. Bunun adı devrimci sorumluluk değil.

Biz işçilere rağmen varlığınızı sürdürmeyeceksiniz. İttifakınız sonucu ortaya çıkan tablonun ömrü uzun olmayacak.

Devrimci İşçi Muhalefetini Yenemeyeceksiniz!

Oleyis'li Bir İşçi

SOSYALİST BASINA YÖNELİK SALDIRILAR GÖZALTINDA KATLIAMLARLA DEVAM EDİYOR

Ülkelerimiz Türkiye ve K. Kürdistan'da kapitalizmin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin yansımaları olarak yaşanan devrimci durum ve bu durumun sonucu yükselen emekçi sınıflar muhalefeti iç-savaş şeklinde yükselerek sürüyor. Türkiye ve Kürdistan işbirlikçi tekelci burjuvazisi yükselen muhalefeti bastırmak, kitleleri susturmak işini ekonomik ya da demokratik siyasi önlemler yoluyla yapma yeteneğini tamamen kaybetmiş ve tek çıkış yolu olarak halklara karşı yürütülen savaşın vahşetini artırmakta, toplu katliamlar, gözaltında kayıplar ve yerinde infazlarda bulmuştur. Böyle bir ortamda ezilen halkların sesini temsil eden, çıkarlarını savunan sosyalist basını da aynı yöntemlerle susturmaya, emekçi kitleler üzerinde etkilerini kırmaya çalışıyorlar.

Son olarak topyekûn savaş adı altında başlatılan yeni saldırı programları çok geniş araçlar içererek karşı devrimi güçlendirmeyi, aynı zamanda da emekçi halkların mücadelesini şimdiden engellemeye çalışıyor. Tescilli faşistlerden oluşan özel ordular kuruluyor, faşist basın harekete geçiriliyor ve devletin açık, gizli her tür yok etme makinaları güçlendirilerek halkların üzerine salınıyor. Bu kapsamda sosyalist, yurtsever basına yönelik kapatma davaları, sahip ve yazı işleri müdürlerinin tutuklanması ile başlanan kampanya yazı işleri müdürleri yanında sosyalist basın emekçilerine yönelik tutuklamalar, gözaltılar ve katliamlara kadar vardırılabilmektedir. İlk olarak Özgür Gündem gazetesi Bitlis muhabiri Ferhat Tepe'nin gözaltına alınması, günlerce gizli tutulduktan sonra katledilip Elazığ'da gömülmesiyle daha da hızlandırılan gözaltında katliam uygulaması 7 Ağustos günü yine Özgür Gündem Gazetesi

Devlet tarafından kaçırılıp katledilen FERHAT TEPE ve halen haber alınamayan AYSEL MALKAÇ

muhabirlerinden Aysel Malkaç'ın gazete merkez binasından çıktuktan sonra sivil polislerce kaçırılmasıyla devam ediyor. 7 Ağustosun itibaren haber alınamayan Aysel Malkaç'ın durumu hakkında halen bir haber alınmadı. Çeşitli DKÖ'lerin eylemleri, emekçi halkların çeşitli tepki gösterileri ile Aysel Malkaç'ın sağ olarak serbest bırakılmasına çalışılıyor.

Özgür basına yönelik baskılar uygulamaya konulduktan sonra yapılan çeşitli basın açıklamaları, paneller, açlık grevleri şimdiye kadar burjuvaziye somut bir geri adım attırmadı. Ancak kamuoyunda sosyalist basının sahiplenilmesi açısından önemli eylemler olmakla birlikte bir üst düzeye çıkarılması ve kitlelerle kucaklaşması, ülkelerimiz nesnelene uygun şekle dönüşmesi gereken eylemlerdir. Son olarak İHD İstanbul Şubesinde Özgür Gündem emekçileri tarafından başlatılan, çeşitli sosyalist dergiler, İHD İstanbul Şubesi, DEP, çeşitli DKÖ'ler ve sendikaların katıldığı açlık grevinin Özgür Gündem gazetesine yönelik saldırılar sona erene ve Aysel Malkaç sağ olarak serbest bırakılana kadar süreceği açıklanıyor.

İstanbul İHD'de halen devam

eden açlık grevi çeşitli DKÖ'ler, basın kuruluşları ve okurların destek ziyareti, destek açlık grevleriyle sürüyor. Açlık grevinin 17. gününde ise Devrimci Emek Dergisi çalışanları ve okurlarla birlikte Genç Ekin Sanat Merkezi, İESD çalışanları ve çevreleri tarafından destek eyleminde bulunduk. Dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü M. Erhan İl, GESM yönetim kurulu başkanı Songül Yücel, İESD kurucularından Fatma Celep bir günlük açlık grevi yaptılar. Ziyaret boyunca basına yönelik saldırılara karşı eylemlerin nasıl daha üst boyutlara sıçratılabileceği ve önümüzdeki süreçte yapılması gerekenler tartışıldı.

11 Eylül günü ise İseli DÖB açlık grevine destek ziyaretinde bulunarak topyekûn savaşa karşı yükseltilecek topyekûn mücadelede tüm kurum ve kuruluşlar ile sosyalist basının yanında olduğunu açıkladı. 12 Eylül günü ise L. DÖB'lü bir öğrencinin 1 günlük destek açlık grevinde bulunacağı açıklandı.

Sosyalist Basın ezilen emekçi sınıfların sesidir. Tüm kamuoyu gerçeğin sesine sahip çıkmalı, faşist devletin basın ve basın emekçileri üzerindeki baskıları, saldırı ve katliamları son buluncaya kadar bu saldırılara cevap verilmelidir.

MUHAİRLERİMİZE GÖZALTI VE İŞKENCE

Polis tarafından katledilen Yaşar Bulut'un cenaze törenini izlemek için giden muhabirlerimiz, mezarlık girişinde polis tarafından dövülerek gözaltına alındı. Dört saat boyunca karakolda tutulan ve polis tarafından vahşice dövülen muhabirlerimizden Bülent Gedik baş vurduğu adli Tabiplikten 5 günlük rapor alarak polis hakkında suç duyurusunda bulunurken, diğer muhabirimiz Özgür Öktem'in rapor alması Sultanahmet savcılığı tarafından çeşitli gerekçelerle engellendi. Muhabirlerimiz 1.9.1993 tarihinde bir basın açıklaması yaptılar ve Türkiye ve K. Kürdistan'da yükselen emekçi sınıflar mücadelesinin topyekün vahşetle bastırılmaya çalışıldığını, bu kapsamda yükselen mücadelenin sesi sosyalist basınında baskı ve katliamlardan nasibini aldığı belirtilti. Muhabirimiz "sonu yaklaştıkça kudurganlaşan faşizm, vahşi saldırılarına ve katliamlarına devam edecek. Ancak şunu bir kez daha belirtiyoruz: Ne gözaltılar, ne işkenceler, ne de baş vuracakları diğer baskı yöntemleri biz sosyalist basın mensuplarının çalışmalarını engelleyemeyecek. Susmayacak, yine haykıracağız!.." dediler.

ESENLER'DE PANKART

7 Ağustos günü Esenler Karabayır otobüs durağına, sabah saat 6.30 civarında bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. Pankartta "Yaşasın Kürt-Türk halklarının mücadele birliği! TKEP/L-13 Mart GKB" yazılıydı. Daha sonraki günlerde dergimize gönderilen bir bildiriyle 13 Mart GKB Esenler Bölge Komitesi eylemi üstlendi. Gönderilen bildiri; eylemin faşizm tarafından "Topyekün Savaş" adı altında Türk ve Kürt halklarına yönelik katliamlarına hız verdiği bu dönemde, Kürt-Türk halklarının tek bir düşman tarafından açılan savaşa karşı tek bir yumruk halinde cevap vermesi ve "Topyekün Mücadelenin" yükseltilmesi gerektiğini vurgulamak ve emekçi sınıfları mücadeleye çekmek amacıyla yapıldığı belirtildi.

Bildiri: "Ülkelerimizde son günlerde yaşanan açık katliamlar, onlarca devrimcinin birkaç saat içinde katledilmesi, Sivas'ta 38 insanın diri diri yakılması, sosyalist basına yapılan saldırılar, militan gazetecilerin katledilmesi, hatta ve hatta İstanbul'un lüks kafelerinden birinde 5 tane masum insanın "terörist" denilerek katledilmeleri.

Kürdistan'da her gün onlarca yurtsever devrimcinin öldürülmesi, köylerin bombalanması, masum bebelerin bile öldürülmesi, burjuvazinin çıkmazının ne kadar derin olduğunun göstergesidir.

Ülkelerimiz bu durumda iken proleter devrimcilerin yapması gereken "Yaşasın Kürt-Türk halklarının mücadele Birliği" sloganının, pratikte hayata geçirilmesidir. Bildiri Esenler Bölgesi ile tüm Türk ve Kürt emekçilerine seslenilerek "Halklarımızın kurtuluşu için, özgürlük ve ekmek kavgası için, onurlu bir yaşam için hepimizi Leninist Saflarda devrimci mücadeleye davet ediyoruz" dendi.

ÖZGÜRLÜK DEVRİMİLE KAZANILACAK
DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA

İSTANBUL ÇORAP'TA SENDİKANIN İHMALİ İŞÇİLERİN ÖLÜMÜYLE SONUÇLANDI

Uzun süredir işçi kıyımı ile işçilerin ekonomik ve demokratik haklarına yapılan gaslarla kamuoyuna giren İstanbul Çorap fabrikasında örgütlü bulunan Teksif sendikası, işçilerin DİSK Tekstil-İş'te örgütlenmeye başlaması üzerine işverenle işbirliği içinde fabrikada işçi kıyımına gitmiş ve en son atılmaları birlikte işten atılan işçi sayısı 40'a ulaşmıştı. İşçilerle yaptığımız söyleşide Teksif sendikası ve temsilcilerinin işçilerin sorunlarıyla ilgilenmediği ve işçilerin çeşitli maddi olanaklarına sendikanın ortak olduğu bu gerekçe ile DİSK Tekstil İş'te örgütlenmek istediklerini belirtmişlerdi. Daha önceleri Teksif sendikasının duyarsızlığı nedeniyle çeşitli ekonomik ve demokratik haklarını kaybeden işçiler bu sefer dört işçi arkadaşlarını kaybettiler.

İstanbul Çorap işçileri sürekli içkili oto kullanan servis şoförünü sendikanın işyeri temsilcisine defalarca şikâyet ettiklerini ancak şoförün görevden alınmadığını söylediler. Şoförün akşam vardiyasını evlerine dağıtmak için geldiği fabrika önünde yaptığı kaza sonucu dört işçi arkadaşlarının ölümünden sendika temsilcisi Kemal Yılmaz ve fabrika Genel Müdürü Remzi Suçsuzun sorumlu olduğunu belirten işçiler olaydan "sendikamızın ağaları sorumludur" diyerek toplu olarak geldikleri Okmeydanı SSK hastanesi acil servisi önünde basın görevlileriyle birlikte sendika temsilcilerini sıkıştırıyorlardı.

Olayda hayatını kaybeden Fatma Şen, Hanife Kavraz, Naciye Mert, Saadet Uçar isimli işçiler, iş arkadaşlarının birlikte büyük bir cenaze töreni düzenleme çalışmalarına rağmen aileleri tarafından toprağa verildiler. Olay şimdiye kadar Teksif'e tavır almayan işçilerinde daha yoğun şekilde sendikadan soğumasına sebep oldu.

DEVLET M. SİNCAR'I VE M. ÖZDEMİR'İ KATLETTİ SİNCAR'IN CENAZESİNİ KAÇIRDI

Kürt halkının yıllardır süregelen ulusal kurtuluş savaşı devletin işlediği cinayetlerde giderek pervasızlığını ve saldırganlığını artırmayla daha da yaygınlaşıp sertleşiyor.

Kamuoyunda "faili meçhul cinayetler şehri" olarak bilinen Batman'a bu cinayetleri incelemek amacıyla DEP milletvekilleri ve yöneticilerinden oluşan bir heyet gitti. Heyet incelemelerini sürdürüp şehir sakinleriyle görüşürken devletin cinayet şebekeleri ateş açtı. Açılan ateş sonucu Mardin milletvekili Mehmet Sincar, Mardin DEP yönetim kurulu üyesi Metin Özdemir ölürken milletvekili Nizamettin Toğuş da yaralandı. Devlet, cinayetlerine bir yenisini eklerken, Batman'da işlenen cinayetlerin gerçek yüzünün ortaya çıkmasını istemediğini açıkça beyan etti. Ancak diğer cinayetlerin üstünü örtmeye çalışırken işlediği bu cinayet, faşist TC'nin yüzünü daha açık ortaya koydu.

Faşist TC, pervasızlığını cenazenin kaldırılması sürecinde daha da artırdı. Önce cenazeyi ailesine ve DEP yetkililerine teslim edeceğini ama cenaze töreni yaptırmayacağını açıkladı. Arkasından bu kararı protesto etmek için Ankara'daki DEP binaları önünde toplanan halka en vahşi biçimde saldırdı. Geçen yıl Amerika'da ırkçı rejimin polisleri tarafından zenci şoföre atılan dayağı protesto ederek gösteren TV'ler, bu kez bizim ülkemizin başkenti Ankara sokaklarında yaşanan vahşete bir çoğu haber olarak dahi yer vermezken yer verenler de alkış tuttu. Faşist basın ise bunu tamamen görmezden geldi. Halkın, faşist basın ve TV'nin bütün çabalarına karşın büyük bir infiale karşıladığı bu vahşet görüntüleri gözlerden kaçırılmaya, kamuoyundan saklanmaya çalışıldı.

Mehmet Sincar'ın cenazesini günlerce morgda bekletip ailesine ve DEP yetkililerine teslim etmeyen devlet, özel bir uçakla ve binlerce polisten oluşan güvenlik(!) kordonuyla Diyarbakır'a gönderdi. Diyarbakır'da da havaalanının etrafını askerleriyle kuşatıp, bir helikoptere yüklediği tabutu Mardin Kızıltepe'ye gönderdi. Hatta bu süreç içerisinde tabutun sarılı olduğu DEP bayrağını dahi yok edip, yerine bir paçavra sardı. Kızıltepe'de de cenazeye halkın

ve ailesinin katılımını engelleyip, silahlı güçleri tarafından aldığı çok geniş güvenlik(!) önlemleriyle cenazeyi toprağa verdi.

Cenaze defnedildikten sonra halkın mezarlığı ziyaretini engelleyemeyeceğini anlayınca bu kez de M. Sincar'ın evini hedef seçti. Gece yarısına doğru kim olduğu bilinen ama "bilinmeyen kişilerce" ev bombalandı. Bu hayasız saldırı sonucu evin damında yatan 5 kadın yaralandı.

Faşist TC'nin iç savaş hükümeti DYP-SHP koalisyonunun bütün çabalarına karşın yaşananlar artık tekeli sermayenin ve onun hükümetlerinin Kürdistan'da yapabilecekleri bir şeyin kalmadığını Kürt halkının yükselen kurtuluş savaşında ancak katliam, vahşet, intikam duygularıyla hareket edeceğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Bütün bu yaşanan katliamlara, vahşete karşı Türkiye emekçi sınıflarından gereken tepkinin ortaya konulmaması (buna elbette devrimci yapıların hayata geçirmeye çalıştığı uygulamalar da dahil), ya da çok cılız tepkilerle geçiştirilmesi Kürt ve Türk halkları arasında sağlam temellerde bir güvenin oluşturulmasını engellediği gibi, yaşanan sürecin artık ertelenmez bir görev olarak önümüze diktiği Kürt ve Türk halklarının sıkı, merkezi örgütsel birliğinin ve birleşik mücadelesinin de önüne engel olarak çıkmaktadır. Türkiye emekçi sınıfları bu katliamlara, vahşete daha fazla seyirci kalmamalı, bugünden başlayan eylemleriyle devletin bu cinayetlerinin hesabını sormalıdır.

UĞUR GÜNDÜZ

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

(Toplatıldı)

Yayınevimizden çıkan diğer yayınlarımız için irtibat ve isteme adresi:

EMEK YAYINCILIK: Küçük Langa cad.
Hürgel Apt. No:19/4 AKSARAY/İST.
Telefon: 529 94 46

DEVİRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA;

Devlet, bir cinayet daha işledi. Yaşar Bulut (Agit) yoldaşımız, devletin cinayet çetesi gibi çalışan polis tarafından katledildi. Bir başka yoldaşımız (Şerif Kartoğlu) ise tutsak alınmış ama, gözaltında kaybetmek için polis onu gözaltına aldığını inkar etmektedir. Oysa Yenibosna'da 25 Ağustos 1993 tarihli olayın hemen akabinde polis şefinin kendisi televizyonda yaptığı açıklamada bir kişiyi gözaltına aldıklarını açıklamıştı. Polis, Şerif Kartoğlu'nun kendi elinde olduğunu inkar etmekle yeni bir cinayete hazırlandığını ortaya koymaktadır.

Baki Erdoğan devletin işkencehanesinde katledildi. Aysel Malkaç, Ercan Şakar gözaltında kaybedilme tehdidi altında, en son olarak da Şerif Kartoğlu aynı tehdit altında... Bütün bunlar, devletin terörist bir devlet, polisin bir cinayet sebekesi olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Devletin ve egemen sınıf olarak tekeli sermayenin tüm bu çirpinişleri umutsuz bir çabanın sonucudur. Hiçbir şey devrimci ve komünist güçleri, Türkiye ve Kürdistan halklarına öncülük etme görevinden, umut olma isteğinden vazgeçiremeyecektir.

Cinayet şebekesi ve onun şeflerinin yaptığı hiçbir şey yanlarına kâr kalmayacaktır. Onları döktükleri kanda boğmak bizim varlık nedenimizdir; bunu yapacağız, onlara bu toprakları zindan edeceğiz. Buna sözümüz var, sözümüzü yerine getireceğiz. Hiçbir cinayet hesabı sorulmadan kalmayacak, hiçbir cellat cezasız bırakılmayacaktır.

Bu katil sürüsüne dur demek, devrimci-demokrat güçlerin görevidir. Kendisine devrimci, demokrat ve insanım diyen herkes sıranın kendisine gelmesini beklemeden, olanlara karşı tavır almalı; seslerini yükseltmeli ve devrimci komünistler etrafında kenetlenmelidir.

TKEP/L Davası tutsağı Cuma ŞAT

BASINA VE KAMUOYUNA

Faşist Devletin yükselen devrim mücadelesi karşısında başvuracağı tek yol kalmıştır. "ZOR".

Artık gün olmuyor ki bir devrimci sokakta katledilmesin, işkencede öldürülmesin. Polis, gözaltına aldığı insanların elinde olduğunu inkâr ederek, katliamlara zemin hazırlayıp, "kaybetmektedir." Faili meçhul cinayetler, katliam, tek tek katletmeler Kürdistan'da sayılmayan katliamlar olagelmıştır.

Faşist devletin Yükselen mücadeleyi ezmek ve bu savaşı kazanmak için uyguladığı politik zor, yalnızca son bir ay içerisinde, Baki ERDOĞAN'ları, Aysel MALKAÇ'ları, Ferhat TEPE'leri, PERPA'ları yaratarak savaşın bu gün hangi boyuta geldiğini göstermektedir. Açık ve yerinde infazlarla, faşist devlet, devrim mücadelesinin önüne geçmeyi amaçlamaktadır.

Son olarak faşist katiller sürüsü, İstanbul, Yeni Bosna'da bir eve baskın düzenleyip Yaşar BULUT adlı devrimciyi yaralamış ve işkenceyle katletmiştir. Aynı yerden "sağ olarak" ele geçirmek zorunda kaldığı Şerif KARTOĞLU'nu da gözaltına aldığını inkâr etmektedir. Faşist devlet, geçmişte bir çok defa yaptığını şimdi de yapmaya çalışıyor: "gözaltında kaybetmek." Bu güne kadar verdiğimiz gözaltında kayıplar yeter; buna birde Şerif Kartoğlu'nun eklenmesine izin vermeyelim!

Devrimci-demokratlar, yurtseverler, komünistler ve tüm emekçi halklarımız:

Doludizgin süre giden infazlara, işkenceye gözaltında "kayıp"lara sessiz kalmamak her şeyden önce bir insanlık görevidir.

**GÖZALTINDA KAYIPLARA İZİN VERMEYELİM!
KATLIAMLAR, İNFAZLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!**

**ANKARA MERKEZ KAPALI CEZAEVİ!
TKEP/Leninist ve Devrimci Sol Davası Tutsakları**

ARTIK YENİ ÖLÜMLER İSTEMİYORUZ!

25 Ağustosta Mahmutbeyköy yakınlarında bir evi basarak Yaşar Bulut'u kateden faşist TC polisi aynı evde bulunan Şerif Kartoğlu'nu yaralı olarak işkencehanelerine götürdü. Bu iki insanla "ilişkileri" olduğu gerekçeyle Necdet Temel'i İkitelli'deki evine baskın düzenleyerek (28.8.93), Ali Rıza Özgür'ü ise çalıştığı Haseki Hastanesinden gözaltına aldı (1.9.93). Gözaltına alınan Şerif Kartoğlu, Ali Rıza Özgür ve Necdet Temel'in aileleri defalarca DGM savcılığına ve İstanbul siyasi şubeye başvurularına rağmen bir haber alamayınca 2.9.1993 tarihinde Genç Elin Sanat Merkezinde bir basın toplantısı düzenleyerek olayı protesto ettiler ve gözaltuları kamuoyuna duyurdular.

Özgür-Der'li şehit ve tutsak aileleri adına Solmaz Artar, İHD Avukatlarından Sevim Akat ve 13 Ağustosta gözaltına alınan ve kendisinden halen haber alınamayan Erdoğan Şakar'ın eşi Hanım Şakar'ın da katıldığı basın toplantısında bir açıklama yapan aileler "Gerek avukatlarımızın, gerekse bizim bugüne kadar yaptığımız başvurularda aldığımız cevap aynı: Bizde gözaltına alınmış bu isimde kimse yok... "İnsanım diyen, insandan yana olan herkes ve siz basın mensupları, polisin gerek gözaltına alıp kaybettiği, gerekse evlerde, sokaklarda kurşuna dizerek katlettiği, bizlere karşı işlediği suçları yazın. İnsanlar, çılgınlığımıza ses verin. Gözleri kandan, intikamdan başka bir şey göremeyen bu canilere dur deyin. Aruk işledikleri cinayetler yanlarına kar kalmayalım."

Artık yeni ölümler istemiyoruz!

Eşlerimiz çocuklarımız derhal serbest bırakılsın" dediler.

YUGOSLAV TARİHİ VE "YÜZYILARA DAYANAN NEFRET" YALANI

Batı medyası, Yugoslavya'daki bunalımı açıklamak için sürekli olarak "yüzyıllara dayanan etnik nefret" ve buna benzer tanımlamalara başvuruyor. Oysa Balkan milliyetleri arasında etnik nefret tohumları ekmek, emperyalist güçlerin bilinçli politikası olmuştur. Emperyalizm bölgeyi hep bölmek ve kontrol altına almak istemiştir.

On dokuzuncu yüzyıldaki Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, bölgenin zayıflığını ve bölünmüşlüğü korumak için uzun yıllar Hırvatlar, Sırp ve Slovenler arasında etnik kışkırtıcılık politikası izledi. Zaman içinde Bosna, Osmanlı ve Avusturya-Macaristan İmparatorlukları arasında sık sık el değiştirdi. Birinci Dünya Savaşı'nda ise Avrupalı emperyalist güçler Balkanları kontrol etme yarışı için birbirlerine düştüler. Emperyalist savaş 30 mil-yon cana mâl oldu.

İşçi sınıfının sosyalist hareketi her zaman Balkanlarda birliğin temel gücü olmuştur. Bu ilk kez, işçi sınıfı hareketinin Belgrad, Saraybosna ve Zagreb'te Batı Avrupalı kapitalistlere ait büyük fabrika ve madenlerde güçlü bir sendikacılık hareketi oluşturmasıyla başlamıştır.

Savaşlar, istilalar ve işgaller arasında, yalnızca milliyetler arasındaki sosyalist dayanışma ve işçi sınıfı dayanışması bu bölgeyi birleştirmeye, kaynaklarını ve sanayisini geliştirmeye ve emperyalist egemenlikten kurtarmaya yetenekliydi.

ANTI-NAZİ PARTİZANLAR

Bütün tekelci medya Yugoslavya'daki etnik nefret üzerine yazarken, Yugoslavya'yı nazi işgalinden kurtaran yarım milyonluk çok uluslu, mülti-etnik ordunun muzaffer tarihinden hiç söz edilmiyor.

AVNOJ (Yugoslavya Anti-faşist Ulusal Kurtuluş Konseyi) adındaki bu güçlü partizan ordusu Yugoslav Komünistler Birliği tarafından örgütlenmiştir. Önderliğini Hırvat komünist ve sendika lideri Tito yapıyordu, ve Balkanlardaki her milliyetten, her dinsel ve etnik gruptan üyeleri vardı.

Konsey, parçalanmış ve işgal edilmiş ülkenin her bölgesinde, silahlı direnişi örgütledi. Küçük ama birleşik ve sınıf bilinçli bir karşı koymayla başlayan Ulusal Kurtuluş Konseyi, Avrupa'daki en güçlü gerilla ordusu haline geldi. Bu kararlı direniş, yalnızca nazi işgalini değil, eski, çürümüş monarşiyi, toprak ağalarını ve kapitalist işbirlikçileri de silip süpüren bir devrimci yükseliş yarattı.

Balkanlardaki nazi saldırısı ve işgali, özellikle Almanya'nın Yugoslavya'yı 26 Mart 1941'de ilhak etmesine karşı gerçekleştirilen büyük ulusal gösteriler nedeniyle vahşileşti. Alman ve İtalyan faşist orduları misilleme olarak saldırıya geçtiler.

Bütün ülke parçalanmıştı. Doğrudan Almanların ilhak ettiği bölgeler (Kuzey Slovenya ve Sırbistan, Hırvatistan ve Bosna'nın bazı kısımları) yanında, İtalyan faşist işgaline bırakılan bölgeler de (Güney Slovenya ve Dalmaçya ile Bosna'nın bazı kısımları) vardı.

Alman ve İtalyan emperyalistleri Macaristan, Bulgaristan ve Arnavutluk'taki kukla devletlerine Yugoslavya'nın sınır bölgelerinden toprak vererek onları ödüllendirirken, Hırvatistan'ın bir kısmı üzerinde faşist Hırvat ustaş hareketinin denetiminde ayrı bir kukla devlet kurdular. Bir diğer kukla devlet de Sırbistan'ın bir kısmı üzerinde kurulmuştu.

NAZİLERİN KİTLESEL YUGOSLAV KATLIAMLARI

Dört yıl içinde nazi işgalcileri yüzbinlerce savaş esirini zorla çalıştırmak üzere Almanya'ya sürdüler. Bu vahşi işgal sırasında 16 milyonluk nüfustan 1.7 milyon kişi öldü, 2 milyon kişi ise yaralandı ya da sakat kaldı.

Naziler eski Yugoslavya'nın her bölgesinde silahlı faşist milisler oluşturdular. Bu gruplar kendi bölgelerindeki daha küçük savunmasız etnik gruplar üzerinde katliamlar ve kanlı saldırılarla egemenlik kurdular. Hırvat ustaş faşistleri Hırvatistan'da yaşayan 800.000 Sırp ve onbinlerce yahudi ve roman (çingene) insanını katlettiler. Ustaşlar tarafından Yasenovak'ta büyük bir ölüm kampı kurulmuştu.

Bölünmüşlük, işgal ve bilinçli olarak kışkırtılan etnik nefretin zorlaştırdığı bu koşullar altında, Yugoslav Komünistler Birliği çok uluslu bir direniş örgütledi.

Savaşın son haftalarına kadar partizan hareketinin güvenilir bir üs bölgesi ve silah, ilaç, malzeme sağlayabileceği müttefikleri olmadı. Gönüllü bir işçi, köylü ordusuydu ve gerek savaş birimlerinde gerekse önderliğinde kadınlar da yer alıyordu. Bu gerilla ordusu mihver devletlerinin(*) yedi büyük saldırısına karşı koydu ve baskınlarla el koyduğu silahlarla zamanla tank ve top birliklerini de kapsayan bir orduya dönüştü, hatta sonunda bir partizan hava kuvvetleri bile kuruldu.

ULUSAL KURTULUŞ KONSEYİ: YENİ BİR FEDERE DEVLETİN TEMELİ

Ancak Ulusal Kurtuluş Konseyi bir ordudan daha fazla bir şeydi. Kurtarılan her köye görevliler tayin

eden, işgal altındaki bölgelerde ise geniş bir yeraltı örgütlenmesi oluşturmuş büyük bir örgüttü. Bu Ulusal Kurtuluş Halk Komiteleri'nin yapısı yeni bir federe devletin temeli oldu. Bu federe devlette, Yugoslavya'nın bütün ezilen uluslarının eşit temsili güvence altına alınmıştı.

Bu halkçı devrimci oluşum, Alman ve İtalyan güçleri karşısında sözde müttefikleri olan emperyalist Amerikan ve İngiliz orduları için de bir tehdit oluşturuyordu. Savaş boyunca emperyalistler kraliyetçi kliği desteklediler. Çürümüş kraliyetçiler açıkça Alman işbirlikçisi olunca ve devrimci güçler de tarihsel bir zaferin eşiğine ulaştıkça emperyalistler partizanlara önemsiz bir destek verdiler.

Savaşın son üç haftasında, İtalyan ordusunun yenilmesi ve Alman ordusunun bozguna uğrayıp geri çekilmesiyle birlikte ABD ve İngiliz hava kuvvetleri büyük kentlere, demiryolu merkezlerine, haberleşme şebekelerine ve sanayi tesislerine karşı büyük bir hava saldırısı başlattılar.

Bu Amerikan-İngiliz bombaları birçok kez, güya yanlışlıkla, ilerlemekte olan Sovyet Kızıl Ordusu'na bile isabet etti.

Bu bombalar aynı zamanda, çok ihtiyaç duyulan yardımların partizanlara ulaşmasını da önledi ve savaşın yıkımlarını büyük ölçüde artırdı. Ama güçlü ve birleşik partizan hareketi emperyalist güçlerin egemenliklerini yeniden kurmalarını engelledi.

Yıkımlara ve hatta savaşın ardından gelen kitlesel açlığa karşın, muzaffer partizanlar Yugoslavya'yı yeni, sosyalist bir temel üzerinde yeniden kurdular. Bu tarihsel bir başarıydı. Yugoslav tarihinde ilk kez kadınların, bütün milliyetlerin ve bütün dinlerin seçme hakkı oluyordu.

Yugoslavlar iki konseyli bir meclis oluşturdular. Biri, her 50.000 ki-

şiye bir temsilcinin düştüğü Federal Konsey'di. Diğeri ise, altı federal cumhuriyetten -Slovenya, Sırbistan, Hırvatistan, Bosna-Hersek, Montenegro ve Moldavya - her birinin 30'ar sandalyeyle eşit olarak temsil edildiği, ayrıca özerk Voyvodina ilinin ve Kosova özerk bölgesinin de temsil hakkının bulunduğu Milliyetler Meclisi'ydı. Sırayla her cumhuriyetin federasyonu yönetme hakkı vardı. Aynı işleyiş ve yapı komünist partide de geçerliydi.

EMPERYALİZMDEN BİR AN BİLE BARIŞ YOK

Bu yeni devrimci devlet emperyalizmden bir an bile barış görmedi. ABD savaşın sonra Yugoslavya'nın altın varlığını gasp etti. Bu yıkılmış ülkeyi, yeniden yapılanması için şiddetle gerek duyduğu dövizden yoksun bırakmış oldu. Yugoslavya'nın nehir taşımacılığını sabote etti, ülke üzerinde sürekli uçuşlar yaptı, bütün yardım ve kredi başvurularını reddetti. Yugoslav sınırında süren Yunan iç savaşı baskılara yenilerini ekledi.

Yugoslavya ile Sovyetler Birliği arasındaki talihsiz ve yanlış ayrılık ve Yugoslavya'nın 1948'de Kominform'dan ihraç edilmesi, ülkeyi sosyalist kamptan tecrit etti.

Emperyalist yardım bundan sonra ve beraberinde ağır yüklerle geldi. Sosyalist merkezi planlamayı bozmaya, ülke ekonomisini yeniden dünya kapitalist pazarına bağlamaya ve Yugoslavya'yı borç denizinde boğmaya yönelikti yardım.

45 yıl boyunca, sosyalist planlamanın sürekli erozyona uğramasına ve cumhuriyetler arasında sürekli büyüyen ekonomik eşitsizliğe karşın, Balkan ülkelerinin birleşik cephesi emperyalist egemenliği Balkanlardan uzak tutmayı başarabildi. Saldırıların ve emperyalist rekabetin defalarca yıktığı bir bölge için bu çok büyük bir başarıydı.

Yugoslav Federasyonu sınıai gelişme modernleşmede yüksek bir düzeye ulaşabildi. Ülke sağlık, konut ve birçok sosyal alanda etkili atımlar yaparken, onyıllar boyunca her milliyetin sanat ve kültürüne ifade olanağı sağlayabildi. Bu başarı, ulusal eşitlik ve dayanışmaya dayalı bir işçi sınıfı programı temelinde nelerin mümkün olabildiğini gösteriyor.

Ama Yugoslavya işçi sınıfı, özellikle Sovyetler Birliği'nin yıkılışından sonra, emperyalist-etkiye direnemedi. İktidarda kalacak kadar güçlü değildi. Yine de, Yugoslav Federasyonu'nun iki kuşaklık varlığı, içtenlikli çok uluslu birliklerin mümkün olduğunu gösteriyor. Aslında bu, karşılıklı yıkımlara yol açan ulusal şovenizm ve emperyalist haydutluk bataklığından tek çıkış yoludur.

ABD ve NATO Bosna'ya 50.000 yeni asker göndermeyi planlarken, bomba mevzileri hazırlanırken ve batılı emperyalist güçler Tuna nehri ve Adriyatik denizinde devriye gezerken, sosyalist Yugoslav Federasyonu'nun zengin deneyimi dünya işçi sınıfına hem neyin mümkün olduğunu hem de neye ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Sara FLOUNDERS
Türkçesi: Gürsel ÇETİNER

(*) "Mihver devletleri", nazi Almanyası ve faşist İtalya'ya İkinci Dünya Savaşı sırasında verilen adır. Mihver, bugünkü Türkçe'yle "eksen" demektir ve sanırım iki ülkenin başkentleri (Berlin ve Roma) arasında çizilecek hayali bir çizgi "Avrupa'nın ekseni" sayıldığı için bu ad kullanılmıştır (-çn).

Kaynak: Bu yazı, ABD'nin New York kentinde yayınlanmakta olan haftalık Workers World gazetesinin 13 Mayıs 1993 tarihli sayısından çevrilmiştir.

Honecker Anlatıyor: DRAMATİK GELİŞMELER ÜZERİNE III

V. FAŞİZM VE SOSYALİZMİN AKIL ALMAZ BENZETİLMESİ

Almanya'nın yüz karası tarihi tekrarlanmalı mı? Diğer partili ve partisizlerle birlikte Honecker'le Dayanışma Komitesi'ni kuran Rolf Vellay, 20 Ağustos 1990'da şunları söyledi: "Nasıl ki 30 Ocak 1933'ten sonra naziler kendi suçlarını gizlemek için insafsız bir yalan kampanyasıyla komünistlere saldırdıysa, bugün de Demokratik Almanya'nın karşı devrimciler tarafından yıkılmasından sonra büyük yalan manevralarıyla Erich Honecker yoldaş gibi sosyalizmin kararlı savunucularına uydurma suçlar yüklenecek ve kişilikleri küçük düşürülecektir." Bu sözler özellikle bugünkü Almanya'nın durumu için çok isabetlidir. Dönüşümden hemen sonra gerçekleştirilen komünistlere yönelik yasa ve hukuk dışı tutuklamalar ve Demokratik Almanya eski başbakanı Willi Stoph, savunma bakanı Heinz Kessler, devlet güvenlik bakanı Erich Mielke, general Fritz Streletz ve Demokratik Almanya savunma kurulu üyesi Heinz Albrecht gibi komünist ve anti-faşistlerin tutuklanmaları, bunun işaretidir.

Bu konuda 21 Mayıs 1991'de Moskova'da resmi olarak şu açıklamayı yapmıştım: "Federal Meclis'in hukuk komisyonu, hukuka ve yasalara aykırı olarak, Honecker, Stoph, Mielke, Kessler ve ASBP Merkez Komitesi'nin diğer üyeleri, bakanlar kurulu ve ulusal savunma kuruluna karşı dava açılmasını talep etmiştir. Eski yoldaşlarımın tutuklanmalarını protesto ediyorum. Kimse bu durum karşısında sessiz kalmamalıdır. Almanya'daki bütün başlık komünist ve demokratlar, çok geç olmadan, şimdi, şunu sormalılar kendilerine "Birleşik Almanya nereye gidiyor? 1933'te başlayan yüz karası tarih tekrarlanacak mı?"

Yukarıda adı geçen Vellay yoldaş, "Erich Honecker zamanında uyarıda bulunmuştu", diyerek şunları açıklamıştı: Sosyalizm ve kapitalizm su ile ateşe benzer; birleştirilemezler. Kapitalist piyasa ekonomisine geçildiğinden beri korkunç toplumsal sonuçlarıyla ekonominin çöküşü, bu teşhisin ne kadar doğru olduğunu gösteren bir kanıttır.

VI. KENDİM VE TÜM PARTİZANLAR ÜZERİNE

"Olay yeri savcılık",* tarihçi bayan ve "kırmızı bavul"

12 Kasım 1990 tarihli bir açıklamada da, esraren-

giz "kırmızı bavul" dan materyallerin yayınlanmasıyla, benim ve yoldaşlarımın anti-faşist mücadelemize leke sürülmeye çalışılmasını protesto etmiştim.

Erich Honecker'in anti-faşist partizan mücadelesi neden inkâr ediliyor? Çünkü on yıl faşist zindarlarda yatan, Hitler rejimi karşıtı bir devrimcinin yine bir Alman mahkemesine çıkarılması, ikinci bir kez kovuşturmayla uğraması gerçeği gizlenmek isteniyor. Bütün bunların 1989 sonbaharından beri sağ güçlerin faşizm ve sosyalizmi eş gösterme kampanyası ve Demokratik Almanya'nın anti-faşist bir devlet olmadığı iddialarıyla birlikte yürütülmesi rastlantı olamaz.

Berlin (Demokratik Almanya) ve Karlsruhe savcılarını, 18 Mart 1990'dan beri sıkı bir ortak çalışma içindeydiler. Bu ortak çalışma, öyle görünüyor ki, Honecker'in mücadelesini kötü bir görünümle lanse etmeyi amaçlıyordu. Herhalde Alman halkı önünde ve dünya kamuoyunda, yine bir anti-faşisti kovuşturdukları haberinin yayılmasını istemiyorlardı. Baum, Honecker ve diğerlerinin cellâda teslim edilmesini hedefleyen Gestapo tutanakları, Bay P.'ye** göre eski devlet başkanı için yeterli siyasi suç malzemesiydi ve isterdi ki bizi hemen "vatana ihanet" suçundan yargılayabilsin. Gerçekten de, "temiz insanlar"ın "temiz işi"ydi bu!

Konu Hakkında:

1) "Yaşamımdan" adlı kitabımı ve ASBP Merkez Komitesi'ndeki -merak etmediğimden içeriğini bugüne dek bilmediğim- kadro dosyamı değiştirerek yeniden yazmam gerekmiyor. Ben eskiden komünistim, bugün komünistim ve gelecekte de komünist olacağım.

2) Bayan Kaiser'in Stern dergisindeki iddialarının aksine, Almanya Genç Komünistler Birliği (AGKB) Merkez Komitesi'nin üyesi ve Berlin-Brandenburg bölge sorumlusu olduğumu burada belirtmek istiyorum. Bunun için yeterince tanık var. Berlin'in yönetici üçlüsü içinde, Ağustos-Aralık ayları arasında Bruno Baum, Erich Honecker ve Berlin'de yaşayan Gerhard Rolack vardı. Gestapo'nun 7 ve 8 Haziran 1937'deki duruşmada bunu kanıtlayamaması onların şanssızlığı ve komünistlerin şanslıydı.

3) 4 Aralık 1935'te Berlin Brandenburg'da AGKB bölge yönetiminin 7 üyesi tutuklanmış ve bunlardan yalnızca üçü ana duruşmaya çıkarılmıştı. Diğer genç komünistler başka bir mahkeme tarafın-

dan hafif cezalara çarptırıldılar, Helmüt Woldt ise serbest bırakıldı.

Dört genç komünist için, 8 Haziran 1937'de, bir buçuk yıllık bir tutukluluk döneminden sonra "halk adına" şu hüküm verilmişti:

I. Sanık Fodorova serbest bırakılacak,

II. Sanıklar Baum ve Honecker ve Lauterbach, vatana ihanet girişiminin hazırlanmasından dolayı ağırlaştırılan sebeplerle, Baum ve Honecker ayrıca ağır sahtekârlık girişiminde bulunmaları nedeniyle şu cezaları aldılar:

-Baum, 13 yıl ağır hapis cezası,

-Honecker, 10 yıl ağır hapis cezası,

-Lauterbach, 2 yıl 6 ay ağır hapis cezası

III. Vatandaşlık haklarından mahrumiyet

-Baum ve Honecker'in 10'ar yıl süreyle,

-Lauterbach'ın 3 yıl süreyle

Gestapo'nun anlayışı da bugünkü Kaiser ve Pryzibilski'ninkilerle aynı olduğu halde, o zamanlar bu "hafif" hüküm nasıl gerçekleşmişti?

1) Uzun tutukluluğumuz süresinde Gestapo, Berlin mahkemesine "AGKB'nin en üst liderlerini" çıkardığını kesin olarak kanıtlayamadı.

2) Bayan Kaiser'in iddia ettiği gibi Bruna Baum sorgulama sırasında benim yüzümden zor durumda kalmadı, tersine durumu hafifledi. Yahudi ve komünist olarak tanınıyordu, bu yüzden de başlarda her şeyi üstlenmek istiyordu. Berlin-Licherfelde'deki SS-Adolf Hitler kışlasında düşumuzu alırken, sorgularda izleyeceğimiz taktikleri konuşuyorduk. Böylece hakim Rehse, benim ve Buruna Baum'un gerçek rol ve fonksiyonumuzu öğrenemedi.

3) Sarah Fodorova, Praglı yahudi bir öğrenciydi, tutuklamada bir gece önce kararlaştırdığımız gibi davrandı. Bu da onun duruşmada serbest bırakılmasını sağladı. Avukatı, savunmada, müvekkili ile birlikte yargılanmakta olan Honecker'in duruşmada açıkça komünist olduğunu söylediğine ve kendi müvekkili hakkında söylediğinin de gerçek olduğuna inanılması gerektiğine işaret etti.

4) Benim ifademle başka insanların zor durumda kaldığı iddiası bir yalandır. Gerçekten de sorgulamada E. Sturm ve Erwin adları geçmişti, ama bu iki kişi de gerçek değildi. İki uydurma adla Gestapo şaşırtılmıştı. Bayan Kaiser bunu mu "onur lekesi" olarak görüyor!

5) Fritz Grosse'nin AGKB başkanı olduğunu inkâr edemezdim, çünkü bunu bütün dünya biliyordu.

VII. BRANDENBURG'DAN

BERLİN 1945'E KADAR

Brandenburg'dan Berlin'e,
1945 yılının Berlin'ine

10 Haziran 1937'de Berlin-Moabit tutukevinde "ölümün mekânı" olan Berlin-Plötzensee'deki cezaevine, oradan da 6 Temmuz 1937'de Brandenburg-Görden cezaevine götürülmüştük. Bu cezaevini Prusya'nın sosyal demokrat hükümeti, Weimar Cumhuriyeti'nin son yıllarında yaptırmıştı. Herhalde bir gün komünistlerle birlikte sosyal demokratların da burada eziyet göreceklərini düşünemezlerdi.

Brandenburg-Görden cezaevinde en kötü olay, bir garajda gerçekleştirilen idamlardı. İki binden fazla anti-faşist, işçiden generale kadar bir çok insan burada son yolculuklarına çıkıyorlardı. Bu da aylarca, yıllarca, Nisan 1945'e kadar devam etti.

Cezaevine sevk edildikten kısa bir süre sonra, Almanya Komünist Partisi ve Sosyal Demokrat Parti'den yoldaşlar arasındaki dayanışmayı hissetmiştim. Çok katı izolasyona karşın, partinin sayesinde dış dünyayla ilişkimiz sürüyordu.

Fritz Grosse, Max Maddalena ve Fritz Gäbler ile tekrar karşılaşmam bu zamana rastlar. Fritz Grosse, bilindiği gibi, AGKB'nin başkanıydı. Max Maddalena AKP Merkez Komitesi'nin tanınmış bir üyesiydi ve ömür boyu ağır hapis cezasına çarptırılmıştı, yoldaşları ise idam edilmişti. AKP MK'nin yine önde gelen bir üyesi olan Fritz Gäbler ise, cezaevinden çıktıktan sonra ASPB Merkez Denetleme Komisyonu başkanı oldu. Bu görevi daha sonra aynı cezaevinden Kurt Seibt sürdürdü. Şimdi başka işlerle birlikte Erich Honecker'le Dayanışma Komitesi'nin üyesidir Kurt Seibt. Bizim cezaevi doktorlarıyla ilişkiye girmemiz, partinin cezaevindeki çalışmalarını için büyük değer taşıyordu. Komünistler, sosyal demokratlar ve diğer siyasi tutuklular, aralarında iletişim kurabiliyorlardı, haberler iletilebiliyordu. Görüşmek zorunda olan yoldaşların görüşmeleri organize ediliyordu. Bu da, doktor bekleme hücrelerinde yapılabiliyordu. Özellikle de çok âcil olan karşılıklı yardımlar organize edildi. SSCB ile Almanya arasındaki saldırmazlık anlaşmasının ne anlama geldiği konusunda, 24 Mayıs 1939'da sabahın erken saatlerinde, dış doktorunun bekleme hücrelerinde Max Maddalena ve Fritz Grosse'nin görüş alış-verişi çok büyük önem taşıyordu. Hepimiz, bu şaşırtıcı olayın Sovyetler Birliği için bir diplomatik başarı olduğu konusunda hem fikirdik. Emperyalist güçlerin karşısında izole edilerek bırakılma tehlikesinden kurtulmaktı. İngiltere ve Fransa hükümetlerinin o zaman ki tavırlarında bu tehlike görüyordu.

Doktorlarla ilişkiye girmemiz -iki yıl süreyle, 1941/42'de- cezaevindeki en önemli politik görevdi. Tabii ki en katı gizliliğe uymak kaydıyla. Daha önce belirttiklerimin yanında Bruno Leuschner, Robert Menzel, Rudi Zimmermann, Kurt Seibt, Ernst

Altenkirch, Bernhard Behnke, Ignaz Biolas, Robert Deway, Hermann Dünow, Emanuel Gommolla, Fritz Menzel, Wilhelm Thiele, Artur Mannbar, Erich Hancke, Alfred Perl, Ferdinand Grändorf, Fritz Hoffmann, Fritz Jannin, Erwin Kerber, Fritz Lange, Hans Mickisch, Erich Paterna, Max Sens, Erich Ziegler ile de yakın ilişki içindeydim. Bu yoldaşların hemen hemen hepsi, 1945'ten sonra Almanya Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin üyesi ya da görevlisi oldular.

Çok iyi yoldaşlarla karşılaştım. Ama "olay yeri uzmanı" P.P.'nin sözettiği, Honecker hakkında olumsuz şeyler söyleyen kişilerle hiç karşılaşmadım. Şahsen ne Eduard Wald, ne de Heinz Brand adlı döneklere tanıyorum. "Baş tamk" ve sözde Honecker'in yaşam öyküsü yazarı olan Heinz Lippmann ise, aşağılık biridir. Sadece kasadan 250.000 DM çalıp batıya gitmekle kalmamış, Almanya Komünist Partisi davasında ve lider yoldaşlara karşı davalarda da tanıklık yapmıştır. BND (Batı Alman İstihbarat Örgütü) için çalışıyordu ayrıca. Burada birçok gerçekler sayılabilir. Bu gerçekler çalıntı dokümanlarla ve politik bir emirle yapılan, yalanlardan kurulu binayı, karton bir ev gibi yıkabilir.

1943 sonu, 1944 başında İngiltere ve ABD'nin bombalı saldırıları gözle görülür bir biçimde arttı. Bomba birlikleri gece gündüz Berlin üzerinde uçuyorlardı. Yıkıntıların altında kalan ölümlerin sayısını kimse bilmiyordu, yangınlarda yananların da. Dumanlar güneşi kararttığından gündüzler geceye döndü, fırlatılan "noel ağaçları" ve çıkan yangınlar yüzünden geceler de gündüze. Bebekler, çocuk ve gençler ailelerini kaybettiler, aileler ise birkaç saniye içinde çocuklarını. Binlerce, hatta onbinlerce aile bu korkunç bomba savaşının yangınlarında hayatlarını kaybettiler.

Hayatımın hiçbir anında tüm bunları unutmam. Bir bombanın hava basıncı yüzünden nefes borusu patlayan Yugoslav yoldaşı hatırlıyorum, ya da kafasından çok ağır yaralanan Hollandalı bir devrimciyi. Tüm bunları hiçbir zaman unutmayacağım. Kimse de, Alman emperyalizminin sayısı bilinmeyen kurbanlarını unutmamalıdır. Bu korkunç çağ, Kızıl Ordu topraklarından atılan bombalar nazi barbarlığının bitişini haber verdiğinde son buldu. Yeni bir çağ başlamalıydı. Hitler Almanyasının 8 Mayıs 1945'te Berlin-Karlsborst'ta koşulsuz teslimi ile bu yeni çağ başladı.

VIII. SON DÜŞÜNCELER

Ama sadece Almanya'nın bir bölümünde, Sovyet işgal bölgesinde, savaşın ve faşizmin kökleri yok edildi. İşletmeler halka, toprak köylülere verildi.

Alman tarihinde ilk kez, entelektüel kişiliklerle

birlikte işçi ve köylüler ekonomiyi yönetiyordu. İlk kez bir kişi ya da bir grubun kazancı için çalışılmıyordu, Kazanç, değerleri yaratanlara dönüyordu. "Halkın elleriyle yaratılan, Halkın kendisinin olmalıdır", sadece bir slogan olmadı, bu gerçekleşti. Ve halkımızın tarihinde, Almanya'da 40 yıl sosyalizm olduğu yazılı olacaktır. Ne kadar mükemmel olmasa da, sosyalizm yaşamı yaşamaya değer kıldı. İnsanlar sömürüyü tanıımıyordu, işsizlik yoktu, haksızlık yoktu. Sosyalizm kurmak için sadece 40 yıllık bir zamanımız vardı.

Ama tarihte 40 yıl nedir ki? Kapitalizmin kendini geliştirmek için yüzlerce yılı vardı. Sosyalizm, insanların o zamana kadar bilmediklerini verdi onlara: Herkes için iş, herkes için şimdiye kadar bilinmeyen eğitim olanakları, yaş ve cinsiyet gözetmeden eşit işe eşit ücret. Ve gençler için olduğu kadar yaşlılar için de çok önemli olan bir şeyi verdi, gelecek güvencesini verdi sosyalizm insanlara. Egemen olan para değildi, egemen olan gelecek korkusu değildi. Alman topraklarında daha da mükemmelleşmeyi hedefleyen insancıl bir toplum düzeni yaratıldı. Bu düzen insanların bugünü için en iyi olanakları vermek ve geleceklerini güvence altına almak istiyordu. Sosyalist Doğu Almanya'da çocuklar gerçekten çok ayrıcalıklıydılar.

Tüm Almanya için sosyalist alternatifi yaşama geçirmek gündemde duruyor ve bir gün, daha başarılı olacaktır. O zaman bir çok açıdan daha farklı bir dönem olacaktır. İşçi sınıfı, marksist partisi ASBP'nin önderliğinde bir girişime cesaret etti. Buna yine cesaret edecektir. Mutlaka olacaktır bu, uzun süre sonra da olsa.

(Bitti)

Erich Honecker

Hazırlayan: Gürsel Çetiner

(*) Honecker ve yoldaşlarına karşı emperyalist Alman medyasının sürdürdüğü karalama kampanyası sırasında, yalanların dramatize edilmesi amacıyla, hemen her "işaat"ın başında "olay yeri merkez komitesi..." benzeri ifadeler kullanılmıyordu. Kitaptan anlaşıldığı kadarıyla Honecker bunlarla alay etmek için, savcılığı teşhir ettiği bu bölümün başlığında "olay yeri savcılık" ifadesini kullanıyor.

(**) Buradaki Bay P., karşı devrimin ardından batılı savcılarla birlikte Honecker'i mahkûm ettirmek için canla başla çalışan Demokratik Almanya'nın döneğe başsavcısı Pryzibilski olmalı.

Kaynak: Zu Dramatischen Ereignissen, V. Runge Verlag, Hamburg 1992.

MÜCADELELERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

İhsan ÖZSOYLU

Antep bölgesinde gerillanın ilklerinden İhsan Özsoylu, aynı zamanda TKEP'in Antep il sekreterliği görevini de üstlendi, bunların yanı sıra o yıllarda kurulan Parti Okulunun ilk öğretmenlerindendi. Daha sonra gelenler seni unutturmayaya çalışsalar da yoldaşların buna izin vermedi, vermeyecekler...

**TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN
ORTAK DEĞERLERİ OLARAK
ÖLÜMSÜZLEŞTİLER!...**

Hakan KASA

A.Tarık KOÇOĞLU

Mustafa SEFER

Baki ERDOĞAN

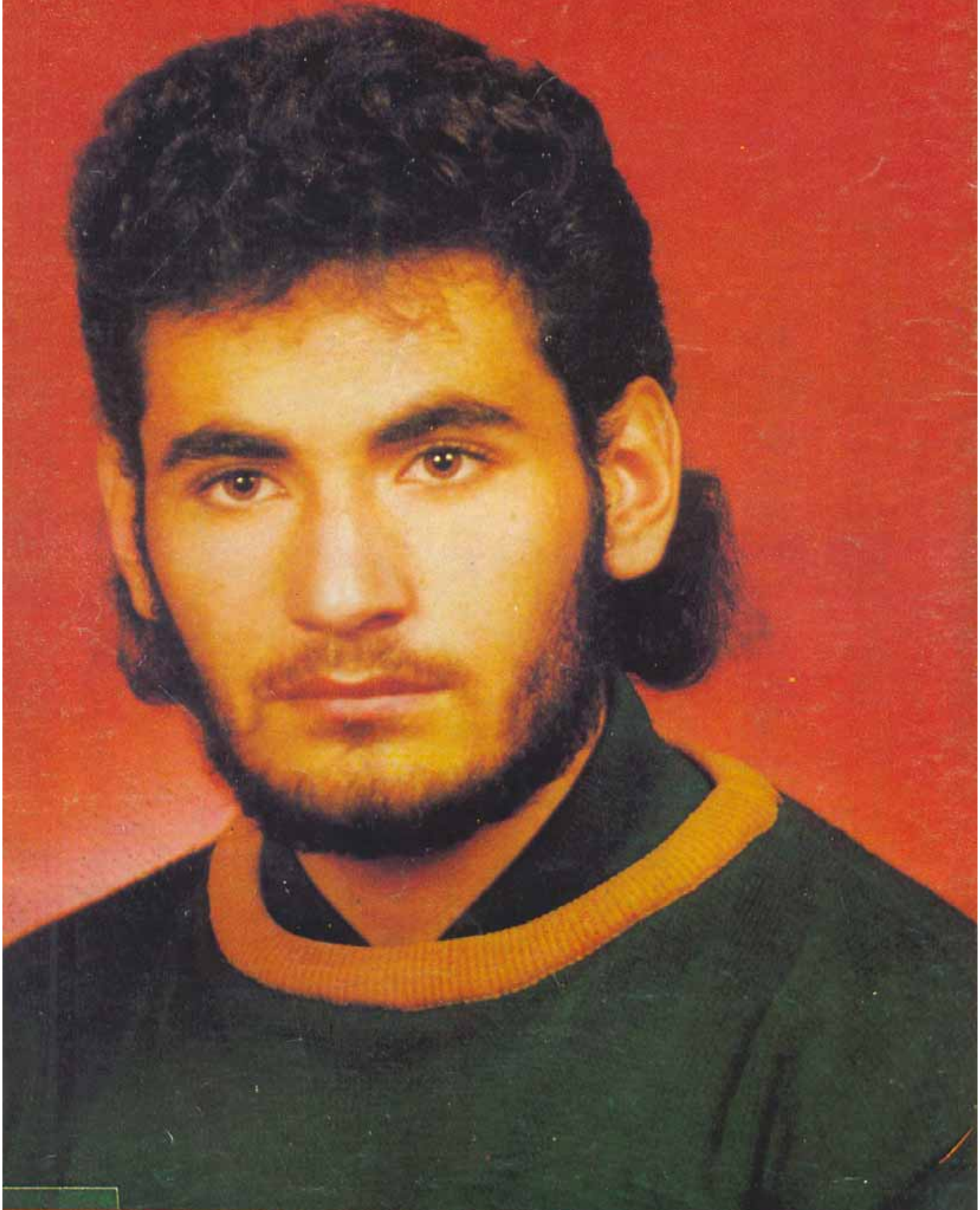
Mehmet SALGIN

Erdoğan ŞAKAR
(Halen kayıp)

TKEP/L, LGB SAVAAŞÇISI AGIT

YAŞAR BULUT YASIYOR